

KOMITET do SPRAW NAUKI I POSTĘPU TECHNICZNEGO
przy RADZIE MINISTRÓW
URZĄD POSTĘPU NAUKOWO-TECHNICZNEGO I WDROŻEŃ

**BADANIA, ROZWÓJ I WDRAŻANIE
POSTĘPU NAUKOWO-TECHNICZNEGO
STAN PRAWNY**

Warszawa 1987

KOMITET do SPRAW NAUKI I POSTĘPU TECHNICZNEGO
przy RADZIE MINISTRÓW
URZĄD POSTĘPU NAUKOWO-TECHNICZNEGO I WDROŻEŃ

**BADANIA, ROZWÓJ I WDRAŻANIE
POSTĘPU NAUKOWO-TECHNICZNEGO
STAN PRAWNY**

Warszawa 1987

Opracował: zespół pracowników Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

Redaktorzy prowadzący:

- dr Wojciech Brzost
- mgr Helena Żeglička

Na zlecenie Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego
i Wdrożeń wydała Agencja MATPROM, Warszawa,
ul. Mazowiecka 6/8 - nakład: 30 000 egz., K-13

Druk: Agencja Presspol, zam. 34/87, cena 1.000 zł

Spis treści:

Nota redakcyjna.	4
Wstęp: Mechanizmy i instrumenty systemowo-prawne intensyfikacji postępu naukowo-technicznego.	5
1. Centralne organy administracji państwowej sterujące postępow naukowo-technicznym.	21
2. Planowanie, finansowanie i realizacja centralnych zadań rozwoju nauki i techniki.	54
3. Jednostki badawczo-rozwojowe, ich status prawny i zasady działania.	115
4. Innowacyjność jednostek gospodarki uspołecznionej.	207
5. Wynalazczość.	224
6. Eksport i import osiągnięć naukowych i technicznych.	249
7. Współpraca naukowo-techniczna z zagranicą.	286

Nota redakcyjna

W latach 1985-1986 ukazało się szereg nowych aktów prawnych modyfikujących lub w całości nowy sposób regulujących zasady organizacji i funkcjonowania sfery badań, rozwoju i wdrażania postępu naukowo-technicznego. Znaczna ich część została wydana z inicjatywy legislacyjnej Komisji do Spraw Nauki i Postępu Technicznego oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń. Ze względu na znaczne opóźnienie publikacji niektórych aktów oraz ich rozproszenie w różnych źródłach, Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń rozpoczyna publikowanie - w kolejnych tomach - zestawu aktów prawnych regulujących tę sferę.

Prezentowany zbiór podzielono na kilka grup problemowych, których zakres odzwierciedlają tytuły poszczególnych rozdziałów. Każdy rozdział został poprzedzony wstępnym komentarzem, zawierającym syntetyczną charakterystykę i uzasadnienie rozwiązań prawno-systemowych danej grupy.

Stan prawny obejmuje w zasadzie akty prawne wydane w okresie od grudnia 1984 r. do 30 czerwca 1986 r. /z wyjątkiem wydanych później, ale bardzo ważnych dla środowiska i sterowania postępowaniem naukowo-technicznym: rozporządzenia Rady Ministrów o wynagrodzeniach w jednostkach badawczo-rozwojowych oraz aktów wykonawczych do Uchwały Nr 48/86 Rady Ministrów/.

Przewiduje się wydawanie dalszych części niniejszego opracowania, zawierających akty prawne wydane po 1 lipca 1986 r.

Niniejsze opracowanie nie wyczerpuje całości regulacji prawnych dotyczących szeroko rozumianego postępu naukowo-technicznego w naszym kraju. Można mieć jednak nadzieję, że mimo zastosowania przyjętych ograniczeń, dyktowanych względami praktycznymi, spełni ono oczekiwania zainteresowanych środowisk, przyczyniając się do pełniejszego upowszechnienia informacji o dokonanych ostatnio zmianach w systemie kierowania postępowaniem naukowo-technicznym.

Liczymy na uwagi i propozycje czytelników, pozwalające doskonalić dalsze opracowania.

Mechanizmy i instrumenty systemowo-prawne intensyfikacji postępu naukowo-technicznego

Ostatni rok charakteryzował się wyjątkowym, nie mającym dotąd precedensu w naszym kraju, nasileniem oraz zasięgiem tematycznym prac, zarówno koncepcyjnych jak i legislacyjnych, nad doskonaleniem rozwiązań systemowych z zakresu sterowania rozwojem nauki i techniki. Dotyczyło to głównie zasad oraz instrumentów ekonomiczno-financekowskich, planistycznych i organizacyjno-prawnych, mających sprzyjać intensyfikacji postępu naukowo-technicznego w gospodarce narodowej. Prace te koncentrowały się przede wszystkim w nowo powołanym Urzędzie Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń - organie wykonawczym Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, koordynującym obecnie całokształt polityki naukowo-technicznej państwa.

Rezultatem prac legislacyjnych było wydanie od nowa względnie znowelizowanie kilkudziesięciu aktów prawnych różnej rangi, poczynając od ustaw sejmowych a kończąc na przepisach resortowych. Dotyczą one nie tylko samej sfery nauki i techniki, ale także tych elementów reformowanego modelu funkcjonowania gospodarki narodowej, które mają istotny - choć nieraz tylko pośredni - wpływ na realizację postępu naukowo-technicznego. Większość tych unormowań została już wydana i wdrożona, względnie weszła w stadium wdrażania w praktyce. Pełny ich zestaw zawiera prezentowany "Zbiór...". Trzeba jednak dodać, że przy wydawaniu niektórych z przepisów nie uda-

to się uniknąć opóźnień. Było to wywołane bądź wspomnianą już kumulacją zadań legislacyjnych w stosunkowo krótkim okresie czasu, bądź wydłużeniem się ponad pierwotne założenia cykli przygotowywania aktów prawnych, zwłaszcza konsultowania projektów z zainteresowanymi środowiskami oraz uzgadniania stanowisk między resortami.

Potrzeba podjęcia tak rozległych prac legislacyjnych wynikała z potwierdzonego miarodajnymi analizami - przekonania, że rozwiązania dotychczasowe z zakresu sterowania postępem naukowo-technicznym nie spełniły wszystkich oczekiwań. Dano temu wyraz we wnioskach z licznych narad i konferencji, przede wszystkim - z Krajowej Rady Partyjno-Gospodarczej w Poznaniu w dniach 31.05 - 1.06.85 r. oraz z Ogólnopolskiej Rady Twórców Nauki, Techniki i Przedstawicieli Przedsiębiorstw w dniach 15 i 16 marca 1985 r. Za główną słabość uznano przy tym brak dostatecznie sprawnych mechanizmów wdrażania i upowszechniania rezultatów prac badawczo-rozwojowych w sferze produkcji materialnej. Chodziło przy tym o to, aby udoskonalone rozwiązania znalazły zastosowanie już w toku tworzenia, a następnie realizacji narodowego planu społeczno-gospodarczego i aby tym samym stanowiły możliwie stabilną prawnoinstrumentalną podstawę dla państwowej polityki naukowo-technicznej i dla działalności innowacyjnej poszczególnych jednostek gospodarczych w całym pięcioleciu 1986-1990.

Używając określenia "możliwie stabilna" pragniemy podkreślić z jednej strony potrzebę zapewnienia w miarę możliwości niezmiennych w dłuższym okresie czasu reguł gry /np. zasad i parametrów ekonomicznych/, co jest istotne zwłaszcza przy przedsięwzięciach charakteryzujących się długimi cyklami realizacji, z drugiej zaś strony - nierezygnowanie z korekt i uzupełnień regulacji prawnych tam, gdzie okażą się one rzeczywiście niezbędne.

W prezentowanym obszernym zbiorze przepisów dotyczących postępu naukowo-technicznego położenie wyraźnego akcentu na system szeroko rozumianej ekonomiki postępu idzie w parze z przyjęciem spo-

łecznej efektywności ekonomicznej za podstawowe kryterium wyboru celów badawczo-rozwojowych, alokacji środków oraz rozdziału preferencji wykonawczych, w tym również czynników motywacyjnych. Dążono jednocześnie do takiego konstruowania mechanizmów systemowych, aby to co efektywne, racjonalne i ważne z ogólnospołecznego punktu widzenia, było zarazem opłacalne i możliwe do realizacji dla przedsiębiorstw i innych jednostek, tworzących oraz wprowadzających postęp naukowo-techniczny.

Koncentrując uwagę na sprawach ekonomiczno-finansowych i organizacyjno-prawnych, których odpowiednikiem w zbiorze przepisów są w zasadzie rozdziały 1-4, nie pomniejszamy ogromnego znaczenia, jakie dla całokształtu postępu naukowo-technicznego w naszym kraju mają pozostałe, związane z nim dziedziny i problemy, zwłaszcza wynalazczość i współpraca naukowo-techniczna z zagranicą. Są to jednak dziedziny specyficzne, wymagające oddzielnego opisanie. Oczywiście, również i przy nich obowiązuje - jako kryterium nadrzędne - efektywność społeczna, zaś niektóre z problemów, jak np. przyspieszone wdrażanie wynalazków oraz nabytych rozwiązań zagranicznych, w znacznej mierze mieszczą się w całym charakteryzowanym dalej obszarze spraw dotyczących systemów i instrumentów ekonomiczno-finansowych.

Obszar ten można podzielić na następujące trzy grupy problemów:

- 1/ Centralne finansowanie zadań rozwoju nauki i techniki w powiązaniu z systemem planowania i kierowania realizacją tych zadań.
- 2/ Zasady tworzenia i funkcjonowania jednostek badawczo-rozwojowych, jako głównych podmiotów gospodarczych kreujących postęp naukowo-techniczny.
- 3/ Warunki i czynniki innowacyjności przedsiębiorstw państwowych, jako podmiotów, w których poprzez wdrażanie nowych rozwiązań materializują się efekty badań naukowych.

Podział powyższy odzwierciedla w pewnym stopniu logikę działań związanych z postępowaniem naukowo-technicznym. Streszcza się ona, mówiąc najkrócej w:

- a/ wyznaczaniu celów i zapewnianiu środków na ich realizację,
- b/ tworzeniu struktury wykonawczej i organizowaniu warunków dla kreowania postępu w stadium badawczo-rozwojowym,
- c/ wdrażaniu wyników prac badawczo-rozwojowych do praktyki gospodarczej.

Jest to oczywiście podział umowny i nie zawsze zgodny ze strukturą aktów prawnych, których regulacje mają niekiedy charakter kompleksowy, wielotematyczny.

Przy tworzeniu systemu finansowania rozwoju nauki i techniki w pierwszym rządzie należało rozstrzygnąć kwestię - w jaki sposób podejmowanie decyzji i odpowiedzialność za sprawy rozwoju technicznego dzielą się między centralną sferę zarządzania, do której należą funkcjonalne i działowo-gałęziowe ministerstwa oraz centralne urzędy, a sferę poszczególnych podmiotów gospodarczych, obejmującą przedsiębiorstwa i inne organizacyjnie wyodrębnione jednostki. Zależy to w znacznym stopniu od ogólnego modelu funkcjonowania gospodarki narodowej.

Jednym z podstawowych założeń reformy gospodarczej była decentralizacja decyzji w systemie kierowania gospodarką narodową, zwiększanie samodzielności poszczególnych jednostek gospodarczych - przede wszystkim przedsiębiorstw /formuła "3 S"/, oraz odchodzenie od metod dyrektywnych na rzecz sterowania procesami gospodarczymi za pomocą odpowiednich narzędzi ekonomicznych. Oznacza to jednocześnie zwiększenie roli poziomych powiązań gospodarczych między poszczególnymi jednostkami, opartych na odpowiednich porozumieniach i umowach gospodarczych.

Założenia te odnoszą się również do tak specyficznego obszaru spraw, jak postęp naukowo-techniczny. W kierowaniu tym obszarem

nadal jednak zachowany być musi dość znaczny zakres bezpośredniej interwencji centralnych organów administracji państwowej oraz stosowane być muszą swoiste metody i instrumenty oddziaływania pośredniego. Nie można bowiem, zwłaszcza w warunkach braku równowagi gospodarczej, zdawać się tu tylko na automatyzm funkcjonowania mechanizmów ekonomicznych i inicjatywę samodzielnych przedsiębiorstw. W tym obszarze państwo musi występować także jako mecenas, a nawet bezpośredni inwestor, wyznaczający cele, podejmujący decyzje i angażujący centralne zasoby finansowe, tzn. finansujący całkowicie lub przynajmniej wspierający finansowo wybrane przedsięwzięcia. Dotyczy to zwłaszcza takich zadań, których - ze względu na ich charakter, znaczenie bądź wysokość nakładów i związane z tym ryzyko a także oddalenie czasowe spodziewanych efektów - nie mogą bądź nie zechcą podjąć się i zrealizować pojedyncze jednostki.

Mecenatu państwa wymagają więc nie tylko badania podstawowe oraz prace badawczo-rozwojowe w dziedzinach pozagospodarczych /np. ochrona zdrowia i środowiska, obronność, kultura, nauki społeczne/, tradycyjnie już finansowane ze środków centralnych, ale także przedsięwzięcia skierowane na cele gospodarcze o znaczeniu ogólnokrajowym, szerokiej skali wykorzystania wyników i perspektywicznym charakterze - z natury rzeczy bardzo kosztowne oraz obciążone znacznym ryzykiem powodzenia i zwrotu poniesionych nakładów. Chodzi także o utrzymanie całej centralnej, na ogół nieodpłatnie udostępnianej infrastruktury rozwoju nauki i techniki /bibliotek, archiwów, wzornictwa, ochrony patentowej, normalizacji państwowej, popularyzacji osiągnięć naukowo-technicznych itd./, bez której nauka i technika nie mogłyby się rozwijać.

W sumie szacuje się, że udział wartościowy zadań, nadzorowanych i finansowanych bezpośrednio przez centrum państwowe, w globalnych nakładach na badania i rozwój osiągać będzie w bieżącym pięcioleciu 60-70 procent.

Wśród wspomnianych wyżej zadań, finansowanych całkowicie lub wspieranych finansowo ze środków centralnych, w systemie planistyczno-finansowym na lata 1986-1990 rozróżnia się:

- centralne programy badań podstawowych, na których opiera się planowanie, koordynacja i realizacja tego rodzaju badań głównie w obszarze szkolnictwa wyższego oraz placówek Polskiej Akademii Nauk;

- centralne programy badawczo-rozwojowe, stanowiące instrument sterowania postępowaniem naukowo-technicznym głównie w zakresie techniki międzyresortowej o szczególnym znaczeniu dla rozwoju gospodarczego kraju;

- zamówienia rządowe z zakresu rozwoju nauki i techniki, nakierowane głównie na przyspieszenie procesów innowacyjnych w kluczowych dziedzinach techniki i technologii przemysłowej;

- programy resortowe /badawczo-rozwojowe i badań podstawowych/ dotyczące zagadnień związanych głównie z rozwojem określonych branż.

Wszystkie te programy będą realizowane i finansowane według cen umownych w oparciu o umowy generalne, zawierane przez sprawujące nad nimi nadzór organy administracji państwowej z generalnymi wykonawcami /placówkami naukowymi względnie przedsiębiorstwami/, pełniącymi funkcje jednostek koordynujących. Z kolei generalni wykonawcy zawierać będą z odpowiednimi podwykonawcami umowy kooperacyjne o wykonaniu objętych programem zadań szczegółowych.

W regulacjach szczegółowych, prezentowanych w niniejszym zbiorze, dużą uwagę poświęcono centralnym programom badawczo-rozwojowym oraz zamówieniom rządowym. Są to zadania o największym znaczeniu z punktu widzenia unowocześniania gospodarki narodowej, angażujące znaczną część wszystkich środków przeznaczonych na rozwój nauki i techniki w bieżącym pięcioleciu.

Centralne programy badawczo-rozwojowe mają konstrukcję modułową - każdy z nich składa się z szeregu samodzielnych, odrębnie

rozliczanych, ale tematycznie powiązanych ze sobą modułów - celów realizacyjnych, najczęściej o charakterze utylitarnym /wdrożeńiowym/, których cykle wykonawcze kończą się w różnych terminach. Program jako całość dzieli się na etapy - każdy w granicach 24 miesięcy, wyznaczane dla dokonywania okresowej, sumarycznej oceny przebiegu realizacji objętych nim zadań. Jednocześnie dla operatywnego śledzenia wyników osiągniętych w zakresie poszczególnych celów realizacyjnych, wprowadzono tzw. "punkty kontrolne", odpowiadające różnym fazom dochodzenia do tych celów. Tego rodzaju podwójna struktura wewnętrzna programów, z którą powiązany jest system uruchamiania środków i rozliczeń finansowych, ma dyscyplinować realizację wyznaczonych celów, ściślej uzależniać finansowanie od przebiegu prac i uzyskiwanych rezultatów.

Zamówienia rządowe z zakresu rozwoju nauki i techniki dotyczą w większości przypadków przygotowania i uruchamiania nowych wyrobów oraz nowych technologii. Umowa generalna o realizację zamówienia rządowego jest szczególnego typu umową o dzieło, w której generalny wykonawca - z reguły przedsiębiorstwo państwowe - zobowiązuje się do podjęcia i wykonania wyznaczonego zadania w zamian za zapewnienie mu ze strony organów centralnych określonych świadczeń i preferencji realizacyjnych, w tym zwłaszcza pomocy finansowej w fazie inwestycji wdrożeńiowych oraz - ulg podatkowych.

W umowach generalnych, zarówno przy centralnych programach jak i przy zamówieniach rządowych, przewiduje się odczuwalne sankcje wobec generalnych wykonawców w wypadku niewłaściwego lub nieterminowego wykonania zadania. Instrumentem zachęty do dobrego wywiązania się z umowy są również z góry uzgadniane korekty cen umownych, względnie postanowienia o możliwości wstrzymania dalszego finansowania lub nawet obowiązku zwrotu wcześniej otrzymanych środków.

Podjęcie się przez państwo roli inwestora i mecenasa postępu naukowo-technicznego oznacza konieczność postawienia do dyspozycji od-

powiednich organów centralnych poważnych środków finansowych. Oznacza też potrzebę wypracowania swoistego systemu centralnego finansowania tej dziedziny.

System finansowania rozwoju nauki i techniki, jako odrębna, wyspecjalizowana część ogólnego systemu finansów państwa, ulegał w okresie powojennym dość częstym przekształceniom, w miarę zmian ilościowych, organizacyjnych i modelowych, zachodzących z jednej strony w samej sferze badań i rozwoju, z drugiej zaś - w gospodarce narodowej jako całości i we wzajemnych stosunkach sfery badań ze sferą produkcji materialnej. Przekształcenia tego systemu były też wyrazem ciągłego, obserwowanego zresztą nie tylko w naszym kraju, poszukiwania rozwiązań najlepiej odpowiadających specyficznym cechom omawianej dziedziny. Najkrócej tendencję tych przekształceń można by określić jako przechodzenie do rozwiązań czysto budżetowych - w sensie zarówno źródeł jak i form finansowego zasilania - do rozwiązań mieszanych, w których znaczną rolę zaczęły odgrywać fundusze pozabudżetowe oraz przedmiotowe /w miejsce podmiotowych/ formy finansowania, połączone z wprowadzaniem elementów rozrachunku gospodarczego do systemu działalności placówek naukowych. Coraz szerzej zaczęły one wchodzić w "poziome", umowne stosunki wymiany z jednostkami wyznaczającymi cele badawcze.

Dzięki temu zwiększyła się rola finansów jako narzędzia polityki naukowo-technicznej, co zaznaczyło się nie tylko we wzmocnieniu ich funkcji rozdzielczej, związanej z wyznaczaniem wysokości środków z ich podziałem według kierunków i celów badawczo-rozwojowych, ale także w funkcji kontrolno-egzekucyjnej i stymulacyjnej w sensie uzależniania dopływu środków i korzyści materialnych od stopnia wywiązywania się z powierzonych zadań.

Obowiązujący dotąd system centralnego finansowania rozwoju nauki i techniki wymagał istotnej przebudowy. Dyktowały ją zebrane doświadczenia oraz potrzeba dostosowania rozwiązań finansowych z jed-

nej strony do wprowadzanych równolegle nowych zasad planowania i koordynacji programów centralnych, z drugiej zaś - do dokonanych wcześniej zmian w organizacji i kompetencjach centralnych organów państwowych, kierujących nauką i techniką. Chodziło o stworzenie w ten sposób spójnego wewnętrznie systemu zarządzania tą dziedziną, zapewniającego warunki dla jednolitej w skali państwa polityki naukowo-technicznej. Zakładano, że powinien on uwzględniać wszystkie stadia realizacji postępu naukowo-technicznego, łącznie z wdrażaniem wyników badań do praktyki gospodarczej. Oczekiwano zarazem, że pozwoli on na większe, aniżeli dotąd, zdyscyplinowanie wydatkowania szybko rosnących środków finansowych na ten cel.

Tym założeniom podporządkowano rozwiązania zawarte w ustawie z 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki oraz w rozporządzeniu wykonawczym do tej ustawy z 7 kwietnia 1986 r. Powstał jeden, zintegrowany na szczeblu centralnym fundusz, którego wspólnymi źródłami tworzenia są - zarówno dotacje budżetowe, jak i - w przeważającej zresztą mierze - wpłaty przedsiębiorstw. Fundusz ten, nazwany "centralnym funduszem rozwoju nauki i techniki", dzielony jest następnie na część dotyczącą stadium badań i rozwoju - tzw. "centralny fundusz prac badawczych i rozwojowych" oraz część odnoszącą się do stadium wdrożeń - tzw. "centralny fundusz wspomagania wdrożeń", przeznaczony głównie na dofinansowywanie inwestycji związanych z realizacją zamówień rządowych. W przepisach przewidziano również wydzielenie na szczeblu centralnym pewnej rezerwy dewiz na import z II-go obszaru płatniczego, związanej z realizacją niektórych zadań centralnych programów rozwoju nauki i techniki /tzw. "centralny fundusz dewizowy"/.

W systemie funkcjonowania centralnego funduszu prac badawczych i rozwojowych do najważniejszych nowych rozwiązań o charakterze dyscyplinującym należy zaliczyć sposób uruchamiania środków na realizację poszczególnych programów. Polegać on będzie z jednej strony na

wprowadzeniu zasady tzw. "finansowania kroczącego" tzn. zwalniania środków sukcesywnie - etapami, w zależności od rezultatów osiągniętych w etapach wcześniejszych, z drugiej zaś - na zastosowaniu szczególnej techniki bankowej, zbliżonej do formy akredytywy, pozwalającej na uniknięcie zamrażania środków, bądź przeznaczania ich na inne, aniżeli zaplanowano cele /otwieranie generalnym wykonawcom kredytowych rachunków wypłat, których ujemne salda kompensowane są okresowo z rachunkiem centralnego funduszu/.

Projekty rocznych planów gospodarki centralnymi funduszami, po ich zatwierdzeniu przez Radę Ministrów, przedstawiane są do uchwalenia Sejmowi. Natomiast szczegółowego podziału środków na poszczególne cele i zadania dokonuje corocznie Prezydium Komitetu ds. Nauki i Postępu Technicznego.

Podstawowym aktem prawnym normującym status, wewnętrzną organizację i zasady funkcjonowania, jak również sprawy pracownicze jednostek badawczo-rozwojowych jest ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. Stworzyła ona uniwersalny model placówki wyodrębnionej organizacyjnie i ekonomicznie oraz wyposażonej w osobowość prawną, prowadzącej działalność naukowo-badawczą, rozwojową i wdrożeniową. W modelu tym mieszczą się różne typy samodzielnych jednostek, poczynając od instytutów naukowo-badawczych a kończąc na tzw. ośrodkach badawczo-rozwojowych i centralnych laboratoriach. Ustawa, regulując sprawy dotyczące zarządzania jednostką badawczo-rozwojową, wprowadziła specyficzną instytucję samorządu pracowniczego, jako organu przede wszystkim o charakterze opiniodawczym, przy zachowaniu dostatecznie silnej pozycji dyrektora jednostki. Określiła ona także zmodyfikowaną strukturę grup pracowników omawianych jednostek, wprowadzając nową ich kategorię - tzw. pracowników badawczo-technicznych, których głównym zadaniem będzie współdziałanie z kadrą naukową w przystosowywaniu wyników badań do potrzeb praktyki społeczno-gospodarczej.

Ustawa unormowała status /obowiązki i prawa/ pracowników naukowych w sposób zbliżony do statusu analogicznych pracowników w pozostałych pionach nauki, co powinno przyczynić się do większej mobilności kadr naukowych.

Wśród licznych aktów wykonawczych do ustawy znalazły się również dwa nowe rozporządzenia Rady Ministrów, dotyczące zagadnień ekonomicznych, a mianowicie - szczegółowych zasad gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych oraz zasad wynagradzania ich pracowników. Zasady gospodarki finansowej większości omawianych jednostek /podobnie jak cały system finansowania rozwoju nauki i techniki/, przechodziły - poczynając od końca lat pięćdziesiątych - ewolucję w kierunku rozrachunku gospodarczego. Po licznych, dość często po sobie następujących zmianach, zasady te ustabilizowały się na początku lat osiemdziesiątych, co wynikało z przekonania, że wypracowany model, odbiegający w niektórych rozwiązaniach od modelu przedsiębiorstwa, odpowiada specyficznym potrzebom tego typu jednostek.

Dlatego też skala zmian, jakie w tym zakresie wprowadziła zarówno sama ustawa, jak i rozporządzenie wykonawcze, jest niewielka - uwzględniają one główne tendencje przekształceń systemu funkcjonowania gospodarki narodowej w ramach reformy gospodarczej. Przede wszystkim umocniono zasadę finansowania przedmiotowego i samofinansowania się jednostek badawczo-rozwojowych. Odpowiednie modyfikacje wprowadzono też do stosunków umowno-finansowych między tymi jednostkami a przedsiębiorstwami, zwłaszcza w związku ze zmianami w systemie tworzenia i funkcjonowania funduszu efektów wdrożeniowych.

Przewidziano jednocześnie, że jednostki badawczo-rozwojowe, których przedmiot i charakter działalności badawczej nie stwarza warunków dla pełnego samofinansowania, będą prowadziły gospodarkę finansową według zasad przewidzianych w prawie budżetowym. Nie wyklucza się przy tym stosowania w takich przypadkach w przyszłości formy pośredniej, polegającej na kojarzeniu częściowego samofinanso-

wania z podmiotową dotacją wyrównawczą z budżetu państwa.

Odrębne miejsce w ekonomice jednostek badawczo-rozwojowych zajmuje problematyka wynagradzania pracowników. Wiadomo, że o możliwościach racjonalnego rozmieszczenia oraz skutecznego motywowania kadr kwalifikowanych do wydajnej pracy decydują nie tyle absolutne poziomy płac, ile raczej ich relacje pomiędzy różnego typu jednostkami i grupami pracowniczymi. W latach siedemdziesiątych i na początku bieżącej dekady, relacje te, zwłaszcza przy uwzględnieniu kwalifikacji wymaganych przy pracach badawczo-rozwojowych, zmieniły się wyraźnie na niekorzyść pracowników omawianych jednostek, co stało się przyczyną ich znacznego odpływu a częściowo także - negatywnej selekcji.

Wydane w ostatnim okresie przepisy systemowe przyniosły już odczuwalny skutek w zakresie relatywnej poprawy średnich płac w sferze nauki i techniki, a nawet stworzyły warunki dla odbudowy potencjału kadrowego większości jednostek badawczo-rozwojowych. Należy jednak pamiętać, że o poziomie płac w jednostkach badawczo-rozwojowych decydowała będzie w praktyce nie tylko ich taryfikacja, uregulowana we wspomnianym, nowym rozporządzeniu, ale przede wszystkim wysokość ogólnego funduszu wynagrodzeń, jakim może dysponować i jaki może dzielić pomiędzy swoich pracowników dana jednostka. Ta zaś zależała będzie od ogólnej sytuacji finansowej danej jednostki oraz od reguł gry, jakie stwarza system opodatkowania wypłat ponadnormatywnych. Duże znaczenie ma tu dobór właściwej formuły ustalania kwoty wynagrodzeń wolnej od podatku.

Na zakończenie kilka uwag dotyczących trzeciej z wymienionych poprzednio grup tematycznych - innowacyjności przedsiębiorstw. Grupa ta jest reprezentowana w "Zbiorze przepisów..." w sposób daleko węższy aniżeli pozostałe dwie, co wynika z faktu, że w odróżnieniu od spraw dotyczących bezpośrednio rozwoju nauki i techniki, którym zasadniczo poświęcony jest "Zbiór", w tej grupie proble-

mowej chodzi o unormowania stanowiące tylko elementy, względnie fragmenty szerszych regulacji prawnych /ustaw, rozporządzeń/ związanych z reformą gospodarczą. Jest to jednak problematyka o podstawowym, decydującym znaczeniu dla intensyfikacji postępu naukowo-technicznego i z tego względu nie może być całkiem pominięta. Dotyczy ona przecież wdrożeń - najściślejszego ogniwa w cyklu rozwojowo-technicznym.

Na innowacyjność przedsiębiorstw, poza dostateczną podażą odpowiednich rozwiązań technicznych, wpływa cały szereg uwarunkowań i czynników związanych przede wszystkim z ogólnym modelem funkcjonowania gospodarki narodowej oraz z sytuacją ekonomiczną kraju, w tym - sytuacją zaopatrzeniową. W grę wchodzi tu również motywacje socjo-psychologiczne, związane ze środowiskową oceną i pozycją społeczną twórców nauki i techniki oraz postawami kadr kierowniczych. W tym szerokim kompleksie zagadnień, istotna rola przypada rozwiązaniom systemowym dotyczącym ekonomiki i finansów przedsiębiorstw państwowych, zwłaszcza zaś zasadom ich gospodarki finansowej, a także instrumentom cenowo-podatkowym. Od rozwiązań tych zależy, czy przedsiębiorstwom opłaca się postęp naukowo-techniczny, tzn. - czy istnieją motywacje materialne lub nawet przymus ekonomiczny do podejmowania innowacji technicznych. W znacznej mierze przesądzają one również o możliwościach akumulowania dostatecznych środków na sfinansowanie przedsięwzięć, które uznane zostaną za opłacalne lub wręcz niezbędne.

Ostatni rok przyniósł co najmniej dwa istotne rozwiązania systemowe o charakterze proinnowacyjnym. Pierwsze z nich dotyczy zmian w sposobie tworzenia funduszu efektów wdrożeniowych, drugie zaś - ulg w podatku dochodowym.

Fundusz efektów wdrożeniowych - instrument silnie motywujący twórców i współtwórców postępu do starań o jak najwyższą efektywność podejmowanych zadań - dotychczas funkcjonujący jedynie w placów-

kach naukowych - obecnie tworzony będzie we wszystkich jednostkach gospodarczych wdrażających do praktyki nowe rozwiązania naukowo-techniczne i organizacyjne, przynoszące wymierne efekty ekonomiczne. Głównym miejscem powstawania tego funduszu będą obecnie z natury rzeczy przedsiębiorstwa państwowe, które na podstawie tzw. umów wdrożeniowych będą mogły dzielić się nim z placówkami opracowującymi nowe rozwiązania. Jednocześnie otwarta została droga dla tworzenia funduszu efektów wdrożeniowych także z opracowań własnych jednostki wdrażającej, np. z wdrażanych na miejscu wyników prac badawczo-rozwojowych zaplecza zakładowego przedsiębiorstw. Dalszą ważną zmianą jest tworzenie omawianego funduszu z zysku jednostki wdrażającej przed jego opodatkowaniem /zamiast - jak miało to poprzednio miejsce - wliczanie go w ciężar funduszu postępu techniczno-ekonomicznego/. Dodać przy tym należy, że podstawą odpisu mogą być tylko takie faktycznie uzyskane efekty, które wpływają na wynik finansowy jednostki wdrażającej.

W kwestii ulg podatkowych na podkreślenie zasługuje znaczne wzmocnienie działania tego instrumentu, zwłaszcza w odniesieniu do przedsięwzięć innowacyjnych objętych zamówieniami rządowymi. Nowe preferencje w tym zakresie dotyczą zarówno stadium samej realizacji zamówienia - przysługuje tu ulga wynosząca 30% nakładów inwestycyjnych - jak i początkowego okresu nowej produkcji, gdzie w grę wchodzi całkowite zwolnienie od opodatkowania zysku na tej produkcji w okresie 3 lat od rozpoczęcia wdrażania. Zwolnienie takie dotyczy również produkcji uruchamianej na podstawie krajowych wynalazków. Omawiane ulgi nie są przy tym objęte ogólnym limitem ulg, jakie w sumie można przyznać danemu przedsiębiorstwu w roku podatkowym.

Obok omówionych wyżej rozwiązań o charakterze motywacyjnym, warto jeszcze wspomnieć o zmianie, która powinna przyczynić się do zwiększenia środków przedsiębiorstw na finansowanie inwestycji, w tym także wdrożeniowych. Polega ona na wyłączeniu prototypowych maszyn,

urządzeń i instalacji, sfinansowanych wstępnie z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego, spod obowiązku refundowania ich równowartości z funduszu rozwoju w momencie przekazania do eksploatacji produkcyjnej. Zmiana ta pozwala uniknąć uszczuplenia środków na inwestycje w sytuacji, gdy jest ich na ogół wciąż zbyt mało, przy jednoczesnym dalece niepełnym wykorzystywaniu w przedsiębiorstwach funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.

Wymienione wyżej modyfikacje, dotyczące niektórych tylko warunków systemowych zmierzających do podniesienia innowacyjności przedsiębiorstw, nie mogą być traktowane jako wystarczające dla rozwiązania tego skomplikowanego i niezwykle ważnego dla naszej gospodarki kompleksu spraw. Można więc zakładać, że dalsze prace doskonalące zasady reformy gospodarczej, zwłaszcza pod kątem motywacji dla postępu, zostaną ukierunkowane na takie zagadnienia, jak:

- państwowa atestacja wyrobów przemysłowych oraz wzmożona kontrola poziomu ich jakości i nowoczesności;
- powiązana z tym parametryzacja cen, oparta na bardziej niż dotąd obiektywnych kryteriach;
- ograniczanie skutków monopolu producentów i nierównowagi na rynkach niektórych grup towarowych;
- tworzenie warunków dla wydłużania horyzontu decyzyjnego w kierowaniu przedsiębiorstwami, co jest istotne ze względu na długi cykl realizacji przedsięwzięć postępu naukowo-technicznego i znaczne przesunięcie w czasie jego efektów ekonomicznych.

W toku są również prace nad specjalnymi zasadami tworzenia i funkcjonowania małych przedsiębiorstw, nastawionych na szybką promocję innowacji technicznych. Zasady te mają dotyczyć nie tylko przedsiębiorstw państwowych, ale także jednostek o różnych formach własności, np. spółdzielczych, prywatnych i o mieszanym charakterze.

Spośród wymienionych kierunków działań systemowych na rzecz intensyfikacji postępu naukowo-technicznego w przedsiębiorstwach do

najważniejszych, zwłaszcza w warunkach nie zrównoważonego rynku, należy zaliczyć doskonalenie zasad ustalania cen w powiązaniu z niezależną oceną jakości produkcji. Wydaje się, że rola tego czynnika nie była dotąd doceniana, a przynajmniej - nie znajdowało to dostatecznego wyrazu w procesie reformowania naszej gospodarki. Szczególnie niekorzystna dla postępu technicznego okazała się tzw. kosztowa formuła cen wyrobów przemysłowych, często sankcjonująca a nawet "premiująca" przestarzałe struktury, techniki i technologie produkcji /procentowy narzut zysku na zakładowy koszt własny/.

Należy więc poszukiwać bardziej obiektywnych podstaw tworzenia cen, dążąc do tego, by zobiektywizowana cena wyrobu stała się dla producenta zewnętrznym parametrem - sygnałem, orientującym go w potrzebie i społecznie pożądanym kierunkach modernizacji produkcji. Odpowiedni system cenowo-podatkowy powinien zarazem stanowić w rękach państwa instrument antymotywacji czy nawet represji ekonomicznej wobec tych przedsiębiorstw, które wykorzystują sytuację na rynku i uzyskują dobre wyniki finansowe, nie troszcząc się o postęp naukowo-techniczny. Jest to zresztą problem o bardziej uniwersalnym znaczeniu dla wzmocnienia proefektywnościowych postaw przedsiębiorstw.

dr hab. Jerzy Moszczyński
dyrektor Departamentu Spraw Systemowych
w Urzędzie Postępu Naukowo-Technicznego
i Wdrożeń

1. Centralne organy administracji państwowej sterujące postępowaniem naukowo-technicznym

Polityka naukowa i techniczna państwa jest realizowana w ramach krajowego systemu sterowania rozwojem nauki i techniki, w którym:

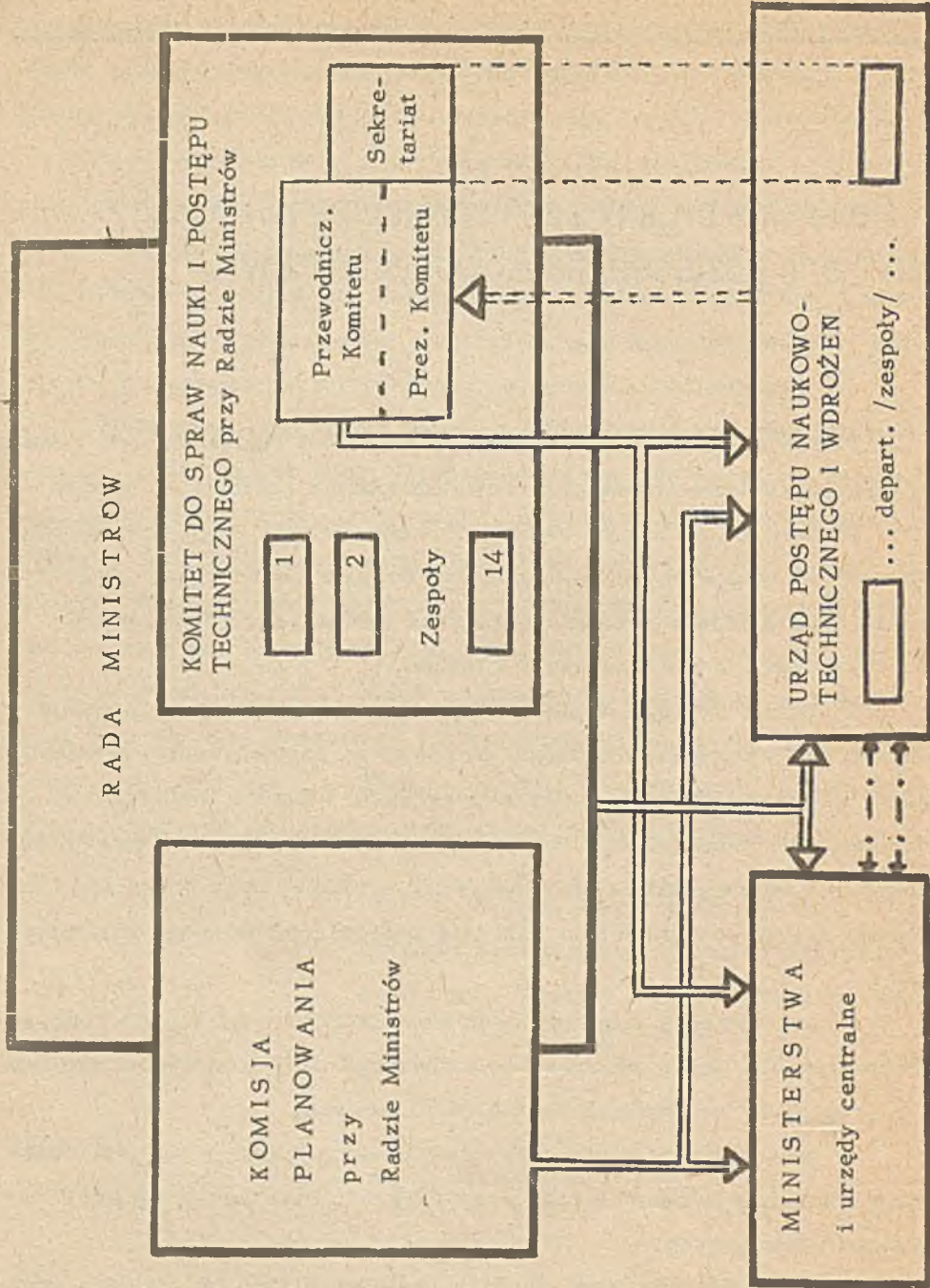
1/ Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, wypracowuje najważniejsze decyzje i koordynuje prognozowanie oraz planowanie całokształtu prac naukowych, rozwojowych i wdrożeniowych z zakresu nauki i techniki;

2/ Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań na obszarze postępu naukowo-technicznego, precyzowaniem centralnych programów i planów badawczych, finansowaniem działalności rozwojowej i wdrożeniowej, sterowaniem produkcji aparatury pomiarowej i badawczo-naukowej oraz organizacją krajowego systemu informacji w zakresie postępu technicznego i informatyki;

3/ ministerstwa i urzędy centralne, wprowadzają postęp naukowo-techniczny nie objęty planowaniem centralnym oraz koordynują realizację programów centralnych zamówień rządowych;

4/ jednostki badawczo-rozwojowe urzeczywistniają zadania związane z realizacją centralnych, resortowych i własnych programów badawczo-rozwojowych.

Podstawowym aktem prawnym określającym rolę centralnych organów sterowania postępowaniem naukowo-technicznym jest ustawa z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Na-

Powiązania funkcjonalne organów sterowania postępow naukowo-technicznym

ukowo-Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Aktami wykonawczymi do w/w ustawy są trzy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r., które określają:

- szczegółowe zakresy działania Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, jego Prezydium i Przewodniczącego Komitetu oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń;

- właściwość przedmiotową nowych organów sterowania postępowaniem naukowo-technicznym w aspekcie spraw należących dotychczas do kompetencji Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

1.1. Ustawa z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

Art. 1.1. Tworzy się Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwany dalej "Komitetem".

2. Komitet działa w zakresie programowania, organizowania, nadzorowania realizacji prac rozwojowych oraz badań naukowych służących bezpośrednio gospodarce narodowej i zapewnienia efektywnego wykorzystania osiągnięć naukowo-technicznych w praktyce gospodarczej.

Art. 2.1. Komitet we współdziałaniu z właściwymi organami, przygotowuje podstawowe założenia polityki naukowo-technicznej rządu.

2. Komitet, w zakresie realizacji polityki naukowo-technicznej państwa, koordynuje działalność naczelných i centralnych organów administracji państwowej.

3. Komitet oddziałuje na programowanie badań i kształcenie wysoko kwalifikowanych kadr niezbędnych dla potrzeb gospodarki narodo-

wej oraz inspiruje prace rozwojowe i wdrożeniowe.

4. Komitet w zakresie swego działania rozpatruje i opiniuje wnioski dotyczące założeń inwestycyjnych, stosowania instrumentów ekonomiczno-finansowych, zatrudnienia i płac, normalizacji, metrologii, wynalazczości i racjonalizacji, współpracy naukowo-technicznej z zagranicą oraz eksportu polskiej myśli naukowo-technicznej.

Art. 3.1. Do zakresu działania Komitetu należą w szczególności sprawy:

1/ inicjowania, koordynowania i kontroli, wdrażania i upowszechniania osiągnięć naukowo-badawczych w gospodarce narodowej;

2/ inicjowania oraz opiniowania kierunków i zakresu badań podstawowych mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego;

3/ określania zasad tworzenia i znoszenia centralnych programów badawczych o podstawowym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju;

4/ inicjowania i opiniowania zasad finansowania prac rozwojowych i wdrożeniowych wykonywanych na rzecz gospodarki narodowej;

5/ ustalania kierunków i instrumentów rozbudowy bazy materialnej służącej działalności badawczej oraz rozwojowej i wdrożeniowej dla potrzeb postępu naukowo-technicznego;

6/ inspirowania rozwoju systemu informacji w zakresie nauki, techniki i informatyki;

7/ dokonywania ocen dotyczących wykorzystania kadr naukowych, inżyniersko-technicznych i innych, mających podstawowe znaczenie dla postępu naukowo-technicznego;

8/ upowszechniania osiągnięć naukowo-technicznych oraz oddziaływania na rozwój kultury technicznej w społeczeństwie;

9/ upowszechniania metod i technik służących poprawie efektywności postępu naukowo-technicznego, a w szczególności w zakresie realizacji polityki patentowej;

10/ inicjowania, oceniania i koordynowania współpracy naukowo-technicznej z zagranicą, w tym polityki licencyjnej i postlicencyjnej oraz eksportu osiągnięć naukowo-technicznych.

2. Do zakresu działania Komitetu należy ponadto inicjowanie i opracowywanie projektów aktów prawnych regulujących zasady działania i rozwoju placówek naukowo-badawczych oraz naukowo-technicznych, z wyłączeniem szkół wyższych i jednostek organizacyjnych Polskiej Akademii Nauk.

Art. 4.1. W skład Komitetu wchodzi:

- 1/ Przewodniczący,
- 2/ zastępcy Przewodniczącego,
- 3/ członkowie.

2. Przewodniczący i zastępcy Przewodniczącego stanowią Prezydium Komitetu.

3. Zastępcami Przewodniczącego Komitetu są:

- 1/ Minister - Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń jako pierwszy zastępca Przewodniczącego,
- 2/ Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
- 3/ wyznaczony przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów jeden z jego zastępców,
- 4/ Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk.

4. Członkami Komitetu są osoby powoływane przez Prezesa Rady Ministrów, na wniosek Prezydium Komitetu, spośród członków Rady Ministrów, kierowników urzędów centralnych, działaczy gospodarczych i społecznych, przedstawicieli nauki i techniki oraz organizacji naukowo-technicznych.

5. W skład Komitetu wchodzi również przedstawiciel Komitetu Obrony Kraju.

Art. 5.1. Przewodniczącym Komitetu jest Prezes Rady Ministrów lub wyznaczony przez niego wiceprezes Rady Ministrów.

2. Przewodniczący Komitetu kieruje pracami Komitetu i jego Prezydium oraz reprezentuje Komitet na zewnątrz.

3. Przewodniczący Komitetu, na podstawie ustaw i w celu ich wykonania, wydaje rozporządzenia i zarządzenia oraz wykonuje, w zakresie objętym ustawą, inne zadania nie zastrzeżone dla Komitetu i jego Prezydium.

Art. 6. Przewodniczący Komitetu w zakresie swojej właściwości:

1/ współdziała z naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz Polską Akademią Nauk,

2/ współdziała ze stowarzyszeniami naukowymi i naukowo-technicznymi oraz przedstawicielstwami środowisk społecznych,

3/ zapewnia opracowywanie ekspertyz, ocen i wniosków dotyczących stanu nauki i postępu naukowo-technicznego.

Art. 7. Prezydium Komitetu:

1/ określa potrzeby w zakresie przygotowania prognoz i ekspertyz dotyczących stanu nauki, techniki, wykorzystania kadr i upowszechniania postępu naukowo-technicznego;

2/ tworzy i znosi centralne programy badawcze o podstawowym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju, po zasięgnięciu opinii Komitetu;

3/ dokonuje podziału wyodrębnionych centralnie środków finansowych przeznaczonych na działalność naukowo-badawczą oraz wdrożeniową;

4/ ustala zasady zawierania porozumień i umów przez naczelne i centralne organy administracji państwowej z organizacjami badawczymi, szkołami wyższymi, przedsiębiorstwami państwowymi i innymi jednostkami gospodarki uspołecznionej i jednostkami gospodarki nie uspołecznionej oraz wzajemnie między nimi w sprawach realizacji programów i tematów prac badawczych i rozwojowych, wdrażania i upowszechniania postępu naukowo-technicznego;

5/ tworzy warunki aktywizacji twórców nauki i postępu naukowo-technicznego oraz wykorzystywania w praktyce ich osiągnięć;

6/ przyznaje nagrody za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu naukowo-technicznego, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

Art. 8. Komitet na posiedzeniach plenarnych:

1/ rozpatruje założenia polityki naukowo-technicznej państwa;

2/ rozpatruje główne kierunki postępu naukowo-technicznego;

3/ opiniuje zasady doskonalenia kadr technicznych;

4/ opiniuje prognozy, projekty programów i planów dotyczących rozwoju nauki, techniki i działalności ogólnotechnicznej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb gospodarki narodowej;

5/ ocenia wyniki realizacji programów badawczych i rozwojowych oraz działalność wdrożeniową;

6/ rozpatruje inne sprawy dotyczące postępu naukowo-technicznego i wdrożeń, a w szczególności projekty opracowywane przez Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w zakresie określonym w art. 13.

Art. 9. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowy zakres i tryb działania Komitetu, jego Prezydium oraz Przewodniczącego.

Art. 10. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk oraz inne właściwe organy finansują prace naukowo-badawcze stosownie do podziału wyodrębnionych centralnie środków finansowych, dokonanego przez Prezydium Komitetu, z wyłączeniem badań, o których mowa w art. 13, pkt 2.

Art. 11.1. Tworzy się Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń zwany dalej "Urzędem".

2. Urzędem kieruje Minister-Kierownik Urzędu, powołany przez Sejm, w trybie art. 37 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 12. Minister-Kierownik Urzędu sprawuje nadzór nad realizacją przepisów w zakresie wdrażania postępu naukowo-technicznego w gospodarce narodowej.

Art. 13. Do zakresu działania Urzędu należą sprawy:

1/ opracowywania prognoz, projektów, programów i planów społeczno-gospodarczych w części dotyczącej postępu naukowo-technicznego i wdrożeń;

2/ finansowania - zgodnie z ustaleniami Prezydium Komitetu - prac rozwojowych i wdrożeniowych wykonywanych na rzecz gospodarki narodowej oraz zamówień rządowych dotyczących realizacji programów badawczych i rozwojowych;

3/ opracowywania analiz stanu realizacji centralnych programów badawczych i przedstawienia ich Komitetowi;

4/ wdrażania instrumentów służących rozbudowie materialnej bazy postępu naukowo-technicznego w zakresie działalności rozwojowej i wdrożeniowej;

5/ opracowywania i przedstawiania Komitetowi projektów centralnych programów rozwoju produkcji aparatury naukowo-badawczej oraz materiałów specjalnych niezbędnych do prowadzenia badań naukowych;

6/ opracowywania projektów rozwiązań systemowych i stymulujących twórczość naukowo-techniczną;

7/ organizowania systemu informacji w zakresie postępu naukowo-technicznego oraz informatyki;

8/ opracowywania projektów dokumentów, ekspertyz, analiz i ocen przedstawianych do rozpatrzenia przez Komitet;

9/ współdziałania z jednostkami naukowo-badawczymi, rozwojowymi i technicznymi;

10/ opracowywania i przedstawiania Komitetowi wniosków w zakresie zakupu licencji oraz działalności postlicencyjnej;

11/ określone w odrębnych przepisach.

Art. 14.1. Urząd realizuje zadania należące do jego zakresu działania oraz spełnia funkcje aparatu wykonawczego Komitetu, jego Prezydium i Przewodniczącego Komitetu.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowy zakres działania Urzędu.

3. Organizację Urzędu oraz podporządkowane mu jednostki organizacyjne określa statut nadany przez Radę Ministrów.

Art. 15.1. W Ustawie z dnia 29 marca 1972 r. o utworzeniu urzędu Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki /Dz. U. nr 11, poz. 70/ wprowadza się następujące zmiany:

1/ tytuł ustawy otrzymuje brzmienie: "o utworzeniu urzędu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego";

2/ w art. 1 wyrazy "Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki" zastępuje się wyrazami "Nauki i Szkolnictwa Wyższego";

3/ w art. 2:

a/ ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Do zakresu działania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego należą sprawy rozwoju nauki, kształcenia i wychowywania kadr naukowych oraz kształcenia i wychowywania studentów w celu przygotowania ich do uczestnictwa w rozwoju socjalistycznej gospodarki i kultury narodowej".

b/ w ust. 2 wyrazy "Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki" zastępuje się wyrazami "Nauki i Szkolnictwa Wyższego".

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi sprawy należące dotychczas do właściwości Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz tryb i terminy ich przekazania do właściwości Komitetu, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński
Sekretarz Rady Państwa: J. Szymanek

1.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, jego Prezydium oraz Przewodniczącego Komitetu.

§ 1. Do szczegółowego zakresu działania Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwanego dalej "Komitetem" należy:

1/ przygotowywanie we współdziałaniu z właściwymi organami i organizacjami oraz przedstawianie Radzie Ministrów podstawowych założeń polityki naukowo-technicznej;

2/ ustalanie głównych kierunków i zakresu badań naukowych, służących bezpośrednio gospodarce narodowej oraz postępu naukowo-technicznego w powiązaniu z celami społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, określonymi w planach perspektywicznych, w narodowych planach społeczno-gospodarczych oraz centralnych planach rocznych;

3/ inicjowanie i organizowanie kierunków i zakresu badań podstawowych o istotnym znaczeniu dla postępu naukowo-technicznego;

4/ określanie zasad tworzenia i znoszenia centralnych programów badawczo-rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju oraz opiniowanie kandydatów na wiodących koordynatorów realizacji tych programów;

5/ opiniowanie projektów najważniejszych zadań w zakresie rozwoju nauki i techniki wyszczególnionych w narodowym planie rocznym, a zwłaszcza:

a/ programów badawczo-rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju,

b/ zamówień rządowych na realizację szczególnie ważnych zadań w zakresie rozwoju nauki i techniki;

6/ opiniowanie ważniejszych założeń inwestycyjnych związanych z rozwojem nauki i postępow naukowo-technicznym oraz współdziałanie

w programowaniu inwestycji związanych bezpośrednio z wykorzystaniem osiągnięć nauki i techniki;

7/ dokonywanie ocen i wyznaczanie kierunków rozwoju bazy materialnej zaplecza badawczo-rozwojowego;

8/ inicjowanie i opiniowanie zasad finansowania rozwoju nauki i postępu naukowo-technicznego, a w szczególności prac badawczo-rozwojowych i wdrożeń;

9/ inicjowanie opracowywania i opiniowanie stosowania instrumentów systemowych, w szczególności: ekonomiczno-finansowych, planistycznych i organizacyjnych, zmierzających do optymalizacji wyboru i podnoszenia efektywności prac badawczo-rozwojowych oraz ułatwiania wdrażania i upowszechniania wyników tych prac w praktyce społeczno-gospodarczej;

10/ koordynowanie, kontrolowanie, przeprowadzanie analiz i dokonywanie ocen realizacji polityki naukowo-technicznej państwa, a w szczególności najważniejszych badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych oraz wdrażania i upowszechniania w gospodarce narodowej wyników badań o istotnym znaczeniu społeczno-gospodarczym;

11/ analizowanie ogólnospołecznej efektywności badań i postępu naukowo-technicznego;

12/ inspirowanie, koordynowanie i ocena współpracy naukowo-technicznej z zagranicą, w tym polityki licencyjnej i postlicencyjnej, eksportu osiągnięć naukowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, oraz przedstawianie Radzie Ministrów projektów programów nabywania licencji;

13/ inspirowanie kierunków kształcenia i doskonalenia wysoko kwalifikowanych kadr oraz dokonywanie ocen ich wykorzystania w gospodarce narodowej;

14/ inicjowanie i opiniowanie ważniejszych działań w zakresie wynalazczości, racjonalizacji i wzornictwa przemysłowego, w tym

zwłaszcza w zakresie polityki patentowej;

15/ inicjowanie i opiniowanie ważniejszych działań w zakresie normalizacji, metrologii i podnoszenia jakości produkcji, stymulujących postęp naukowo-techniczny w gospodarce narodowej;

16/ inspirowanie rozwoju i ustalanie zasad organizowania informacji w zakresie nauki, techniki oraz postępu naukowo-technicznego;

17/ inicjowanie opracowywania ekspertyz, ocen i wniosków dotyczących stanu nauki, techniki oraz postępu naukowo-technicznego na tle osiągnięć światowych;

18/ inspirowanie rozwoju informatyki;

19/ oddziaływanie na rozwój postaw proinnowacyjnych i kultury technicznej w społeczeństwie, w tym zwłaszcza wśród młodzieży oraz inicjowanie działań w celu ich krzewienia i popierania.

§ 2. 1. Komitet, realizując zadania określone w § 1, na posiedzeniach plenarnych rozpatruje i opiniuje sprawy określone w art. 8 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz U. Nr 55, poz. 280/, zwanej dalej "ustawą".

2. Do udziału w pracach Komitetu Przewodniczący może zapraszać także osoby nie będące członkami Komitetu. Przewodniczący Komitetu na podstawie uchwały Prezydium Komitetu występuje z wnioskami o powołanie i odwołanie członka Komitetu.

3. Komitet lub jego Prezydium mogą powoływać organy doradcze, międzyresortowe komisje i zespoły do opracowywania lub opiniowania spraw należących do zakresu działania Komitetu.

4. Skład Komitetu ulega zmianie co 3 lata o 1/3 liczby członków powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 3. Bieżącą obsługę Komitetu, jego Prezydium i Przewodniczącego wykonuje Sekretariat Komitetu, będący komórką organizacyjną

Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 4. Prezydium Komitetu dysponuje rezerwami wszystkich rodzajów środków na rozszerzenie zakresu rzeczowego prac przewidzianego w planie, na przyspieszenie ich wykonania lub podejmowanie prac nie przewidzianych w planie.

§ 5. 1. Komitet podejmuje działania określone w § 1, uwzględnia zadania w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa państwa.

2. W zakresie działalności naukowo-badawczej, rozwojowej i wdrożeniowej dotyczącej obronności kraju Komitet współpracuje z komitetem Przemysłu Obronnego Rady Ministrów oraz Ministrem Obrony Narodowej, a w zakresie działalności dotyczącej bezpieczeństwa państwa - z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 6. 1. Komitet działa zgodnie z przyjętym regulaminem.

2. Komitet powołuje ze swego składu zespoły problemowe w celu rozpatrywania określonych rodzajów spraw lub problemów i przygotowywania opinii Komitetu.

§ 7. 1. Prezydium Komitetu na posiedzeniach rozpatruje i decyduje w sprawach określonych w art. 7 ustawy.

2. Przepisy § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Przewodniczący Komitetu zwołuje i kieruje posiedzeniami Komitetu i jego Prezydium oraz wykonuje zadania określone w art. 5 i 6 ustawy.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w.z. Z. Messner

1.3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/, zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie realizacji zadań powierzonych ustawą z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/ - Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwany dalej "Urzędem", w szczególności:

1/ przygotowuje propozycje do projektów planów perspektywicznych, narodowych planów społeczno-gospodarczych i centralnych planów rocznych w części dotyczącej postępu naukowo-technicznego i wdrożeń;

2/ inicjuje zawieranie porozumień dotyczących postępu naukowo-technicznego i wdrożeń między naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz innymi państwowymi jednostkami organizacyjnymi;

3/ inicjuje i nadzoruje realizację zleconych i własnych programów oraz tematów prac badawczych i rozwojowych, a także działalności wdrożeniowej i upowszechniania postępu naukowo-technicznego i wdrożeń;

4/ przeprowadza ocenę realizacji centralnych programów naukowo-badawczych i rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju oraz kontroluje zgodność wykorzystania środków finansowych z przepisami prawa i ustalonymi przez Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów zasadami oraz zawartymi porozumieniami i umowami, w razie stwierdzenia nie-

prawidłowości może:

a/ zobowiązać do usunięcia uchybień w wyznaczonym terminie, a w razie bezskutecznego upływu terminu - wstrzymać finansowanie realizacji programu i zlecić przekazanie osiągniętych rezultatów prac i przedmiotów majątkowych uzyskanych ze środków powierzonych na wykonanie programu lub tematu,

b/ występować z wnioskami o zmianę lub zniesienie programu badawczego;

5/ koordynuje przygotowywanie projektów centralnych programów badawczo-rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju;

6/ występuje z wnioskami w sprawach tworzenia programów badawczych o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju;

7/ inicjuje, opiniuje i współdziała w opracowywaniu założeń ważniejszych przedsięwzięć inwestycyjnych, z uwzględnieniem wymagań postępu naukowo-technicznego;

8/ podejmuje działania w zakresie promocji eksportu myśli naukowo-technicznej, wyników prac naukowo-badawczych i rozwojowych oraz licencji;

9/ inicjuje prace postlicencyjne, z uwzględnieniem oceny wykorzystania i upowszechniania nabytych licencji;

10/ koordynuje i kontroluje realizację zamówień rządowych obejmujących zadania z zakresu postępu naukowo-technicznego, w tym:

a/ ustala szczegółowe techniczno-ekonomiczne kryteria oraz zasady wyboru zadań w zakresie rozwoju naukowo-technicznego, które mają być przedmiotem zamówień rządowych,

b/ ustala tryb składania wniosków w sprawie objęcia zadań z zakresu rozwoju naukowo-technicznego zamówieniami rządowymi,

c/ opracowuje projekty wykazu zadań w zakresie rozwoju naukowo-technicznego, które mają być przedmiotem zamówień rządowych.

d/ ustala organy upoważnione do dokonywania zamówień rządowych, obejmujących zadania w zakresie rozwoju naukowo-technicznego,

b/ dysponuje częścią centralnie rozdzielonych środków dewizowych, przeznaczonych na realizację zamówień rządowych z zakresu postępu naukowo-technicznego,

f/ określa warunki, którym powinien odpowiadać generalny wykonawca zamówień rządowych,

g/ występuje z wnioskami do organów upoważnionych do dokonywania zamówień rządowych o cofnięcie zamówienia w razie stwierdzenia niewykonywania lub nie należytego jego wykonywania;

11/ koordynuje rozwój i zastosowanie informatyki;

12/ organizuje system informacji w zakresie postępu naukowo-technicznego, a także wymiany międzynarodowej w tym zakresie;

13/ współdziała przy ustalaniu systemów i środków zachęt do nowoczesniania produkcji;

14/ prowadzi współpracę z zagranicą w zakresie postępu naukowo-technicznego i wdrożeń;

15/ podejmuje, w trybie określonym w odrębnych przepisach, czynności związane z zawieraniem umów międzynarodowych dotyczących współpracy w dziedzinie postępu naukowo-technicznego i wdrożeń oraz uczestniczy w zawieraniu innych umów międzynarodowych związanych ze współpracą naukowo-techniczną, a także nadzoruje realizację lub zapewnienie wykonania zadań wynikających z tych umów, w zakresie objętym swą działalnością;

16/ organizuje i prowadzi prace związane z uczestnictwem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w Komitecie Współpracy Naukowo-Technicznej Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej i w innych międzypaństwowych organach i międzynarodowych organizacjach w zakresie postępu naukowo-technicznego;

17/ kieruje za granicę ekspertów w celu udzielania pomocy na-

ukowo-technicznej;

18/ wyznacza kandydatów na pracowników służb współpracy naukowo-technicznej w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i w organizacjach międzynarodowych;

19/ koordynuje w zakresie objętym właściwością Urzędu, w porozumieniu z zainteresowanymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej, działalność i współpracę organizacji badawczo-rozwojowych oraz ich rozmieszczenie;

20/ inicjuje i organizuje działania mające na celu upowszechnianie osiągnięć w zakresie postępu naukowo-technicznego w kraju i za granicą, udzielanie pomocy twórcom nauki i techniki, popieranie rozwoju wynalazczości i racjonalizacji, promowanie wykorzystywania wynalazków i wdrożonych rozwiązań oraz podejmowanie działań kształtujących kulturę techniczną społeczeństwa;

21/ występuje z wnioskami o przyznanie nagród za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu naukowo-technicznego;

22/ nadzoruje rozwój wzornictwa przemysłowego;

23/ współdziała w ustalaniu zasad organizowania i prowadzenia specjalizacji zawodowej kadry inżyniersko-technicznej;

24/ przygotowuje projekty aktów prawnych w zakresie działania Urzędu oraz wykonuje inne zadania określone w odrębnych przepisach.

§ 2. W zakresie sprawowania funkcji aparatu wykonawczego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwanego dalej "Komitetem" oraz jego organów - Urząd w szczególności:

1/ opracowuje projekty założeń polityki naukowo-technicznej;

2/ przedstawia projekty planów perspektywicznych, narodowych planów społeczno-gospodarczych i centralnych planów rocznych, w części dotyczącej postępu naukowo-technicznego i wdrożeń;

3/ przygotowuje projekty zasad zawierania umów o finansowanie i realizację programów i tematów prac badawczo-rozwojowych i wdroże-

niowych pomiędzy naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej a organizacjami badawczo-rozwojowymi, szkołami wyższymi, przedsiębiorstwami państwowymi i innymi jednostkami gospodarczymi oraz wzajemnie między nimi i inicjuje zawieranie tych umów;

4/ przygotowuje projekty podziału wyodrębnionych centralnie środków finansowych przeznaczonych na działalność naukowo-badawczą i wdrożeniową oraz prowadzi sprawy związane z centralnym finansowaniem prac rozwojowych i wdrożeniowych wykonywanych na rzecz gospodarki narodowej;

5/ inicjuje lub przygotowuje analizy i prognozy rozwoju techniki w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na tle osiągnięć światowych, ze szczególnym uwzględnieniem istotnej dla postępu naukowo-technicznego problematyki prac badawczo-rozwojowych oraz przewidzianych skutków społecznych, ekonomicznych i technicznych wdrożenia wyników tych prac;

6/ przygotowuje projekty centralnych programów badawczo-rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju oraz przedstawia analizy stanu ich realizacji, ze szczególnym uwzględnieniem wdrażania i upowszechniania ich wyników;

7/ opracowuje projekty rozwiązań systemowych: ekonomiczno-finansowych, w tym motywacyjnych oraz planistycznych, organizacyjnych i innych, zmierzających do podnoszenia efektywności prac badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych;

8/ opracowuje projekty rozwoju bazy materialnej zaplecza badawczo-rozwojowego, w szczególności rozwoju produkcji aparatury naukowo-badawczej oraz materiałów specjalnych niezbędnych do prowadzenia prac badawczo-rozwojowych;

9/ opracowuje projekty zasad współpracy naukowo-technicznej z zagranicą;

10/ opracowuje projekty założeń polityki licencyjnej państwa, inicjuje i opracowuje wnioski w zakresie zakupu licencji oraz przedstawi

Radzie Ministrów projekty programów nabywania licencji;

11/ opracowuje projekty założeń polityki państwa w zakresie eksportu osiągnięć naukowych i technicznych;

12/ opracowuje na potrzeby Komitetu analizy, ekspertyzy, oceny i inne dokumenty, w tym dotyczące działalności Urzędu.

§ 3. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, kierując wykonywaniem zadań Urzędu, współdziała z naczelnymi organami administracji państwowej, organizacjami spółdzielczymi, społecznymi i zawodowymi w sprawach związanych z postępowaniem naukowo-technicznym, w zakresie objętym ich zakresem działania.

§ 4. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń finansuje oraz kontroluje realizację zadań badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych, dotyczących obronności i bezpieczeństwa państwa, współpracując w zakresie obronności z Komitetem Przemysłu Obronnego Rady Ministrów oraz Ministrem Obrony Narodowej, a w zakresie bezpieczeństwa państwa - z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń może w porozumieniu z zainteresowanymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej powoływać międzyresortowe komisje i zespoły do opracowania opinii, ekspertyz i analiz w sprawach objętych zakresem działania Urzędu.

§ 6. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń nadzoruje i koordynuje działalność podporządkowanych Urzędowi oraz tworzonych przez Urząd jednostek organizacyjnych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w.z. Z.Messner

1.4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 marca 1985 r. w sprawie przekazania do właściwości Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń spraw należących dotychczas do właściwości Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/ zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dotychczasowego szczegółowego zakresu działania Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki następujące sprawy przechodzą do:

1/ Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów:

a/ przygotowywanie podstawowych założeń polityki naukowo-technicznej,

b/ podział środków finansowych przeznaczonych na działalność naukowo-badawczą oraz rozwojową między ministerstwa /urzędy centralne/ i Polską Akademię Nauk według zasad finansowania podmiotowego i przedmiotowego w powiązaniu z zadaniami szczególnie ważnymi dla gospodarki narodowej,

c/ dysponowanie rezerwami wszystkich rodzajów środków na rozszerzenie zakresu rzeczowego prac planowanych i na przyspieszenie ich wykonania lub podejmowanie prac nie przewidzianych w planie,

d/ opracowywanie i opiniowanie stosowania instrumentów systemowych oddziaływania na postęp naukowo-techniczny w gospodarce narodowej, w tym również systemów i środków unowocześniania produkcji,

e/ ustalanie zasad i programów rozmieszczenia jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych,

f/ opiniowanie ważniejszych założeń inwestycyjnych jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych,

g/ ustalanie zasad organizacji jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych oraz zasad ich współdziałania,

h/ ustalanie zasad organizowania informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej oraz informatyki,

i/ inicjowanie, koordynowanie i ocena współpracy naukowo-technicznej z zagranicą, w tym polityki licencyjnej i postlicencyjnej oraz eksportu osiągnięć naukowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

2/ Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:

a/ przygotowywanie propozycji do projektów programów i planów dotyczących zadań postępu naukowo-technicznego o podstawowym znaczeniu dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, dostosowanych do programów rozwoju poszczególnych dziedzin życia gospodarczego i społecznego, w tym również inicjowanie lub przygotowywanie projektów, kompleksowych planów koordynacyjnych prac naukowo-badawczych i rozwojowych o szczególnym znaczeniu dla rozwoju gospodarki narodowej,

b/ opracowywanie projektów ekonomiczno-finansowych rozwiązań systemowych, oddziałujących na postęp naukowo-techniczny w gospodarce,

c/ gromadzenie środków Centralnego Funduszu Postępu Techniczno-Ekonomicznego oraz dysponowanie nimi w ramach podziału, o którym mowa w pkt 1 lit. b/,

d/ organizowanie działalności związanej z produkcją, obrotem krajowym i zagranicznym oraz wykorzystaniem aparatury naukowo-badawczej jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych,

e/ współdziałanie w ustalaniu zasad i systemu zaopatrzenia materiałowo-technicznego jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych,

f/ przygotowywanie projektów zasad organizacji jednostek badawczo-rozwojowych,

g/ organizowanie systemu informacji w zakresie postępu naukowo-technicznego oraz systemów informatyki,

h/ prowadzenie współpracy naukowo-technicznej z zagranicą w zakresie postępu naukowo-technicznego i wdrożeń,

i/ podejmowanie, w trybie określonym w odrębnych przepisach, czynności związanych z zawieraniem umów międzynarodowych, dotyczących współpracy naukowo-technicznej w dziedzinie postępu naukowo-technicznego i wdrożeń oraz uczestniczenia w zawieraniu innych umów międzynarodowych związanych ze współpracą naukowo-techniczną, a także sprawowanie nadzoru nad realizacją lub zapewnieniem wykonania zadań wynikających z tych umów, w zakresie objętym działalnością Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń,

j/ organizowanie prac związanych z działalnością i udziałem strony polskiej w Komitecie Współpracy Naukowo-Technicznej Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej i w innych międzypaństwowych organach współpracy naukowo-technicznej oraz ochrona interesów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w pracach międzynarodowych organizacji w zakresie postępu naukowo-technicznego,

k/ wyznaczanie kandydatów na pracowników służb współpracy naukowej i technicznej w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i w organizacjach międzynarodowych.

§ 2. Sprawy należące dotychczas do właściwości Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, nie wymienione w § 1, oraz sprawy, które z mocy odrębnych przepisów nie zostały przekazane do właściwości innych organów, przechodzą do właściwości Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

§ 3. 1. Równocześnie z przekazaniem spraw określonych w § 1 Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekaze środki na prowadzenie tych spraw, w tym środki budżetowe oraz etaty, łącznie z wynagrodzeniami osobowymi.

2. Przekazanie spraw i środków, o których mowa w ust. 1 oraz etatów z wynagrodzeniami osobowymi na rzecz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń następuje zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: W.Z. Z.Messner

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r.
/poz. 94/

Harmonogram przekazania spraw, środków i etatów na rzecz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

1. W zakresie analiz i ocen badań naukowych i postępu technicznego.

1. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego dokona analizy i oceny:

1/ wykonania planu badań na rok 1984 na tle dotychczasowych prac zrealizowanych w latach 1981-1983, w tym w szczególności programów rządowych, problemów węzłowych i międzyresortowych do dnia 30 czerwca 1985 r.;

2/ wykonania planu badań w latach 1981-1985 do dnia 31 marca 1986 r.

2. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk dokona analizy i oceny programu badań podstawowych:

1/ zrealizowanych w roku 1984 na tle wyników badań podstawowych w latach 1981-1983 do dnia 30 czerwca 1985 r.,

2/ zrealizowanych w latach 1981-1985 do dnia 30 marca 1986 r.

3. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego dokona analizy i oceny zadań badawczych i prac rozwojowych:

1/ zrealizowanych w formie zamówień rządowych w 1984 r. do dnia 15 maja 1985 r.;

2/ zrealizowanych w formie zamówień rządowych w latach 1983-1985 do dnia 15 kwietnia 1986 r.

Wyniki analiz i ocen osiągniętych rezultatów badań naukowych i postępu technicznego, o których mowa w ust. 1-3 będą sukcesywnie wykorzystywane przy opracowaniu planów nauki i postępu technicznego na rok 1985 i lata 1986-1990.

II. W zakresie planowania badań naukowych i postępu technicznego.

1. Centralne programy badawczo-rozwojowe będą projektowane w latach 1986-1990 przez:

1/ Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń,

2/ Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego,

3/ Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk.

Propozycje centralnych programów badawczo-rozwojowych wymagają zatwierdzenia przez Prezydium i na plenarnym posiedzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów. Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń przejmuje całokształt prac związanych z formułowaniem projektów centralnych programów badawczo-rozwojowych, z wyjątkiem projektowanych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk z dniem 15 maja 1985 r.

2. Resortowe plany badawcze tworzone przez ministerstwa i urzędy centralne podlegają koordynacji ze strony Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, z wyjątkiem resortowych planów badawczych tworzonych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i przez Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk.

3. Nadzór nad opracowaniem resortowych planów badawczych, z wyjątkiem planów tworzonych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, przeje-

muje Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dniem 15 maja 1985 r.

4. Całość prac związanych z formułowaniem planów badań naukowych i prac rozwojowych realizowanych w formie zamówień rządowych na rok 1986-1990 przejmują Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dniem 15 maja 1985 r.

III. W zakresie zadań i problemów funkcjonowania oraz rozwiązań organizacyjnych

1. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekazuje sprawy związane z opracowaniem projektów rozwiązań systemowych kierowania postępowaniem naukowo-technicznym z dniem 15 maja 1985 r.

2. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekazuje problematykę współpracy naukowo-technicznej z zagranicą w zakresie postępu naukowo-technicznego, realizowanej w ramach:

1/ Komitetu Współpracy Naukowo-Technicznej Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej z dniem wejścia w życie rozporządzenia;

2/ Międzypaństwowych Komisji i Podkomisji Współpracy Gospodarczej i Naukowo-Technicznej Krajów Socjalistycznych z dniem wejścia w życie rozporządzenia.

3. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekazuje:

1/ problematykę współpracy naukowo-technicznej w zakresie postępu naukowo-technicznego z krajami kapitalistycznymi rozwiniętymi i rozwijającymi się z dniem 15 maja 1985 r.;

2/ współpracę z organizacjami międzynarodowymi oraz międzypaństwowymi organami współpracy naukowo-technicznej w zakresie postępu naukowo-technicznego z dniem 15 maja 1985 r.;

3/ planowanie, nadzorowanie, finansowanie i realizację badań w zakresie techniki wojskowej z dniem 15 maja 1985 r.;

4/ nadzór nad pracami związanymi z zakupem licencji z dniem 15 maja 1985 r.

4. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekaze:

1/ nadzór nad:

a/ Ośrodkiem Postępu Technicznego w Katowicach,

b/ Centrum Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej
w Warszawie,

c/ Instytutem Wzornictwa Przemysłowego w Warszawie,

d/ Instytutem Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej
w Warszawie

z dniem wejścia w życie rozporządzenia;

2/ pełnienie funkcji organu założycielskiego w stosunku do:

a/ Przedsiębiorstwa Wdrażania i Upowszechniania Postępu Technicznego i Organizacyjnego "POSTEOR" we Wrocławiu,

b/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Białymstoku,

c/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Bydgoszczy,

d/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Gdańsku z siedzibą w Gdyni,

e/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Jeleniej Górze,

f/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Katowicach,

g/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Kielcach,

h/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Koszalinie,

i/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Krakowie,

j/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Lublinie,

k/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Łodzi,

l/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Olsztynie,

l/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Opolu,

m/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Poznaniu,

n/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Rzeszowie,

o/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Szczecinie,

p/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy,

r/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

we Wrocławiu,

s/ Zakładu Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Zielonej Górze,

t/ Zakładu Opracowań i Produkcji Aparatury Naukowej "ZOPAN"

w Warszawie,

u/ Przedsiębiorstwa Produkcji Aparatury Badawczej "PRESS"

w Warszawie,

v/ Przedsiębiorstwa Aparatury Elektronicznej - Radiotechnika we

Wrocławiu,

w/ Centrum Projektowania i zastosowania Informatyki w Warszawie

z dniem wejścia w życie rozporządzenia.

5. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekaże obowiązki i konto bankowe związane z gromadzeniem środków Centralnego Funduszu Postępu Technicznego i Ekonomicznego z dniem 30 czerwca 1985 r.

6. Minister Finansów na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego uzgodniony z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Nauko-

wo-Technicznego i Wdrożeń dokona przeniesienia odpowiedniej części środków finansowych z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego do części dotyczącej Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zgodnie z przyjętymi przez niego zadaniami z dnia 15 maja 1985 r.

7. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń uzgodni z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego warunki przejścia do pracy w Urzędzie Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, pracowników Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, którzy dotychczas zajmowali się problematyką przechodzącą do zakresu działania Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń do dnia 15 maja 1985 r.

8. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przekaże etaty, o których mowa w ust. 7-i związany z tym fundusz oraz środki finansowe z budżetu na rok 1985, zgodnie z ustaleniami przyjętymi przez Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów i w uzgodnieniu z Ministrem Finansów z dnia 31 maja 1985 r.

1.5. Uchwała Nr 39/85 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/ Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Urzędowi Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń nadaje się statut stanowiący załącznik do uchwały.

§ 2. 1. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń może w uzasadnionych wypadkach łączyć, likwidować lub przekształcać departamenty /komórki równorzędne/ wymienione w statucie.

cie, zawiadamiając o tym Urząd Rady Ministrów.

2. Stan liczbowy etatów, w tym etatów podsekretarza stanu, dyrektorów generalnych, dyrektorów i wicedyrektorów /komórek równorzędnych/ ustala Rada Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem powzięcia.

Prezes Rady Ministrów: w.z.

Wiceprezes Rady Ministrów - Z. Messner

Załącznik do uchwały nr 39/85 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r.
Statut Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 1. Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwany dalej "Urzędem". jest aparatem wykonawczym Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwanego dalej "Komitetem", jego Prezydium i Przewodniczącego Komitetu oraz aparatem wykonawczym Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, działającym zgodnie z jego zarządzeniami, decyzjami i poleceniami.

§ 2. 1. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwany dalej "Ministrem", kieruje Urzędem przy pomocy podsekretarza stanu, dyrektorów generalnych i dyrektorów departamentów /komórek równorzędnych/.

2. Minister może upoważnić osoby, o których mowa w ust. 1 do podejmowania decyzji w jego imieniu w określonych przez niego sprawach.

3. Minister może przekazać kierownikom podporządkowanych jednostek organizacyjnych uprawnienia do wykonywania określonych zadań należących do Urzędu.

§ 3. Bieżącą obsługę Komitetu, jego Prezydium i Przewodniczącego sprawuje Sekretariat Komitetu, podległy Dyrektorowi Generalnemu.

§ 4. 1. Przy Ministrze działa Kolegium Urzędu jako organ doradczy i opiniodawczy.

2. Skład osobowy, zakres działania i tryb pracy Kolegium Urzędu określają odrębne przepisy.

§ 5. W zależności od potrzeb Minister może powoływać inne kolegialne organy doradcze i opiniodawcze, określając ich nazwę, skład osobowy, zadania, zakres i tryb działania.

§ 6. 1. W skład Urzędu wchodzi następujące komórki organizacyjne:

- 1/ Gabinet Ministra,
- 2/ Sekretariat Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego,
- 3/ Biuro Informatyki,
- 4/ Departament Kadr i Szkolenia,
- 5/ Departament Spraw Obronnych,
- 6/ Departament Systemów Kierowania Postępem Naukowo-Technicznym,
- 7/ Departament Koordynacji Planów i Finansowania,
- 8/ Departament Współpracy z Zagranicą,
- 9/ Departament Upowszechniania Osiągnięć i Wdrożeń Naukowo-Technicznych,
- 10/ Departament Administracyjno-Budżetowy,
- 11/ Biuro Prawne,
- 12/ Biuro Kontroli,
- 13/ Zespół Elektroniki, Automatyki i Informatyki,
- 14/ Zespół Środków, Systemów i Technologii Produkcji,
- 15/ Zespół Środków i Systemów Transportowych,
- 16/ Zespół Surowców, Materiałów i Energii,
- 17/ Zespół Produktów i Technologii Chemicznych i Biologicznych,
- 18/ Zespół Zdrowia, Wyżywienia, Ochrony Środowiska i Budownictwa.

2. Organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres zadań komórek organizacyjnych oraz tryb pracy Urzędu określa regulamin organizacyjny nadany przez Ministra.

§ 7. Zespoły specjalistów wymienione w § 6 ust. 1 pkt 13-18 są powoływane w układzie gałęziowym i problemowym do sterowania postępowaniem naukowo-technicznym w pełnym cyklu z wdrożeniami włącznie.

§ 8. 1. Minister nadzoruje jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 oraz pełni funkcje organu założycielskiego w stosunku do przedsiębiorstw państwowych wymienionych w ust. 2 wykazu jednostek organizacyjnych stanowiącego załącznik do statutu.

2. Minister aktualizuje wykaz jednostek, o których mowa w ust. 1, stosownie do zachodzących zmian.

Załącznik do statutu Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

Wykaz jednostek organizacyjnych

1. Jednostki organizacyjne nadzorowane przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:

1/ Centrum Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej w Warszawie,

2/ Ośrodek Postępu Technicznego w Katowicach,

3/ Instytut Wzornictwa Przemysłowego w Warszawie,

4/ Instytut Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej w Warszawie.

2. Przedsiębiorstwa, w stosunku do których Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń pełni funkcję organu założycielskiego:

1/ Przedsiębiorstwo Wdrażania i Upowszechniania Postępu Technicznego i Organizacyjnego "POSTEOR" we Wrocławiu,

2/ Centrum Projektowania i Zastosowań Informatyki w Warszawie,

- 3/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Białymstoku,
- 4/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Bydgoszczy,
- 5/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Gdańsku z siedzibą w Gdyni,
- 6/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Jeleniej Górze,
- 7/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Katowicach,
- 8/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Kielcach,
- 9/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Koszalinie,
- 10/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Krakowie,
- 11/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Lublinie,
- 12/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Łodzi,
- 13/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Olsztynie,
- 14/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Opolu,
- 15/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Poznaniu,
- 16/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Rzeszowie,
- 17/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Szczecinie,
- 18/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"

w Wałbrzychu z siedzibą w Swidnicy,

19/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
we Wrocławiu,

20/ Zakład Elektronicznej Techniki Obliczeniowej "ZETO"
w Zielonej Górze,

21/ Zakład Opracowań i Produkcji Aparatury Naukowej "ZOPAN"
w Warszawie,

22/ Przedsiębiorstwo Produkcji Aparatury Badawczej "PRESS"
w Warszawie,

23/ Przedsiębiorstwo Aparatury Elektronicznej - Radiotechnika
we Wrocławiu.

2. Planowanie, finansowanie i realizacja centralnych zadań rozwoju nauki i techniki

Nowe przepisy określające formy i tryb realizacji centralnych zadań rozwoju nauki i techniki zmierzają do zwiększenia skuteczności i sprawności sterowania wielkimi przedsięwzięciami rozwojowymi w skali gospodarki narodowej. Centralne przedsięwzięcia rozwojowe ujmowane są w odpowiednich programach badawczych lub zamówieniach rządowych. Ze względu na rangę i zakres, dzielą się one na: programy centralne /sterowane przez Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, Polską Akademię Nauk oraz Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego/ i resortowe.

Oba rodzaje programów powinny być realizowane w pełnym cyklu prac badawczych, rozwojowych i wdrożeniowych. Dąży się przy tym do uzyskania efektu użytkowego w postaci konkretnej technologii, konstrukcji, nowego materiału lub rozwiązania organizacyjnego, zaś w przypadku zamówień rządowych - do uruchomienia odpowiedniej produkcji. Przyczyną za efekt w postaci wdrożenia rozumie się osiągnięcie zakładanego poziomu produkcji.

Powyzszym założeniom podporządkowany został system planowania finansowania i realizacji zadań rozwoju nauki i techniki. W fazie badawczej finansowane są one w całości ze środków centralnych. W fazie wdrożeniowej /polegającej głównie na realizacji odpowiednich inwestycji/ środki centralne służą tylko do dopłat. Taki sposób i technika finansowania powinny skłaniać jednostki badawcze i gospodarcze uczest-

niczące w nowych przedsięwzięciach do sprawnej realizacji zadań i efektywnego wykorzystania nakładów. Istotną rolę powinna tu odgrywać zasada kroczącego finansowania, stosowana w odniesieniu do wszystkich rodzajów programów prac badawczych i rozwojowych, opłacanych ze środków Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych. W myśl tej zasady, programy badawcze podlegają: a/ podziałowi w umowie generalnej na odrębnie finansowane etapy; b/ uzależnieniu decyzji o przydziale i wielkości środków na finansowanie kolejnego etapu od oceny wykorzystania środków oraz oceny wyników uzyskiwanych w etapach poprzednich.

Całkowicie nowymi instytucjami w sferze finansowania są: Fundusz Wspomagania Wdrożeń i Centralny Fundusz Dewizowy, przeznaczone na uzupełnianie odpowiednich środków własnych jednostek uczestniczących w realizacji centralnych zadań rozwoju nauki i techniki.

Nowe zasady organizacji, realizacji i finansowania centralnych zadań rozwoju nauki i techniki powinny sprzyjać koncentrowaniu wysiłków na priorytetowych z punktu widzenia potrzeb społecznych kierunkach badań i rozwoju, zwiększać efektywność wykorzystania nakładów w tej dziedzinie i przyczyniać się do ogólnej intensyfikacji postępu naukowo-technicznego w kraju.

2.1. Ustawa z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki.

Art. 1. 1. Tworzy się Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki, zwany dalej "Funduszem".

2. Celem Funduszu jest zapewnienie środków na finansowanie zadań rozwoju nauki i techniki o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, objętych planowaniem centralnym.

3. Wysokość Funduszu określana jest w narodowych planach społeczno-gospodarczych oraz centralnych planach rocznych.

Art. 2. 1. Dochodami Funduszu są:

- 1/ dotacje z budżetu centralnego;
- 2/ wpłaty przedsiębiorstw państwowych z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego;
- 3/ dodatkowe wpłaty przedsiębiorstw państwowych, tworzących fundusz postępu techniczno-ekonomicznego, ustalane w określonym stosunku do wartości sprzedaży produkcji tych przedsiębiorstw; wpłaty te są zaliczane w ciężar kosztów przedsiębiorstwa;
- 4/ inne wpływy określane w odrębnych przepisach.

2. Wysokość wpłat, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, określają narodowe plany społeczno-gospodarcze i centralne plany roczne.

Art. 3. 1. Środki Funduszu dzieli się na:

- 1/ Centralny Fundusz Prac Badawczych i Rozwojowych,
- 2/ Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń.

2. Podziału środków Funduszu dokonuje corocznie Rada Ministrów - na wniosek Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwanego dalej "Prezydium Komitetu".

Art. 4. 1. Centralny Fundusz Prac Badawczych i Rozwojowych przeznaczona się na finansowanie prac z zakresu nauki i postępu technicznego o podstawowym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju.

2. Prezydium Komitetu wydziela część funduszu, o którym mowa w ust. 1, na:

- 1/ nagrody za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki i wdrażania postępu naukowo-technicznego;
- 2/ stypendia na rozwiązywanie zadań badawczych, rozwojowych i wdrożeniowych o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej.

Art. 5. 1. Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń przeznaczają się na zwrotną lub bezzwrotną pomoc finansową dla przedsiębiorstw państwowych, jednostek badawczo-rozwojowych, placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz szkół wyższych na dofinansowywanie przedsięwzięć wdrożeniowych, przede wszystkim związanych z realizacją zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki.

2. Na Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń wpływają dodatkowo wpłaty z tytułu zwrotu udzielonej pomocy finansowej.

Art. 6. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady tworzenia Funduszu oraz gospodarowania środkami funduszków, o których mowa w art. 3 ust. 1.

Art. 7. 1. Gospodarkę Funduszem prowadzi się na podstawie rocznych planów tego Funduszu, uchwalonych przez Sejm.

2. Projekty rocznych planów Funduszu przedstawia do uchwalenia Sejmowi Rada Ministrów wraz z projektem budżetu Państwa.

3. Rada Ministrów przedstawia Sejmowi corocznie sprawozdanie z gospodarki środkami Funduszu wraz z rocznym sprawozdaniem z wykonania budżetu Państwa.

4. Projekty rocznych planów Funduszu oraz roczne sprawozdania z gospodarki jego środkami przedstawia Radzie Ministrów Prezydium Komitetu na podstawie wniosków i danych sporządzanych i przedstawianych przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami /kierownikami urzędów centralnych/ oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

Art. 8. Prezydium Komitetu dokonuje corocznie podziału środków funduszków, o których mowa w art. 3 ust. 1, na poszczególne cele i zadania, według ustalanych przez siebie kryteriów i zasad podziału.

Art. 9. Środkami przydzielonymi na poszczególne cele i zadania w myśl przepisu art. 8, gospodarują:

1/ w odniesieniu do środków Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych - ministrowie /kierownicy urzędów centralnych/ oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk;

2/ w odniesieniu do środków Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń - Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Art. 10. Środki funduszy, o których mowa w art. 3 ust. 1, nie wykorzystane w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny.

Art. 11. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:

- 1/ sprawuje ogólny nadzór nad gospodarką środkami Funduszu;
- 2/ prowadzi sprawy związane z gromadzeniem i podziałem środków Funduszu.

Art. 12. Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, wraz z oceną wyników realizacji programów badawczych i rozwojowych oraz działalności wdrożeniowej, dokonuje również oceny wykorzystania Funduszu, na podstawie informacji przedstawianych przez Prezydium Komitetu.

Art. 13.1. Tworzy się Centralny Fundusz Dewizowy na potrzeby rozwoju nauki i techniki.

2. Fundusz, o którym mowa w ust. 1, tworzony jest z centralnie rozdzielanych środków dewizowych.

3. Dysponentem funduszu jest Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

4. Wysokość funduszu jest określana w centralnych planach rocznych.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady gospodarowania środkami tego funduszu.

Art. 14. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansyjnej

sowej przedsiębiorstw państwowych /Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74, Nr 26, poz. 129, Nr 34, poz. 181 i Nr 54, poz. 275 oraz z 1985 r. Nr 27, poz. 174/ w art. 26 w ust. 3 i 4 wyrazy "Centralny Fundusz Postępu Techniczno-Ekonomicznego" zastępuje się wyrazami "Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki".

Art. 15. 1. Projekt planu gospodarki Funduszem na rok 1986 Rada Ministrów przedstawi do uchwalenia Sejmowi w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Do czasu uchwalenia przez Sejm planu, o którym mowa w ust. 1, upoważnia się Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń do przeznaczania środków gromadzonych dotychczas na Centralnym Funduszu Postępu Techniczno-Ekonomicznego na podstawie ustawy, o której mowa w art. 14, na cele przewidziane w art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w.z. K. Barcikowski

Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

2.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad tworzenia oraz gospodarowania środkami centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki.

Na podstawie art. 6 oraz art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki /Dz. U. Nr 59, poz. 297/ zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

1/ ustawie - rozumie się przez to ustawę z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki /Dz. U. Nr 59, poz. 297/;

2/ programach - rozumie się przez to kompleksy zagadnień społecznych przyrodniczych lub technicznych, wymagających rozwiązania w drodze prac badawczo-rozwojowych, zmierzających do osiągnięcia określonego celu praktycznego lub poznawczego;

3/ działalności ogólnotechnicznej - rozumie się przez to prace dotyczące normalizacji, unifikacji i typizacji, wzornictwa przemysłowego, informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, wynalazczości i ochrony własności przemysłowej, szkolenia i doksztalcania kadr, oceny jakości, popularyzacji osiągnięć nauki i techniki oraz innych funkcji związanych z rozwojem nauki i techniki lub postępem organizacyjno-ekonomicznym;

4/ ministrach i ministerstwach - rozumie się przez to także kierowników urzędów centralnych i urzędy centralne oraz Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk;

5/ organie nadzorującym - rozumie się przez to organ administracji państwowej, któremu powierzono nadzór nad realizacją programu;

6/ generalnym wykonawcy - rozumie się przez to jednostkę organizacyjną, której powierzono koordynację całości prac związanych z wykonywaniem programu, w tym także jednostkę koordynującą centralny program badań podstawowych;

7/ umowie generalnej - rozumie się przez to umowę o realizacji programu lub umowę o realizację zamówienia rządowego z zakresu rozwoju nauki i techniki;

8/ Komitecie - rozumie się przez to Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów;

9/ Urzędzie - rozumie się przez to Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Rozdział 2

Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa państwowe dokonują wpłat, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy - w wysokości określonej w narodowych planach społeczno-gospodarczych oraz planach rocznych - na posiadany przez Urząd rachunek Centralnego Funduszu Rozwoju Nauki i Techniki. Wpłaty są dokonywane zaliczkowo w ratach kwartalnych w terminie do dnia 20 miesiąca rozpoczynającego kwartał, z tym że przy wpłatach zaliczkowych za II, III i IV kwartał dokonuje się równocześnie rozliczenia za kwartał ubiegły. Rozliczenia wpłat za IV kwartał są dokonywane w terminie przewidzianym do złożenia rocznego sprawozdania finansowego. Ewentualne rozliczenia wyrównawcze powinny nastąpić w ciągu 10 dni po dniu urzędowego stwierdzenia zweryfikowania rocznego sprawozdania finansowego.

2. Na Fundusz są przekazywane dotacje z budżetu centralnego w wysokości określonej w ustawach budżetowych na kolejne lata, w trybie przewidzianym do wykonywania budżetu państwa.

§ 3. 1. Projekt podziału Centralnego Funduszu Rozwoju Nauki i Techniki na Centralny Fundusz Prac Badawczych i Rozwojowych oraz Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń opracowuje Minister-Kierownik Urzędu w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz z innymi zainteresowanymi ministrami.

2. Podziału środków Funduszu, o którym mowa w ust. 1, dokonuje Rada Ministrów w uchwale o centralnym planie rocznym.

§ 4. 1. Środki Funduszu są przekazywane sukcesywnie na posiadane przez Urząd odrębne rachunki bankowe:

- 1/ Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych;
- 2/ Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń.

2. Przekazywanie środków Funduszu na rachunki, o których mowa w ust. 1, następuje na podstawie dyspozycji wydawanych przez Mi-

nistra - Kierownika Urzędu.

Rozdział 3

Centralny Fundusz Prac Badawczych i Rozwojowych

§ 5. 1. Dysponentami środków Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych są:

- 1/ w odniesieniu do centralnych programów badań podstawowych - odpowiednio Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk oraz Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 2/ w odniesieniu do centralnych programów badawczo-rozwojowych - Minister - Kierownik Urzędu;
- 3/ w odniesieniu do pozostałych zadań - właściwi ministrowie.

2. Minister - Kierownik Urzędu przekazuje sukcesywnie środki funduszu dysponentom do wysokości kwot określanych na dany rok przez Prezydium Komitetu.

§ 6. 1. Środki Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych przeznacza się na:

1/ przedmiotowe finansowanie planowanych centralnie prac badawczych i rozwojowych o podstawowym znaczeniu dla rozwoju społeczno-gospodarczego kraju, a w szczególności prac objętych:

- a/ centralnymi i resortowymi programami badań podstawowych,
- b/ centralnymi i resortowymi programami badawczo-rozwojowymi,
- c/ zamówieniami rządowymi z zakresu rozwoju nauki i techniki,
- d/ działalnością ogólnotechniczną, z wyłączeniem prac, które zgodnie z odrębnymi przepisami są finansowane przez zamawiających z innych źródeł;

2/ finansowanie prac badawczych i rozwojowych realizowanych w ramach międzynarodowej współpracy naukowo-technicznej, objętych centralnymi programami;

3/ dofinansowywanie wybranych wydawnictw z zakresu nauki i techniki;

4/ dofinansowywanie przedsięwzięć postępu naukowo-technicznego, w tym także budowy instalacji doświadczalno-produkcyjnych, podejmowanych przez przedsiębiorstwa państwowe;

5/ finansowanie opracowania analiz, ocen, ekspertyz, prognoz i raportów dotyczących stanu i rozwoju określonej dziedziny nauki i techniki;

6/ finansowanie innych prac badawczych i rozwojowych, w tym także budowy instalacji doświadczalno-produkcyjnych, wykraczających poza możliwości finansowe poszczególnych jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. Środki funduszu przeznacza się także na finansowanie:

1/ nagród za szczególne osiągnięcia w dziedzinie nauki i wdrażania postępu naukowo-technicznego;

2/ stypendiów na rozwiązywanie zadań badawczych, rozwojowych i wdrożeniowych o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej oraz kosztów ich realizacji.

§ 7. Prace z zakresu działalności ogólnotechnicznej mogą być finansowane ze środków funduszu jako:

1/ zadania opracowywane w ramach innych tematów prac badawczych lub rozwojowych;

2/ odrębne tematy prac badawczych lub rozwojowych;

3/ stała działalność jednostki badawczo-rozwojowej lub placówki naukowej Polskiej Akademii Nauk.

§ 8. 1. Podstawą finansowania określonego programu jest umowa generalna.

2. Środki funduszu na realizację programu są przyznawane sukcesywnie. Przyznanie środków na realizację kolejnego etapu programu następuje w zależności od oceny rezultatów prac i wykorzystania środków w etapach poprzednich.

§ 9. 1. Uruchamianie środków przeznaczonych na finansowanie

określonego etapu programu następuje przez otwarcie generalnemu wykonawcy - na jego wniosek - rachunku wypłat w odpowiednim oddziale banku, na podstawie wydanego przez dysponenta środków funduszu upoważnienia do wykorzystywania środków określonych na dany etap.

2. Przekazywanie upoważnień, o których mowa w ust. 1 - w odniesieniu do centralnych programów badawczo-rozwojowych - następuje na wniosek organu nadzorującego realizację centralnego programu.

3. Bank realizuje płatności związane z wykonywanym etapem programu w ciężar rachunku, o którym mowa w ust. 1, do wysokości kwoty określonej na ten etap.

4. Wypłaty z rachunku, o którym mowa w ust. 1, są refundowane przez bank ze środków zgromadzonych na rachunku dysponenta środków funduszu.

§ 10. Szczegółowe warunki dofinansowywania, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 4, są określane w umowach zawieranych między dysponentem środków funduszu i zainteresowanym przedsiębiorstwem.

§ 11. 1. Podstawą finansowania poszczególnych prac badawczych i rozwojowych realizowanych zarówno w ramach programów, jak i nie objętych programami, są umowy.

2. Wydatkowanie środków funduszu, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 10, następuje po wykonaniu i odbiorze prac, o których mowa w ust. 1.

3. Wydatkowanie środków funduszu na zapłatę za wykonanie prac objętych umowami może następować również:

- 1/ za poszczególne części pracy wyodrębnione w umowie,
- 2/ okresowo, w uzgodnionych terminach i w granicach uzgodnionej ceny,
- 3/ łącznie, w odniesieniu do ogółu prac o charakterze jednorodnym i powtarzalnym wykonywanych w umówionym okresie kalendarzowym.

§ 12. 1. Ze środków funduszu, w ramach prac badawczych i roz-

wojowych, mogą być - bez względu na ich wartość - nabywane lub przetwarzane przedmioty majątkowe, ściśle związane z tematem pracy i niezbędne do jej zrealizowania, a w szczególności:

- 1/ specjalna aparatura naukowo-badawcza,
- 2/ prototypy doświadczalne nowych maszyn i urządzeń,
- 3/ instalacje doświadczalne,
- 4/ obiekty budownictwa doświadczalnego.

Dotyczy to także finansowania robót budowlano-montażowych związanych z zainstalowaniem tych przedmiotów.

2. Podstawą do sfinansowania ze środków funduszu przedmiotów majątkowych, o których mowa w ust. 1, ich zagospodarowania po zakończeniu pracy i podziału przychodów w razie sprzedaży jest umowa między dysponentem środków funduszu i wykonawcą pracy.

§ 13. 1. Nagrody, o których mowa w § 6 ust. 2 pkt 1, w zależności od znaczenia i charakteru osiągnięcia, są przyznawane przez Prezydium Komitetu bądź też - z jego upoważnienia - przez ministrów.

2. Środki przeznaczone na nagrody przyznawane przez Prezydium Komitetu są wyodrębniane na rachunku środków funduszu będących w dyspozycji Ministra - Kierownika Urzędu.

3. Środki przeznaczone na nagrody przyznawane przez ministrów są wyodrębniane na rachunkach środków funduszu będących w dyspozycji tych ministrów.

4. Środki na stypendia, o których mowa w § 6 ust. 2 pkt 2, wyodrębnia się w ramach części środków funduszu pozostającej w dyspozycji Ministra - Kierownika Urzędu.

5. Szczegółowe zasady gospodarowania środkami funduszu wydzielonymi na nagrody i stypendia zostaną uregulowane odrębnie.

§ 14. 1. Środki funduszu, w granicach dostosowanych do zakresu zadań, mogą być na podstawie umowy powierzane do rozliczenia imiennie określonym pracownikom nauki z przeznaczeniem na finansowanie prowadzonych przez nich lub pod ich kierunkiem prac badawczych i roz-

wojowych zmierzających do wyznaczonego celu praktycznego lub poznawczego. Pracownik nauki, któremu powierzono środki, przedstawia dysponentowi środków funduszu rezultaty wykonanych prac oraz rozlicza się z powierzonych środków zgodnie z warunkami ustalonymi w umowie.

2. Na zasadach określonych w ust. 1 środki funduszu mogą być powierzane także twórcom wynalazków na finansowanie pod ich kierunkiem prac mających na celu przygotowanie ich wynalazków do praktycznego wykorzystania.

Rozdział 4

Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń

§ 15. 1. Środki Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń przeznacza się na zwrotną lub bezzwrotną pomoc finansową dla przedsiębiorstw państwowych, jednostek badawczo-rozwojowych, placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz szkół wyższych, polegającą na dofinansowywaniu przedsięwzięć wdrożeniowych:

1/ związanych z realizacją zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki;

2/ dotyczących innych, szczególnie ważnych przedsięwzięć postępu naukowo-technicznego, w tym również prac związanych z wdrażaniem wynalazków.

2. Środki funduszu zasilają odpowiednie fundusze jednostek, o których mowa w ust. 1.

3. Wysokość pomocy finansowej oraz warunki jej udzielania w wypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 określają umowy generalne, a w wypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 - umowy między dysponentem środków funduszu a zainteresowanymi jednostkami.

Rozdział 5

Centralny Fundusz Dewizowy

§ 16. 1. Wysokość Centralnego Funduszu Dewizowego jest określana w centralnych planach rocznych.

2. Środki dewizowe funduszu przeznacza się na dofinansowanie a w szczególnych wypadkach - na całkowite finansowanie importu związanego z programami, zamówieniami rządowymi lub innymi ważnymi przedsięwzięciami z zakresu rozwoju nauki i techniki w trybie ogólnie obowiązującym.

§ 17. 1. Minister-Kierownik Urzędu:

1/ sporządza projekty rocznych wydatków dewizowych na cele, o których mowa w § 15 ust. 2, i przedstawia je do zatwierdzenia Prezydium Komitetu;

2/ upoważnia do wykorzystywania środków dewizowych w określonej wysokości organy nadzorujące, generalnych wykonawców lub inne jednostki realizujące zadania, w ramach kwot zatwierdzonych przez Prezydium Komitetu;

3/ sporządza roczne informacje z gospodarki funduszem i przedstawia je Prezydium Komitetu.

2. Komitet, na podstawie informacji przedstawionej przez Prezydium Komitetu, dokonuje oceny wykorzystywania środków funduszu wraz z oceną wyników realizacji programów, zamówień rządowych i innych przedsięwzięć z zakresu rozwoju nauki i techniki.

Rozdział 6

Przypisy przejściowe i końcowe

§ 18. Przedsiębiorstwa państwowe dokonują w 1986 r. wpłat na Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki, o którym mowa w § 2 ust. 1, za I i II kwartał w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

§ 19. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy prawa budżetowego o gospodarowaniu funduszami celowymi.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do tworzenia i gospodarowania środkami centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki od dnia wejścia w życie ustawy.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

2.3. Uchwała Nr 8 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie zamówień rządowych na realizację zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki.

W celu zapewnienia sprawnej realizacji zadań rozwoju nauki i techniki niezbędnych dla gospodarki narodowej Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się zamówienia rządowe na realizację zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki, a zwłaszcza zadań warunkujących postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w gospodarce narodowej.

2. Zamówienie rządowe na wykonanie zadania z zakresu rozwoju nauki i techniki, zwane dalej "zamówieniem rządowym", polega na powierzeniu przez właściwy organ zamawiający wymieniony w § 4 ust. 1 realizacji tego zadania na podstawie umowy jednostce organizacyjnej określonej w § 5.

§ 2. 1. Przedmiotem zamówienia rządowego powinny być jednoznacznie sprecyzowane i ściśle powiązane z określonymi w centralnych planach rocznych celami społeczno-gospodarczymi zadania mające na celu wdrażanie i upowszechnianie wyników prac badawczo-rozwojowych wynalazków i licencji, rokujących osiągnięcie przewidzianego rezultatu technicznego i ekonomicznego.

2. Zamówieniami rządowymi należy obejmować w szczególności zadania o charakterze wdrożeniowym, mające podstawowe znaczenie dla gospodarki narodowej.

3. Zamówienia rządowe mogą obejmować zadania dotyczące nowych lub udoskonalonych wyrobów i usług, technologii i systemów organizacyjnych.

4. W wypadkach szczególnie uzasadnionych zamówienia rządowe mogą obejmować także badania dotyczące przyszłościowych rozwiązań technicznych, organizacyjnych i ekonomicznych oraz ekspertyzy.

5. Zamówienia rządowe mają charakter wieloletni, przy czym okres ich realizacji nie powinien przekraczać 5 lat.

§ 3. 1. Wykaz zadań objętych zamówieniami rządowymi z zakresu rozwoju nauki i techniki określa Przewodniczący Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów na wniosek Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

2. Przed przedstawieniem projektu wykazu zadań, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczącemu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń uzgadnia go z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Wykaz zadań, o których mowa w ust. 1, zamieszcza się w projekcie centralnego planu rocznego z określeniem:

1/ celu gospodarczego lub społecznego jakiemu ma służyć realizacja zadania;

2/ cyklu realizacji zadania oraz poszczególnych etapów realizacji i terminu ostatecznego zakończenia zadania;

3/ szacunkowych nakładów oraz efektów rzeczowych i ekonomicznych;

4/ organu zamawiającego wymienionego w § 4 ust. 1.

4. Ustalenie ostatecznego wykazu zadań, o których mowa w ust. 1, następuje w centralnych planach rocznych.

5. Ustanowienie w ciągu roku dodatkowego zadania objętego zamówieniem rządowym następuje w drodze zmiany centralnego planu rocznego.

§ 4. 1. Stroną zamawiającą przy zamówieniach rządowych są właściwe naczelne i centralne organy administracji państwowej, Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk lub inne jednostki organizacyjne, zwane dalej "organami zamawiającymi".

2. Za realizację zadań określonych w § 3 ust. 4 odpowiada organ zamawiający.

§ 5. 1. Generalnym wykonawcą zamówienia rządowego, zwanym dalej "generalnym wykonawcą" powinna być jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca odpowiedni potencjał materialno-techniczny i kadrowy.

2. Funkcja generalnego wykonawcy w zakresie koordynacji prac związanych z realizacją zamówienia rządowego może być powierzona zrzeczeniom przedsiębiorstw państwowych.

3. W wypadkach szczególnych, gdy jednostka gospodarki uspołecznionej nie ma możliwości zrealizowania zamówienia rządowego lub gdy jest to uzasadnione korzystniejszymi warunkami wykonania zamówienia rządowego, generalnym wykonawcą może być jednostka gospodarki nieuspołecznionej.

§ 6. Strony w umowie generalnej określają wzajemne zobowiązania, terminy ich realizacji oraz sankcje za ich niewykonanie, wykonanie wadliwe lub nieterminowe.

§ 7. 1. Generalny wykonawca organizuje niezbędną współpracę z kierownikami i personą odpowiednich jednostek organizacyjnych /zespołów/ właściwych do rozwiązania poszczególnych etapów, bądź elementów zamówienia rządowego i zawiera z nim umowy szczegółowe.

2. Do umów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 5 ust. 1 i 3 oraz § 6.

§ 8. Umowy generalne zawiera się w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym i innych ustawach oraz przepisach szczególnych właściwych ze względu na podmiot lub przedmiot umowy.

§ 9. 1. W wypadkach uzasadnionych złożonością procesu realizacji zamówienia rządowego oraz koniecznością skonkretyzowania w późniejszych terminach warunków realizacji tego zamówienia, organ zamawiający zawiera z generalnym wykonawcą umowę przedwstępną.

2. Zawarcie umowy przedwstępnej stanowi dla generalnego wykonawcy podstawę do podjęcia niezbędnych prac przygotowawczych, a zwłaszcza do zawarcia umów z innymi jednostkami realizującymi zamówienie.

§ 10. 1. Zasady tworzenia preferencyjnych warunków realizacji zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki dotyczących w szczególności finansowania, zaopatrzenia materiałowo-technicznego oraz korzystania z kredytów bankowych i ulg podatkowych, określają odrębne przepisy oraz ustalenia centralnych planów rocznych.

2. Generalny wykonawca może przekazać część korzyści wynikających z preferencyjnych warunków, o których mowa w ust. 1, jednostkom realizującym zamówienia rządowe /podwykonawcom/.

§ 11. 1. W razie nie wykonania przez generalnego wykonawcę zadania objętego zamówieniem rządowym określonym w umowie generalnej, bądź wykonania wadliwego lub nieterminowego, stosuje się sankcje określone w odrębnych przepisach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do umów szczegółowych.

3. W umowach o realizację zamówienia rządowego strony powinny przewidzieć, że w razie wykorzystania przez generalnego wykonawcę lub inne jednostki realizujące zamówienie rządowe otrzymanych na ten cel środków dewizowych niezgodnie z przeznaczeniem, są oni zobowiązani zwrócić te środki organowi zamawiającemu, a gdy nie jest to możliwe - zapłacić organowi zamawiającemu dziesięciokrotną ich wartość

w złotych obiegowych, obliczoną według obowiązującego kursu.

§ 12. Minister-Kierownik Urzędu Postępu-Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:

1/ sprawuje ogólną koordynację i kontrolę realizacji zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki;

2/ corocznie, w terminie do dnia 15 kwietnia - na podstawie danych przekazanych przez organy zamawiające oraz w wyniku własnych kontroli - przedstawia sprawozdanie Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów o przebiegu realizacji zamówień rządowych i uzyskiwanych efektach;

3/ przedstawia corocznie Radzie Ministrów informację o realizacji zamówień rządowych.

§ 13. Treść umów o realizację zamówień rządowych zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały należy dostosować do przepisów uchwały.

§ 14. Traci moc uchwała nr 180 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1983 r. w sprawie zamówień rządowych na realizację szczególnie ważnych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki /Monitor Polski Nr 42, poz. 239/.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Zbigniew Messner

2.4. Zarządzenie Nr 3 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 14 października 1985 r. w sprawie zasad i kryteriów ustalania programów rozwoju nauki i techniki.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/ oraz w związku z art. 10 ust. 4 pkt 2 i ust. 6 pkt 4 Ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym /Dz. U. Nr 7, poz. 51/ i § 3 ust. 1 pkt 1 Uchwały Nr 180 Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1983 r. w sprawie zamówień rządowych na realizację szczególnie ważnych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki /M. P. Nr 42, poz. 239/ zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się podstawowe rodzaje programów rozwoju nauki i techniki:

1. Programy centralne.
2. Programy resortowe.
3. Programy jednostkowe - przedsiębiorstw i organizacji naukowo-badawczych.

§ 2. Do programów centralnych zalicza się:

1. Centralne programy badań podstawowych /CPBR/.
2. Centralne programy badawczo-rozwojowe /CPBR/.
3. Zamówienia rządowe z zakresu rozwoju nauki i techniki /ZRN/.

§ 3. Do programów resortowych zalicza się:

1. Programy działalności ogólnotechnicznej.
2. Resortowe programy badań podstawowych.
3. Resortowe programy badawczo-rozwojowe.

§ 4. 1. Do programów jednostkowych zalicza się: zadania badawcze, badawczo-rozwojowe i wdrożeniowe przedsiębiorstw i organizacji

naukowo-badawczych.

2. Przez organizacje naukowo-badawcze rozumie się szkoły wyższe, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk i jednostki badawczo-rozwojowe.

§ 5. Zasady tworzenia, wyboru, zatwierdzania i nadzoru programów rozwoju nauki i techniki wymienionych w §§ 2-4 określa załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 6. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w porozumieniu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk, a także w uzgodnieniu z odpowiednimi ministrami, w terminie do dnia 30 listopada 1985 r. opracuje i przedłoży do zaopiniowania Komitetowi do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów projekt uchwały Rady Ministrów w sprawie planowania, finansowania, kontroli i sprawozdawczości centralnych i resortowych programów rozwoju nauki i techniki.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Wiceprezes Rady Ministrów, Przewodniczący
Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego
przy Radzie Ministrów: Zbigniew Szałajda

2.5. Zarządzenie Nr 4 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 13 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji i koordynacji centralnych i resortowych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki w systemie kroczącego finansowania.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 i art. 7 pkt 4 Ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu

Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/ oraz w związku z art. 10 ust. 4 pkt 2 i ust. 6 pkt 4 Ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym /Dz. U. Nr 7, poz. 51/ zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się zasady i tryb koordynacji centralnych i resortowych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki oraz zawierania umów o ich realizację.

2. Zasady i tryb realizacji i koordynacji zadań wymienionych w ust. 1 określa załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk, każdy w zakresie swego działania, w terminie do 31 stycznia 1986 r. wydadzą zarządzenia wykonawcze ustalające wzory planów koordynacyjnych /realizacyjnych/ CPBP i CPBR oraz umów generalnych i zleceń na realizację centralnych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Wiceprezes Rady Ministrów, Przewodniczący
Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego
przy Radzie Ministrów: Zbigniew Szałajda

2.6. Zarządzenie Nr 6 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 16 grudnia 1985 r. w sprawie ustanowienia oraz zasad i trybu przyznawania nagrody Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

W związku z § 17 ust. 3 uchwały nr 282 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie zasad finansowania prac badawczych

/M. P. nr 4 z dnia 2 lutego 1983 r. i M. P. nr 43 z dnia 30 grudnia 1983 r./ oraz zarządzeniem nr 8 Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 24 lutego 1978 r. w sprawie szczegółowych zasad wykorzystania środków na nagrody za realizację prac badawczych i wdrożeniowych, zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Ustanawiam nagrodę Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwaną dalej "Nagrodą Ministra", za osiągnięcia będące rezultatem prac badawczych oraz zastosowań ich wyników w praktyce, w tym także za osiągnięcia uzyskane w ramach konkursów.

2. Wraz z Nagrodą Ministra wręczany jest dyplom, stwierdzający jej przyznanie.

§ 2. Wnioski o przyznanie Nagrody Ministra mogą zgłaszać:

1/ ministrowie /kierownicy urzędów centralnych/, Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk, organizacje naukowo-techniczne oraz organizatorzy konkursów o treści naukowej, technicznej i ekonomicznej;

2/ kierownicy jednostek podległych i nadzorowanych przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń;

3/ kierownicy komórek organizacyjnych Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 3. 1. Powołuję komisję do opiniowania wniosków o przyznanie Nagrody Ministra, zwaną dalej "Komisją" w składzie:

1/ dr inż. Józef Matusiak, dyrektor Departamentu Upowszechniania Postępu Naukowo-Technicznego /przewodniczący/,

2/ inż. Julian Szczygiel, wicedyrektor Departamentu Upowszechniania Postępu Naukowo-Technicznego /z-ca przewodniczącego/,

3/ mgr inż. Tadeusz Zaręba, wicedyrektor Departamentu Upowszechniania Postępu Naukowo-Technicznego /z-ca przewodniczącego/,

4/ płk mgr inż. Bogdan Doskocz, p.o. dyrektora Departamentu Spraw Obronnych,

- 5/ dr inż. Jerzy Dyczkowski, dyrektor Zespołu Elektroniki,
- 6/ mgr inż. Antoni Gerwin, wicedyrektor Zespołu Gospodarki Żywnościowej i Ochrony Zdrowia,
- 7/ dr inż. Lesław Hofman, dyrektor Zespołu Technologii Chemicznych i Biotechnologii,
- 8/ inż. Zofia Korosadowicz, gł. specjalista w Departamencie Upowszechniania Postępu Naukowo-Technicznego /sekretarz/,
- 9/ dr hab. Jerzy Moszczyński, dyrektor Departamentu Spraw Systemowych,
- 10/ mgr inż. Tadeusz Pietraszczyk, dyrektor Zespołu Środków Produkcji,
- 11/ dr inż. Zbigniew Prus, dyrektor Zespołu Energetyki, Paliw i Energii Atomowej,
- 12/ mgr inż. Lesław Świerczyński, Wydział Ekonomiczny KC PZPR,
- 13/ mgr inż. Zdzisław Tarabuła, dyrektor Zespołu Środków i Systemów Transportowych,
- 14/ mgr inż. Przemysław Zbichorski, wicedyrektor Zespołu Budownictwa i Ochrony Środowiska.

2. W posiedzeniach Komisji mogą brać udział zaproszone przez Przewodniczącego inne osoby, nie będące członkami Komisji.

3. Przewodniczący Komisji może tworzyć w ramach Komisji zespoły lub podkomisje dla szczegółowej oceny zadań, będących przedmiotem wniosków o Nagrodę Ministra oraz dla realizacji innych zadań, zleconych w tym zakresie przez członków kierownictwa Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń lub KOMitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego.

§ 4. Do szczegółowych zadań Komisji należy:

- 1/ rozpatrywanie i opiniowanie wpływających wniosków o nagrodę Ministra;

2/ rozpoznanie i dokonanie wyboru osiągnięć o istotnym znaczeniu dla rozwoju nauki i postępu technicznego w kraju oraz przedstawianie odpowiednich propozycji w tym zakresie Ministrowi-Kierownikowi Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń;

3/ inicjowanie i opracowywanie wniosków, dotyczących doskonalenia zasad nagradzania, oraz rozpatrywanie i opiniowanie projektów aktów prawnych w tym zakresie.

§ 5. Za udział w posiedzeniach Komisji, odbywających się poza godzinami pracy, członkom Komisji oraz osobom zaproszonym przez przewodniczącego przysługuje wynagrodzenie, określone uchwałą nr 45 Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1983 r. w sprawie zasad wynagradzania za udział w posiedzeniach komisji resortowych /M. P. nr 19, poz. 108/.

§ 6. 1. Obsługę techniczną oraz administracyjno-finansową Komisji sprawuje Departament Upowszechniania Postępu Naukowo-Technicznego.

2. Departament, o którym mowa w ust. 1, opracowuje sprawozdania z wykorzystania środków przeznaczonych na Nagrodę Ministra i przedstawia je Ministrowi-Kierownikowi Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w terminie do dnia 15 marca każdego roku, za rok ubiegły.

§ 7. Wydatki związane z pracami Komisji są pokrywane z budżetu Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 8. Szczegółowe zasady i tryb przyznawania Nagrody Ministra określa regulamin, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-
-Technicznego i Wdrożeń: Konrad Tott

Załącznik do Zarządzenia nr 6 Ministra-Kierownika UPN-TiW z dnia 16.12.1985 r.

Regulamin przyznawania Nagrody Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

1. Nagroda Ministra przyznawana jest za osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu naukowo-technicznego, w tym w szczególności za:

- 1/ dokonania zrealizowane w ramach zadań objętych zamówieniami rządowymi;
- 2/ osiągnięcia uzyskane w ramach centralnych programów badawczo-rozwojowych.

2. Wnioski o przyznanie Nagrody Ministra należy zgłaszać Ministrowi-Kierownikowi Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

3. Wnioski o przyznanie Nagrody Ministra powinny określać:

- 1/ temat /tytuł/ i charakterystykę pracy /osiągnięcia/;
- 2/ nazwę jednostki koordynującej realizację pracy, jednostek współpracujących przy jej realizacji oraz jednostki wprowadzającej rezultaty pracy do praktyki;
- 3/ zakres rzeczowy pracy, proponowany do nagrodzenia oraz terminy realizacji i formę zakończenia pracy;
- 4/ imię i nazwisko kierownika zespołu wykonawców, liczbę osób w zespole oraz proponowaną ogólną kwotę nagrody za całość pracy;
- 5/ zakres wykorzystania wyników pracy /aktualny i docelowy/ oraz wielkość efektów wymiernych /uzyskanych i przewidywanych/ do uzyskania docelowo, bądź opis efektów niewymiernych, lecz cennych pod względem gospodarczym lub społecznym;
- 6/ uzasadnienie celowości prowadzenia pracy i charakterystykę stopnia trudności jej wykonania;
- 7/ informację o ewentualnych uzyskanych za tę pracę nagrodach z innych źródeł.

4. Do wniosków o Nagrodę Ministra, które zostały zgłoszone Ministrowi-Kierownikowi Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń i które w fazie opiniowania uzyskały pozytywną opinię ekspertów, powinna być nadesłana przez wnioskodawcę komisyjna ocena osiągnięcia, będącego przedmiotem danego wniosku.

5. Ocena, o której mowa w pkt. 4, powinna określać:

1/ zakres rzeczowy wykonania, osiągnięte parametry techniczne i wskaźniki techniczno-ekonomiczne, stopień nowoczesności i oryginalności rozwiązania, a także porównanie do analogicznych osiągnięć światowych;

2/ skalę wprowadzenia rezultatów pracy do praktyki /wdrożenie/, potwierdzone przez jednostkę wdrażającą, a także informację na temat dalszego /docelowego/ wykorzystania wyników tej pracy i ich ewentualnego upowszechnienia;

3/ roczną wielkość efektów ekonomicznych - osiągniętą i przewidywaną do uzyskania w dalszych latach - w tys.zł, w tym:

a/ oszczędność robocizny /w tys. roboczogodzin i tys. złotych/,

b/ oszczędność materiałów, surowców, paliwa, energii /deficytowe materiały w tonach, ogólne oszczędności w tys.zł/ oraz /ew., lub/ opisową charakterystykę efektów niewymiernych;

4/ stopień zaspokojenia potrzeb rynku wewnętrznego oraz możliwości eksportowe;

5/ rzeczywisty termin zakończenia pracy oraz całkowite koszty jej wykonania;

6/ imienny opis zespołu realizatorów wraz z dokładnym omówieniem oddzielnie dla każdego członka zespołu, na czym polegał jego bezpośredni i znaczący wkład w osiągnięcie przedstawione do nagrody. Należy też podać miejsca zatrudnienia oraz stanowiska służbowe tych osób, jak również ich ewentualne stopnie i tytuły naukowe;

7/ proponowany podział nagrody wykonawców /w procentach/. Propozycja ta powinna być wcześniej uzgodniona z kierownikami jed-

nostek, które bezpośrednio uczestniczyły w realizacji pracy oraz z przedstawicielami organizacji społeczno-politycznych tych jednostek;

8/ informację o ewentualnych przyznanych dotychczas nagrodach za tę pracę;

9/ wnioski komisji oceny pracy.

Komisyjna ocena pracy powinna być podpisana przez wnioskodawcę.

6. Do komisyjnej oceny pracy powinny być załączone opinie użytkowników oraz posiadane przez wnioskodawcę opinie ekspertów lub odpowiednich jednostek naukowo-badawczych na temat wartości zrealizowanego osiągnięcia i jego znaczenia gospodarczego lub społecznego.

2.7. Zarządzenie Nr 3 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 7 marca 1986 r. w sprawie ustalania instrukcji o zasadach i trybie opracowania planów realizacyjnych centralnych programów badawczo-rozwojowych na lata 1986-1990

W związku z § 1 pkt 5 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. /Dz. U. nr 21, poz. 93/ w sprawie szczegółowego zakresu działania Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się "Instrukcję w sprawie zasad i trybu opracowania planów realizacyjnych centralnych programów badawczo-rozwojowych na lata 1986-1990" stanowiącą załącznik do zarządzenia.

2. W przypadku, gdy specyfika konkretnego programu wymaga odmiennego ujęcia planu realizacyjnego, na wniosek organu nadzorującego Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń może odstąpić od wymogu sporządzenia tego planu według ustalonego wzoru.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń: Konrad Tott

Załącznik do zarządzenia Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Nauko-
wo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 7 marca 1986 r.

Instrukcja w sprawie zasad i trybu opracowania planów realiza-
cyjnych centralnych programów badawczo-rozwojowych na lata 1986-
-1990

Przedmiot instrukcji

Instrukcja niniejsza reguluje zasady i tryb sporządzania planów realizacyjnych centralnych programów badawczo-rozwojowych objętych Narodowym Planem Społeczno-Gospodarczym na lata 1986-1990.

Opracowanie planu realizacyjnego zgodnie z ustalonym w instrukcji wzorem, warunkuje zawarcie umowy generalnej o wykonanie prac objętych centralnym programem badawczo-rozwojowym.

Podstawowe pojęcia i definicje

Centralny Program Badawczo-Rozwojowy. Zespół przedsięwzięć badawczych i rozwojowych zmierzających do osiągnięcia jednoznacznie określonych celów realizacyjnych o szczególnym znaczeniu dla postępu technicznego, ukierunkowanych na wdrożenia bądź rozpowszechnienia rezultatów tych przedsięwzięć.

Etap programu. Wyodrębniony w oparciu o przesłanki merytoryczne okres realizacji CPBR, przy zachowaniu warunków:

- etap nie może trwać dłużej niż 24 miesiące,
- zakończenie etapu nie może przypadać w grudniu, bądź styczniu.

Etap stanowi podstawową jednostkę planistyczno-rozliczeniową,

stąd zakres prac objętych jednym etapem winien umożliwiać dokonanie oceny przebiegu realizacji CPBR.

Generalny wykonawca. Jednostka gospodarki uspołecznionej, wyznaczona przez Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, odpowiedzialna za przygotowanie planu realizacyjnego i jego terminowe wykonanie.

Organ nadzorujący. Ministerstwo /urząd centralny, Polska Akademia Nauk/, któremu Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów powierzyło nadzór nad przygotowaniem planu realizacyjnego i przebiegiem jego realizacji.

Plan realizacyjny. Zestawienie wszystkich celów realizacyjnych objętych danym CPBR wraz z wyszczególnieniem punktów kontrolnych, terminów ich osiągnięcia i planowanych nakładów. Plan realizacyjny, obok celów przygotowujących przedsięwzięcia wdrożeniowe /cele wdrożeniowe/, może obejmować cele poznawcze i badania wyprzedzające, pozwalające na ukierunkowanie tematyki CPBR w następnym NPSG.

Cel realizacyjny. Zamierzony rezultat końcowy prac badawczo-rozwojowych bądź badań poznawczych, wydzielonych w ramach CPBR i tworzących spójną całość. Cele realizacyjne dzielone są w planie realizacyjnym na wdrożeniowe, poznawcze i wyprzedzające.

Cel wdrożeniowy. Rezultat prac badawczo-rozwojowych i doświadczalnych, doprowadzonych do postaci pozwalającej na podjęcie decyzji o rozpoczęciu wdrożenia i przekazaniu spraw związanych z kontynuacją prac wdrożeniowych do zakładu wdrażającego. Cel realizacyjny wdrożeniowy powinien być opisany poprzez podanie we właściwej tabeli, w jakiej postaci rezultat prac badawczo-rozwojowych zostanie przekazany do zakładu wdrażającego /np. dokumentacja konstrukcyjna, prototyp, linia technologiczna itp./.

Badania wyprzedzające. Zespół przedsięwzięć badawczych i organizacyjnych, których celem jest rozpoznanie kierunków prac badawczo-rozwojowych w następnym pięcioleciu planistycznym. Do badań wyprzedza-

jących zalicza się także prace, których zakończenie /osiągnięcie celu realizacyjnego/ przewiduje się po 1990 r. Badania wyprzedzające winny kończyć się w okresie objętym planem realizacyjnym wyraźnie zdefiniowanym punktem kontrolnym.

Punkt kontrolny. Pośredni rezultat prac badawczo-rozwojowych, doświadczalnych, poznawczych czy badań wyprzedzających, pozwalający na wymierne udokumentowanie osiągniętych do tego momentu wyników i podjęcie decyzji co do celowości, kierunku i metod dalszych prac umożliwiających osiągnięcie celu realizacyjnego.

Odbiór cząstkowy /wewnętrzny/. Zespół czynności komisji powołanej przez generalnego wykonawcę, w celu dokonania odbioru zrealizowanych w ramach CPBR prac bądź wykonanych dostaw i usług.

Odbiór etapu /zewewnętrzny/. Zespół czynności komisji powołanej przez Ministra-Kierownika Urzędu PNTiW bądź, z jego upoważnienia, przez organ nadzorujący. Odbiorowi podlegają wyniki wszystkich prac objętych planem realizacyjnym danego etapu oraz projekt planu realizacyjnego następnego etapu.

Struktura planu realizacyjnego

Plan realizacyjny CPBR sporządza się w dwóch częściach: analityczno-opisowej i tabelarycznej. W części analityczno-opisowej należy:

- dokonać zwięzłej, syntetycznej oceny aktualnego stanu techniki krajowej na tle osiągnięć światowych oraz głównych kierunków prac badawczo-rozwojowych w obszarze związanym z tematyką programu,
- sformułować podstawowe cele naukowo-techniczne i społeczno-gospodarcze programu,
- przeprowadzić analizę uwarunkowań realizacyjnych oraz powiązań programu z innymi programami badawczymi, w szczególności z programami stowarzyszonymi,
- przedstawić pożądany zakres współpracy naukowo-technicznej z zagranicą oraz kierunki i formy jej realizacji,

- przeanalizować możliwości wdrożeniowe przemysłu w obszarze podjęcia tej tematyki,
- oszacować przewidywany wpływ zamierzonych wdrożeń na stan polskiej techniki i realizację głównych celów społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, w szczególności w zakresie zmniejszenia pracochłonności, obniżenia zużycia energii, paliw i surowców, poprawy jakości i trwałości wyrobów, zwiększenia eksportu i racjonalizacji importu, ochrony zdrowia i środowiska człowieka.

Przy sporządzaniu części analityczno-opisowej powinno się w maksymalnym stopniu stosować zestawienia, wykresy i schematy powiązań. W szczególności szacując spodziewane efekty oszczędnościowe należy posługiwać się wykazem materiałów i surowców zamieszczonym w "Programie wzrostu efektywności wykorzystania zasobów materiałowych i paliwowo-energetycznych na lata 1966-90", opracowanym w Ministerstwie Gospodarki Materiałowej i Paliwowej, oraz listą wskaźników ustaloną przez Główny Urząd Statystyczny w zeszytach metodycznych z 1980 r. /Formularz GUS o symbolu P-48/.

W celu oszacowania wpływu centralnych zadań z zakresu nauki i techniki na realizację głównych celów społeczno-gospodarczego rozwoju kraju do 2000 roku przyjęto, jako obowiązujące dla wszystkich CPBR, zestawienie podstawowych wskaźników, zamieszczone w niniejszej instrukcji.

Generalny wykonawca przygotowując plan realizacyjny winien przeprowadzić prace analityczne umożliwiające oszacowanie wpływu wdrożeń rezultatów prac objętych VPBR na te wskaźniki i wyniki tego oszacowania wpisać w odpowiednie pozycje zestawienia. W przypadku, jeżeli niektóre z wymienionych w tablicy pozycji nie dotyczą danego CPBR, w rubrykach przewidywanych efektów należy wstawić kreskę. Oszczędność paliw i energii należy podać zbiorczo w jednostkach paliwa umownego przyjmując 1 Mg węgla = 0,8 Mg PU; 1 m³ gazu wysokometanowego = 0,929 Mg PU; 1 kWh = 0,36 kg PU itd.

Jeśli specyfika konkretnego CPBR nie pozwala na scharakteryzowanie jego efektów za pomocą podanych wskaźników, zestawienie należy uzupełnić tabelą wielkości odpowiednio dobranych do charakteru wdrożeń.

Część tabelaryczną planu realizacyjnego tworzą dwa zestawy tablic, nazwane częścią ogólną i częścią szczegółową planu.

Na pierwszy zestaw, obejmujący 5 tablic, których wzory i związane z nimi objaśnienia podano w rozdz. VI instrukcji, składa się:

- Karta Centralnego Programu Badawczo-Rozwojowego /tablica 1/
- Harmonogram realizacji programu /tablica 2/
- Zestawienie celów realizacyjnych /tablica 3/
- Harmonogram realizacji celu /tablica 4/
- Karta zadania wdrożeniowego /tablica 5/.

Tablice te, charakteryzujące cele programu, harmonogram ich realizacji i planowane nakłady, wypełniane są przed zawarciem umowy generalnej o wykonanie prac objętych CPBR. Stanowią one podstawową dokumentację planistyczno-rozliczeniową całego programu.

Zestaw drugi, tworzący część szczegółową planu realizacyjnego, obejmuje tablice:

- Karta etapu /tablica 6/,
- Harmonogram realizacji etapu /tablica 7/,
- Zestawienie nakładów podlegających rozliczeniu w ramach etapu /tablica 8/,
- Zestawienie aparatury naukowo-badawczej z II obszaru płatniczego /tablica 9/.

Część szczegółowa planu realizacyjnego stanowi podstawę aneksu do umowy generalnej na kolejny etap realizacji programu. Liczba części szczegółowych odpowiada liczbie etapów, na które podzielono program, przy czym część szczegółowa dotycząca pierwszego etapu sporządzana jest równocześnie z częścią ogólną /tablice 1-5/. Część szczegółową dla każdego następnego etapu należy opracować w końco-

wej fazie etapu poprzedzającego i przedłożyć do odbioru wraz ze sprawozdaniem z realizacji tego etapu.

Taka forma planu realizacyjnego stwarza - dla jednostki biorącej udział w realizacji CPBR - warunki pełnej elastyczności działania bowiem pozwala uwzględniać w kolejnych częściach szczegółowych:

- zmiany trendów w rozwoju nauki i techniki,
- występujące obiektywnie trudności realizacyjne,
- nowe możliwości wdrożeniowe, czy też możliwości rozszerzenia frontu prac badawczo-rozwojowych,
- zmiany cen zaopatrzeniowych i usług.

Jeśli w kolejnych etapach realizacji programu następują zmiany w zakresie celów realizacyjnych np. przerwanie prac badawczo-rozwojowych, wprowadzenie nowych celów itp. wówczas - opracowując plan szczegółowy nowego etapu - należy ponownie opracować tablicę 3 oraz dla nowych celów realizacyjnych, tablice 4 i 5. Przy aktualizacji tablic 3, 4 i 5 należy przestrzegać zasady zachowania numerów identyfikacyjnych poszczególnych celów. Np. w przypadku zaniechania realizacji celu nr 5, w kol. 1 tablicy 3 pod poz. 5 wpisujemy "prace przerwano", pozostawiając pozostałą numerację celów realizacyjnych bez zmian. Nowo wprowadzonym celom realizacyjnym nadaje się odpowiednio wyższe numery.

Dobór celów realizacyjnych, określanie etapów i punktów kontrolnych

Zadania badawczo-rozwojowe ujmowane w planie realizacyjnym powinny być podporządkowane głównym celom i kierunkom społeczno-gospodarczego rozwoju kraju. Generalny wykonawca opracowując projekt planu realizacyjnego /jak również i w trakcie jego realizacji/ powinien zwrócić szczególną uwagę na:

- zgodność celów realizacyjnych z programami: restrukturalizacji, oszczędnościowym i innymi programami celowymi oraz z programami rozwoju branż,

- realność osiągnięcia poszczególnych celów w planowanym terminie,
- poziom techniczny i technologiczny podejmowanych przedsięwzięć w stosunku do najlepszych rozwiązań światowych,
- maksymalne wykorzystanie krajowego dorobku wynalazczego,
- powiązanie celów realizacyjnych z programami dwustronnej i wielostronnej współpracy naukowo-technicznej krajów członkowskich RWPG,
- racjonalne wykorzystanie istniejącego w kraju potencjału naukowo-badawczego i aparatury,
- zgodność zamierzonych wdrożeń z planami rozwoju i możliwościami inwestycyjnymi przedsiębiorstw wdrażających.

Układ tablic składających się na plan realizacyjny został zaprojektowany w taki sposób, by zapewnić możliwość kontroli, w jakim stopniu zostały uwzględnione powyższe wymagania.

Generalny wykonawca określając poszczególne cele realizacyjne programu powinien uwzględnić następujące kryteria wyboru:

1. Wpływ osiągnięcia celu na wzrost wydajności pracy.
2. Oddziaływanie na obniżkę materiałochłonności oraz zużycia surowców paliw i energii na jednostkę wyrobu.
3. Wpływ na rozwój eksportu, w tym także eksportu myśli naukowo-technicznej.
4. Oddziaływanie na racjonalizację importu.

Podstawową zasadą finansowania CPBR realizowanego w latach 1986-90 jest finansowanie kroczące. Zgodnie z tą zasadą 5-letni okres realizacji programu dzieli się na kilka etapów, z których każdy nie może trwać dłużej niż 24 miesiące /odchodzi się od rocznego okresu rozliczeń i zawierania corocznych umów/. Po zakończeniu etapu dokonuje się odbioru wykonanych prac oraz przeprowadza ocenę następnej części szczegółowej planu realizacyjnego.

Przyjęta w CPBR zasada dokonywania ocen i odbiorów nakłada na generalnego wykonawcę szczególny obowiązek polegający na tym,

aby zakres prac objętych jednym etapem wynikał z przesłanek merytorycznych, pozwalających na dokonanie prawidłowej oceny osiągniętych w ramach danego etapu rezultatów.

Dla umożliwienia bieżącej oceny postępu prac oraz stworzenia konkretnych zasad rozliczeń finansowych, należy wyodrębnić 2-5 punktów kontrolnych przebiegu realizacji celu.

Typowe przykłady punktów kontrolnych:

- założenia techniczno-ekonomiczne,
- wykonanie modelu,
- wyniki badań prototypu,
- technologia w skali półtechnicznej,
- dokumentacja techniczna.

Obligatoryjnym punktem kontrolnym jest podpisanie przedwstępnej umowy wdrożeniowej z zakładem przewidzianym jako zakład pierwszego wdrożenia. Termin osiągnięcia tego punktu winien być ustalony przed upływem czasu, w którym przewiduje się wydatkowanie 2/3 nakładów planowanych na dany cel realizacyjny.

W przypadku jeśli przedwstępna umowa wdrożeniowa nie zostanie w tym czasie podpisana dalsze finansowanie zadania lub tematu może być wstrzymane. Przedwstępna umowa wdrożeniowa stanowi załącznik do szczegółowej części planu realizacyjnego etapu następującego po jej podpisaniu.

Właściwy dobór punktów kontrolnych, pozwalający na wymierne udokumentowanie osiągniętych do tego momentu rezultatów oraz prawidłowe rozłożenie nakładów na poszczególne punkty kontrolne, stanowić będą podstawę oceny i kryterium przyjęcia planów realizacyjnych.

GENERALNY WYKONAWCA
ORGAN NADZORUJĄCY

Nr CPBR

Wzór

PLAN REALIZACYJNY
CENTRALNEGO PROGRAMU BADAWCZO-ROZWOJOWEGO
p.n.

.....
/CZĘŚĆ TABELARYCZNA/

Miejscowość, miesiąc

PODSTAWOWE WSKAZNIKI CHARAKTERYZUJĄCE EFEKTY GOSPODARCZE PROGRAMU

CPBR nr

Lp.	Parametr, nazwa wskaźnika	Jedn. miary	Przewidywane efekty	
			Łączne w latach 1991-95	w tym 1995
1	2	3	4	5
1.	Oszczędność paliw i energii	Mg PU		
2.	Oszczędność surowców i materiałów	Mg		
2.1	- wyroby walcowane na gorąco	Mg		
2.2	- miedź	Mg		
2.3	- cynk	Mg		
2.4	- ołów	Mg		
2.5	- cyna	Mg		
2.6	- aluminium	Mg		
2.7	- tworzywa sztuczne x/	Mg		
2.8	- kauczuk naturalny	Mg		
2.9	- kauczuk syntetyczny	Mg		
2.10	- cement	Mg		
2.11	- tarcica iglasta	m ³		
3.	Eksport ogółem	mld zł		
3.1	W tym do II obszaru płatniczego	mld USD		
4.	Racjonalizacja importu z II obszaru płatniczego	mld USD		

x/ Polietylen, polistyren, polichlorek winylu, polipropylen

KARTA CENTRALNEGO PROGRAMU BADAWCZO-ROZWOJOWEGO

CPBR nr	Str.
Tablica 1	

Nazwa CPBR	
Generalny Wykonawca	
Kierownik Programu	
Organ nadzorujący	

NAKLADY planowane /w cenach 1986 r./

	Razem 1986-1990	1986	1987	1988	1989	1990
Wyszczególnienie						
Nakłady OGÓLEM /w mln zł/ w tym dewizowe /w tys. USD/						

NAKLADY poniesione /w cenach bieżących/

	Razem 1986-1990	1986	1987	1988	1989	1990
Wyszczególnienie						
Nakłady OGÓLEM /w mln zł/ w tym dewizowe /w tys. USD/						

ZESTAWIENIE CELOW REALIZACYJNYCH

CPBR nr	Str.
Tablica 3	

Nr celu	Wyszczególnienie	Nr dokumentacji	Nr etapu	Planowane nakłady	
				mln zł	w tym dewizowe w tys. USD
1	2	3	4	5	6
1 : n	<u>Część A. Cele wdrożeniowe</u>				
		Razem A			
n+1 : t	<u>Część B. Badania wyprzedzające</u>				
		Razem B			
t+1 : z	<u>Część C. Cele poznawcze</u>				
		Razem C			
		RAZEM A+B+C			

HARMONOGRAM REALIZACJI CELU
 /nazwa celu/

CPBR nr	Str.
Cel nr	
Tablica 4	

Nr punktu kontrolnego	Nazwa punktu kontrolnego	Termin osiągnięcia punktu /m-c, rok/	Nr etapu	Planowane nakłady narastające w mln zł
1	2	3	4	5

KARTA ZADANIA Wdrożeniowego

CPBR nr	Str.
Cel nr	
Tablica 5	

Nazwa celu realizacyjnego				
Przedmiot wdrożenia				
Zakład pierwszego wdrożenia				
Planowana zdolność produkcyjna	Termin wdrożenia	Szacunkowe nakłady wdrożeniowe w mln zł		w tym na inwestycje
		Rozpoczęcie	Zakończenie	

Forma przekazania wyniku do zakładu wdrażającego	
- dokumentacja techniczna	
- linia technologiczna	
- model	
- prototyp	
- inne /wpisać jaka/	

Podstawowe parametry przedmiotu wdrożenia	Obecny poziom		Poziom zamierzony
	w kraju	na świecie	

KARTA ETAPU

CPBR nr	Str.
ETAP nr	
Tablica 6	

Termin	
rozpocz.	zakończenia

Nazwa CPBR
Generalny Wykonawca
Kierownik Programu
Organ nadzorujący

NAKLADY planowane /w cenach roku rozpocz. etapu/

	Razem na etap	1986	1987	1988	1989	1990
Wyszczególnienie						
Nakłady OGÓLEM /w mln zł/						
w tym dewizowe /w tys. USD/						

NAKLADY ponoszone

	Razem na etap	1986	1987	1988	1989	1990
Wyszczególnienie						
Nakłady OGÓLEM /w mln zł/						
w tym dewizowe /w tys. USD/						

HARMONOGRAM REALIZACJI ETAPU

CPBR nr	Str.
ETAP nr	
Tablica 7	

Nr celów	/lata/											
	1986						1987					
	IX	X	XI	XII	/m-ce/	II	III	IV	V	VI		
1												
2												
3	cel zrealizowany											
4												
5												
6												
7												
n												

Oznakowanie:

Nr p-tu	Nakłady plan. narastająco w mln zł
---------	------------------------------------

Punkt kontrolny

Ogółem plan. nakł. w mln zł

Punkt kończący cel realizacyjny

Cel kontynuowany

ZESTAWIENIE NAKŁADÓW PODLEGAJĄCYCH ROZLICZENIU
W RAMACH ETAPU

CPBR nr	Str.
ETAP nr	
Tablica 8	

Nr ce- lu	Termin osiąg- nięcia /m-c, rok/	Nr ostatniego punktu kontrol- nego w etapie		Nazwa ostatniego punktu kontrolnego w etapie	Nakłady w mln zł				
		Plano- wany	Zrea- lizo- wany		Ogółem na cel reali- zacyj- ny	Ponie- sione w po- przed- nich etapach	Planowane na nara- stają- co	Ponie- sione nara- stają- co	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
				RAZEM					

ZESTAWIENIE APARATURY NAUKOWO-BADAWCZEJ
Z II OBSZARU PLATNICZEGO

CPBR nr	Str.
ETAP nr	
Tablica 9	

Lp.	Nazwa aparatury, typ i producent	Ilość	Cena jedn. /USD/	Wartość zakupu	Ostatecz- ny termin zakupu	Nr celów realiz.	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8
	RAZEM						

Projekt planu realizacyjnego opracowuje generalny wykonawca pod nadzorem organu wyznaczonego przez Prezydium Komitetu d/s Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów. Projekt należy sporządzić co najmniej w 3 egzemplarzach, z przeznaczeniem po jednym egzemplarzu dla Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, organu nadzorującego i generalnego wykonawcy.

Przed złożeniem projektu planu w Urzędzie Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, należy go przedstawić do zaopiniowania organowi nadzorującemu oraz - w przypadku programów stowarzyszonych - Radzie Koordynacyjnej grupy programów stowarzyszonych. Opinie tych organów stanowią załączniki do projektu planu.

Objaśnienia do tablicy 1: Karta Centralnego Programu Badawczo-Rozwojowego

W prawym górnym rogu tablicy należy podać nr CPBR zgodnie z wykazem programów ujętych w Postanowieniu Prezydium Komitetu d/s Nauki i Postępu Technicznego z dnia 13 stycznia 1986 r.

Górna część tablicy: W wierszu 1 należy podać pełną nazwę programu zgodnie z ww. wykazem. W wierszu 2 należy podać pełną nazwę jednostki będącej Generalnym Wykonawcą programu, jej adres, kod, numer statystyczny wg GUS oraz nr telefonu. W wierszu 3 należy podać imię i nazwisko kierownika programu, jego miejsce pracy, nr telefonu służbowego i domowego. W wierszu 4 należy podać pełną nazwę organu nadzorującego.

Srodkowa i dolna część tablicy. W wierszu 2 należy podać wielkość nakładów w mln zł. W wierszu 3 należy odpowiednio podać wielkość nakładów dewizowych w tys. dolarów USA.

Objaśnienie do tablicy 2: Harmonogram realizacji programu

W prawym górnym rogu tablicy należy podać numer CPBR i kolejne strony planu realizacyjnego. W kolumnie 1 należy podać, wpisu-

jąc kolejne numery, liczbę etapów na które podzielono program. W kolumnie 2 należy podać miesiąc i rok zakończenia etapu. Termin zakończenia etapu nie może przypadać na styczeń bądź grudzień. W kolumnie 3 należy podać /mln zł/ planowaną wielkość nakładów na realizację danego etapu. W kolumnie 4 należy podać /mln zł/ narastająco wielkość nakładów planowanych na realizację programu od rozpoczęcia programu do zakończenia danego etapu. W kolumnie 5 należy podać /w tys. USD/ wielkość nakładów dewizowych planowanych na realizację danego etapu. W kolumnie 6 należy podać /w tys. USD/ narastająco wielkość nakładów dewizowych planowanych na realizację programu od rozpoczęcia programu do zakończenia danego etapu.

Uwaga!

1. Suma nakładów na poszczególne etapy /w złotych i USD/ jest wielkością nakładów na CPBR.
2. Wszystkie liczby dot. nakładów należy podawać z jednym miejscem po przecinku.
3. Dane liczbowe w kolumnach 7, 8, 9 i 10 należy nanosić na bieżąco po zakończeniu poszczególnych etapów wg dokumentów rozliczeniowych.

Objaśnienie do tablicy 3: Zestawienie celów realizacyjnych

W prawym górnym roku tablicy należy wpisać numer CPBR i kolejny numer strony planu realizacyjnego. W kolumnie 1 należy wpisywać kolejno numery celów realizacyjnych. W kolumnie 2 należy wyszczególnić za pomocą zwięzłych nazw wszystkie cele realizacyjne składające się na dany CPBR. W kolumnie 3 wypełnia się tylko w pozycjach tych, dla których cele realizacyjne wynikają z programów rządowych /restrukturalizacji, oszczędnościowego i innych/, programów rozwoju branż oraz porozumień międzynarodowych. W takim przypadku należy tablicę 3 uzupełnić numerowanym wykazem dokumentów, o który

mowa wyżej i odpowiednie numery wpisać we właściwe pozycje tej kolumny. W kolumnie 4 należy podać nr etapu, w których planuje się osiągnięcie celu. W kolumnie 5 należy podać /w mln zł/ ogólną wielkość nakładów na dany cel tzn. nakładów obejmujących koszty wszelkich prac badawczych, zakupów aparatury, usług, robót itd. służących osiągnięciu celu. W przypadku, gdy praca badawcza lub zakupiona aparatura służy osiągnięciu kilku celów to poszczególnym celom należy przypisać odpowiednie udziały z poniesionych nakładów. W kolumnie 6 należy podać /w tys. USD/ wielkość nakładów na poszczególne cele wg zasad podanych powyżej.

Uwaga!

Suma nakładów na cele i tematy grupy A B C jest wielkością /w zł i USD/ nakładów na CPBR.

Objaśnienie do tablicy 4: Harmonogram realizacji celu

Wypełnia się oddzielną kartę dla każdego celu realizacyjnego wyszczególnionego w tablicy 3. W nagłówku wpisać rodzaj celu /wdrożeńowy, wyprzedzający, poznawczy/ i jego nazwę. W prawym górnym rogu tablicy należy wpisać nr CPBR i nr celu zgodnie z tablicą 3. W kolumnie 1 należy podać liczbę punktów kontrolnych w danym celu realizacyjnym poprzez wypisanie ich kolejnych numerów. W kolumnie 2 należy określić słownie odpowiedni punkt kontrolny. W kolumnie 3 należy podać termin /m-c i rok/ planowany dla osiągnięcia punktu kontrolnego. W kolumnie 4 należy podać numer etapu, w którym przypada punkt kontrolny. W kolumnie 5 należy podać narastająco wielkość planowanych nakładów na osiągnięcie kolejnych punktów kontrolnych.

Uwaga!

Nazwa ostatniego punktu kontrolnego jest identyczna z nazwą celu realizacyjnego, a nakłady na jego osiągnięcie są równe planowanym nakładom na dany cel.

Objaśnienie do tablicy 5: Karta zadania wdrożeniowego

Wypełnia się wyłącznie dla celów wdrożeniowych, jako uzupełnienie danych zawartych w "Harmonogramie realizacji celu". /Tablica 4/. Jeśli dla danego celu realizacyjnego planuje się kilka wdrożeń różnych wyrobów, technologii itp., należy wypełnić tyle kart ile przewiduje się przedmiotów wdrożenia. W prawym górnym rogu tablicy należy wpisać nr CPBR i nr celu zgodnie z tablicą 3. W wierszu pierwszym podać nazwę celu zgodnie z tablicami 3 i 4. W wierszu drugim określić słownie przedmiot wdrożenia. W wierszu trzecim podać pełną nazwę i adres zakładu przewidywanego jako zakład pierwszego wdrożenia na skalę przemysłową /gospodarczą/. W wierszu czwartym podać kolejno w wielkościach fizycznych /bądź wartościowo/ planowaną zdolność produkcyjną dla przedmiotu wdrożenia w pierwszym zakładzie oraz terminy i nakłady wdrożeniowe. W tabeli dolnej należy wyszczególnić podstawowe parametry przedmiotu wdrożenia, według układu przyjętego w katalogach techniczno-handlowych i podać w trzech przekrojach wartości tych parametrów. W wyodrębnionej prawej części tablicy zaznaczyć symbolem "x" odpowiednią formę przekazania wyniku do zakładu wdrażającego bądź, jeśli odbiega ona od form wymienionych, opisać zwięźle właściwą.

Objaśnienie do tablicy 6: Karta etapu

Wypełnia się dla każdego etapu CPBR w trakcie sporządzania planu realizacyjnego na dany etap. W prawym górnym rogu tablicy należy podać numer CPBR i nr etapu. Górna część tablicy. W wierszu 1 należy podać pełną nazwę programu. W wierszu 2 należy podać pełną nazwę generalnego wykonawcy, jego adres, kod, numer statystyczny wg GUS oraz nr telefonu. Po prawej stronie wierszy 1 i 2 należy podać termin /m-c i rok/ rozpoczęcia i zakończenia etapu. W wierszu 3 należy podać imię i nazwisko kierownika programu, jego miejsce prze-

cy, nr telefonu służbowego i domowego. W wierszu 4 należy podać pełną nazwę organu nadzorującego. Środkowa część tablicy. W wierszu 2 należy podać w odpowiednich okresach czasu wielkość nakładów na etap, w mln zł. W wierszu 3 należy odpowiednio podać wielkość nakładów dewizowych w tys. USD. W rubrykach, odpowiadających latom, w których nie planuje się nakładów na dany etap wpisać znak "-". Dolna część tablicy. Dane liczbowe w wierszu 2 i 3 należy nanosić na bieżąco po zakończeniu poszczególnych lat wg sprawozdań rocznych.

Uwaga!

Jeśli w trakcie realizacji programu zachodzi zmiana kierownika programu, nazwy generalnego wykonawcy, adresów itp. do kart kolejnych etapów należy wpisać dane aktualne.

Objaśnienie do tablicy 7: Harmonogram realizacji etapu

Wypełnia się dla każdego etapu CPBR w trakcie sporządzania planu realizacyjnego na dany etap. W prawym górnym rogu tablicy należy podać numer CPBR i nr etapu. W główce tablicy u góry, należy podać lata, na które przypada realizacja etapu; poniżej wpisać kolejne miesiące. Z lewej strony tablicy w pierwszej kolumnie należy podać kolejno - od pierwszego do ostatniego - numery celów realizowanych w danym etapie zgodnie z tablicą 3. Środek tablicy w miesiącach, w których planuje się osiągnięcie punktu kontrolnego, nanieść odpowiednie oznaczenie. Punkt kontrolny oznaczamy prostokątem podzielonym na dwie części. W pierwszej, lewej części prostokąta, wpisujemy nr punktu kontrolnego w danym celu realizacyjnym. W drugiej części wpisujemy narastająco wysokość planowanych nakładów na realizację badań od początku programu do osiągnięcia danego punktu /w cenach bieżących/.

W prostokąt ostatniego punktu kontrolnego w danym celu realizacyjnym /oznaczonym znakiem X w części zawierającej nr punktu/ wpisujemy ogólną wartość planowanych nakładów na realizację celu /cenę

umowną celu realizacyjnego/.

Jeśli w danym etapie nie planuje się dla określonego celu realizacyjnego punktów kontrolnych, odpowiedni wiersz należy zakreślić wskazanym we wzorze tablicy znakiem.

Jeśli realizacja określonego celu nie jest już w danym etapie kontynuowana /zakończona, przerwana itp./ należy w odpowiednim wierszu podać przyczynę.

Objaśnienie do tablicy 8: Zestawienie nakładów podlegających rozliczeniu w ramach etapu

Wypełnia się dla każdego etapu CPBR w trakcie sporządzania planu realizacyjnego na dany etap. W prawym górnym rogu tablicy należy podać nr CPBR i nr etapu. W kolumnie 1 pisać numery wszystkich celów realizacyjnych programu według tablicy nr 3 części ogólnej i tablicy nr 7 części szczegółowej. W kolumnie 2 wpisać miesiąc i rok planowanego osiągnięcia celu /według tablicy nr 4/. W kolumnie 3 podać nr ostatniego punktu kontrolnego w etapie dla danego celu realizacyjnego zgodnie z harmonogramem w tablicy 7. Kolumnę 4 wypełnia się po zakończeniu etapu zgodnie z protokołem odbioru. W kolumnie 5 podać nazwę planowanego ostatniego punktu kontrolnego, zgodną z opisem podanym w tablicy 3. W kolumnie 6, 8, 9 podać w cenach bieżących nakłady na realizację celu /nakłady skorygowane wskaźnikiem zmian cen zaopatrzeniowych/. Dla pierwszego etapu podane nakłady winny być zgodne z tablicą nr 2. Kolumny 7, 10 wypełnia się zgodnie z dokumentami rozliczeniowymi.

Objaśnienie do tablicy 9: Zestawienie aparatury N-B z II obszaru płatniczego

Wypełnia się dla każdego etapu CPBR w trakcie sporządzania planu realizacyjnego na dany etap. W prawym górnym rogu tablicy należy podać nr CPBR i nr etapu. W kolumnie 2 należy podać rodzaj i produ-

centa planowanej do zakupu z II obszaru płatniczego aparatury naukowo-badawczej bądź wzorców i urządzeń. W kolumnie 3 należy podać, niezbędną dla realizacji etapu, liczbę kupowanych aparatów danego typu. W kolumnie 4 należy podać cenę jednostkową aparatu. W kolumnie 5 należy podać wartość zakupu /tzn. liczba aparatów x cena jednostkowa/. W kolumnie 6 należy podać ostateczny termin /m-c, rok/ zakupu umożliwiający utrzymanie terminów osiągnięcia celów realizacyjnych. W kolumnie 7 należy podać numery celów realizacyjnych, dla osiągnięcia których zakupowana aparatura jest niezbędna.

2.8. Wytyczne Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w sprawie zawierania umów generalnych o realizację zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki.

1. Przy zawieraniu umów generalnych o realizację zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki, zwanych dalej "umowami generalnymi" stosuje się odpowiednio postanowienia zawarte w szczególności:

1/ w uchwale nr 8 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie zamówień rządowych na realizację zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki /MP Nr 6, poz. 37/, zwanej dalej "uchwałą nr 8 RM z 1986 r.";

2/ w zarządzeniu nr 4 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 13 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji i koordynacji centralnych i resortowych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki w systemie kroczącego finansowania;

3/ w przepisach dotyczących systemu finansowania, zaopatrzenia materiałowo-technicznego, korzystania z kredytów bankowych oraz ulg podatkowych, a zwłaszcza:

a/ ustawie z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki /Dz. U. Nr 59, poz. 297/,

b/ rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad tworzenia oraz gospodarowania środkami centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki /Dz. U. Nr 18 poz. 92/,

c/ uchwale nr 124 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1985 r. w sprawie zasad i organizacji procesu zaopatrzenia materiałowo-technicznego w latach 1986-1990 /MP Nr 22, poz. 164/ oraz wytycznych nr 2 Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej z dnia 25 listopada 1985 r. w sprawie zasad realizacji zaopatrzenia materiałowo-technicznego w latach 1986-1990,

d/ instrukcjach kredytowych Narodowego Banku Polskiego,

e/ rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1983 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym /jednolity tekst Dz.U. z 1986 r. Nr 13, poz. 78/,

f/ uchwale nr 178/85 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie centralnego planu rocznego na 1986 r.

W kwestiach nie unormowanych ww. przepisami należy stosować odpowiednio postanowienia Kodeksu cywilnego oraz przepisów dotyczących ogólnych warunków umów o prace badawcze i wdrożenia.

2. Przedmiotem umowy generalnej jest zadanie ujęte w wykazie, o którym mowa w § 3 uchwały nr 8 RM z 1986 r. zamieszczonym w centralnym planie rocznym.

3. Stronami w umowie generalnej są:

- 1/ organ zamawiający w rozumieniu § 4 uchwały nr 8 RM z 1986 r.,
- 2/ generalny wykonawca w rozumieniu § 5 uchwały nr 8 RM z 1986 r.,
- 3/ pełnomocnik Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w zakresie postanowień dotyczących pomocy finansowej ze środków będących w dyspozycji tego ministra.

W przypadkach uzasadnionych przeznaczeniem nowo uruchamianej

produkcji na wniosek Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń - umowa generalna jest podpisywana przez przedstawicieli głównych odbiorców-użytkowników tej produkcji.

4. Podstawę do zawarcia umowy generalnej stanowi dokumentacja jednostadiowa lub - w przypadkach uzasadnionych rozmiarem przedsięwzięcia - założenia techniczno-ekonomiczne zadania objętego zamówieniem rządowym, opracowywane i zatwierdzane zgodnie z przepisami zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 19 listopada 1983 r. w sprawie zasad projektowania inwestycji /MP Nr 41, poz. 237/.

Dokumentację jednostadiową lub założenia techniczno-ekonomiczne przygotowuje generalny wykonawca w porozumieniu z organem zamawiającym. Formę dokumentu stanowiącą podstawę do zawarcia umowy generalnej określa organ zamawiający.

5. Generalny wykonawca zobowiązuje się w umowie do podjęcia i wykonania zamówienia rządowego zgodnie z harmonogramem realizacji ujętym w dokumentacji jednostadiowej lub założeniach techniczno-ekonomicznych - w zamian za zapewnienie mu określonych preferencji realizacyjnych, tj. pomocy finansowej, innych świadczeń i ułatwień, priorytetów i gwarancji, określonych co do rodzaju, wysokości i warunków ich przyznawania w stosownych przepisach i w samej umowie generalnej.

Umowa generalna ma charakter umowy o dzieło w rozumieniu przepisów Kodeksu Cywilnego. Umowa może m.in. określać warunki sprzedaży planowanej produkcji. Na sprzedaż wyrobów generalny wykonawca będzie zawierał odrębne umowy z odbiorcami wyrobów.

6. Umowa generalna powinna zawierać przede wszystkim postanowienia dotyczące:

1/ tytułu umowy, daty i miejsca zawarcia umowy, określenia stron zawierających znowę i ich pełnomocników, określenia podstawy prawnej z przywołaniem konkretnych przepisów danego aktu prawnego;

2/ określenia zadania będącego przedmiotem umowy, z uwzględnieniem jego podstawowych parametrów techniczno-ekonomicznych i harmonogramu realizacji;

3/ preferencji realizacyjnych, jakie mają przysługiwać generalnemu wykonawcy;

4/ sposobów kontroli realizacji oraz odbioru zadania względnie poszczególnych jego etapów /części/;

5/ rodzaju i wysokości sankcji w razie niewykonania zadania bądź wykonania wadliwego lub nieterminowego;

6/ uprawnień i obowiązków stron /np. określenie przypadków, w których strony mogą odstąpić od umowy z podaniem warunków odstąpienia, możliwości zawierania umów z podwykonawcami itp./;

7/ sposobu rozstrzygania sporów z określeniem organu orzekającego w I instancji.

W przypadkach uzasadnionych znacznym ryzykiem w realizacji zamówienia rządowego, umowa generalna może przewidywać prawo ubiegania się generalnego wykonawcy o pokrycie ewentualnych strat na warunkach określonych w umowie.

7. W wypadkach, gdy przewiduje się dużą złożoność przedsięwzięcia objętego zamówieniem rządowym, konieczność przeprowadzenia prac badawczych i rozwojowych, szeroki krąg podwykonawców oraz użytkowników, a także konieczność skonkretyzowania w późniejszym terminie warunków realizacji tego zamówienia, wskazane jest zawieranie umowy przedwstępnej. Umowa przedwstępna obliguje strony do zawarcia oznaczonej umowy generalnej w określonym terminie. Do umów przedwstępnych mają zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego.

8. Prace badawczo-rozwojowe przy zamówieniach rządowych mogą być w całości finansowane z Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych, będącego w dyspozycji organu zamawiającego, zgodnie z przepisami dotyczącymi centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki. W związku z tym umowa może przewidywać wysokość

i termin przekazania środków z centralnego funduszu na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego generalnego wykonawcy.

9. Przy formułowaniu postanowień umowy generalnej dotyczących źródeł i sposobów finansowania /kredytowania/ fazy wdrożeniowej, należy rozróżnić:

- a/ koszty inwestycji z tym związanych,
- b/ bezinwestycyjne koszty prac wdrożeniowych.

10. W zakresie finansowania kosztów inwestycji, nakłady z tym związane powinny być pokrywane przede wszystkim ze środków generalnego wykonawcy oraz udzielonego mu przez bank kredytu, z tym jednak, że generalny wykonawca może korzystać z pomocy finansowej udzielonej mu z Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń.

Zakres, terminy i formy udzielania pomocy powinny uwzględniać stadium zamówienia rządowego oraz ocenę sytuacji finansowej generalnego wykonawcy.

W związku z tym umowa może przewidywać:

- 1/ sfinansowanie całości nakładów z własnych środków generalnego wykonawcy;
- 2/ bezzwrotne lub zwrotne sfinansowanie określonej części nakładów z Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń, w przypadku braku możliwości uzyskania kredytu bankowego. Ewentualny zwrot równowartości pomocy uzyskanej z centralnego funduszu następuje ze środków funduszu generalnego wykonawcy, na który pomoc ta została przekazana; wysokość spłat może być naliczana w formie odsetek od zysku powstałego na nowo uruchamianej produkcji w okresie 3 lat od uzyskania planowanej zdolności produkcyjnej;
- 3/ w przypadku korzystania z kredytu bankowego - sfinansowanie z Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń - odsetek od udzielonego kredytu w fazie realizacji inwestycji.

11. W zakresie finansowania bezinwestycyjnych kosztów prac wdrożeniowych umowa generalna może przewidywać pełne lub częściowo-

we zrefundowanie tych kosztów z Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń.

12. W ramach postanowień umowy generalnej dotyczących warunków realizacji może być przewidziana pomoc dewizowa /w formie określenia wysokości limitu dewizowego/ z Centralnego Funduszu Dewizowego z wyraźnym określeniem przeznaczenia tej pomocy w nawiązaniu do planu realizacyjnego.

13. Umowa generalna - w ramach ustalenia warunków jej realizacji - powinna potwierdzać prawo generalnego wykonawcy do ulg podatkowych - zgodnie z obowiązującymi przepisami, przy czym:

1/ w odniesieniu do ulg polegających na bonifikowaniu z należnego podatku dochodowego kwoty odpowiadającej 30% kosztów inwestycji - umowa powinna sprecyzować, jakie inwestycje są traktowane jako związane z realizacją zamówienia rządowego, zarówno u generalnego wykonawcy, jak też u głównych podwykonawców;

2/ w odniesieniu do zwolnień od opodatkowania zysku z nowo uruchamianej produkcji - w rozumieniu przepisów o ulgach podatkowych - umowa powinna precyzować datę rozpoczęcia wdrożenia.

14. Jednocześnie - w związku z zamierzonymi inwestycjami wdrożeniowymi - należy określić w umowie generalnej, które z inwestycji, polegających na budownictwie kubaturowym, będą zwolnione z obowiązku wpłaty kaucji.

15. Umowa generalna może przewidywać, że w przypadku, kiedy generalny wykonawca uzyska odpowiednio lepsze od wcześniej ustalonych parametry techniczno-ekonomiczne produkcji objętej zamówieniem rządowym - może on być zwolniony ze zwrotu kwot uzyskanych z Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń.

Decyzje w tej sprawie podejmuje, po wykonaniu zamówienia rządowego, Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń na wniosek organu zamawiającego.

16. W odniesieniu do sankcji, jakie mają być przewidziane w umowie generalnej w stosunku do generalnego wykonawcy na wypadek niewywiązania się z zobowiązań umownych, należy w umowie sprecyzować wysokość kar względnie odszkodowań w szczególności z tytułu:

- 1/ nieterminowego wykonania zadania,
- 2/ nieosiągnięcia planowanej zdolności produkcyjnej,
- 3/ pogorszenia parametrów techniczno-ekonomicznych.

Wysokość sankcji powinna być współmierna z wysokością szacunkowych strat społeczno-gospodarczych wywołanych niewykonaniem lub wadliwym wykonaniem zamówienia rządowego /np. strat związanych ze zmniejszeniem lub opóźnieniem uruchomienia nowej produkcji albo też z obniżeniem jej parametrów techniczno-ekonomicznych/.

Umowy generalne mogą przewidywać również zwrot środków użytych z centralnych funduszy lub zapłatę za przekazane nieodpłatnie wyniki prac badawczych i rozwojowych - w wypadku niewykonania zamówienia rządowego.

Niektóre z ww. zagadnień są już unormowane w przepisach ogólnych /np. w rozporządzeniu o ulgach w podatku dochodowym oraz w uchwale nr 8 RM z 1986 r./.

17. Ustalenia umowy generalnej powinny być odpowiednio uwzględniane w umowach szczegółowych zawieranych przez generalnego wykonawcę z podwykonawcami zamówienia rządowego.

18. Treść umów o realizację zamówień rządowych zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały nr 8 RM z 1986 r. należy dostosować do wytycznych.

2.9. Zarządzenie Nr 8 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 17 kwietnia 1986 r. w sprawie określenia zakresu, w jakim przedsiębiorstwo nie wpłaca kaucji od inwesty-

cji podejmowanych w celu realizacji zamówień rządowych z dziedzin
rozwoju nauki i techniki

Na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 1 lit. d oraz ust. 14 ustawy budżetowej na rok 1986 z dnia 23 grudnia 1985 r. /Dz. U. Nr 58, poz. 295/ zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa państwowe oraz inne jednostki organizacyjne określone w art. 13 ust. 14 ustawy budżetowej na rok 1986, będące generalnymi wykonawcami zamówień rządowych z dziedziny rozwoju nauki i techniki, nie wplacają kaucji w przypadku podejmowania inwestycji, które polegają na budownictwie obejmującym budynki i warunkujących realizację tego zamówienia.

2. Inwestycje, przy których nie ma obowiązku wpłaty kaucji u generalnego wykonawcy zamówienia rządowego z dziedziny rozwoju nauki i techniki, określane są w umowie generalnej o realizację tego zamówienia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń: Konrad Tott

3. Jednostki badawczo-rozwojowe, ich status prawny i zasady działania

Uchwalona 25 lipca 1985 r. ustawa o jednostkach badawczo-rozwojowych /poz. 3.1. Zbioru/ stanowi realizację licznych postulatów /zgłaszanych w ostatnich latach przez środowiska naukowo-techniczne/ sugerujących konieczność kompleksowego uregulowania statusu prawnego tych jednostek i dostosowania ich zasad działania do obecnego etapu rozwoju społeczno-gospodarczego kraju, do zasad reformy gospodarczej i zakresu zadań stawianych przed nauką i techniką.

Nowa ustawa o jednostkach badawczo-rozwojowych zastąpiła szereg dotychczasowych aktów prawnych określających system organizacji i działalności placówek naukowo-badawczych, z których do najważniejszych należały:

1. Ustawa o instytutach naukowo-badawczych /jednolity tekst - Dz. U. nr 7 z 1975 r., poz. 41/.
2. Uchwała Nr 330 Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie ogólnych warunków tworzenia, zasad organizacji i działania instytutów naukowo-badawczych oraz wykonywania nad nimi nadzoru /MP nr 81, poz. 395 z późniejszymi zmianami/.
3. Uchwała Nr 191 Rady Ministrów w sprawie tworzenia i zasad działania ośrodków badawczo-rozwojowych /MP z 1970 r., nr 43, poz. 340/.

W ustawie z 25 lipca 1985 r. znalazło się wiele nowych uregulowań. Do szczególnie istotnych należy zaliczyć:

a/ objęcie obszarem regulacji, obok instytutów naukowych, także innych organizacyjnie wyodrębnionych jednostek o charakterze naukowo-badawczym i rozwojowym oraz stworzenie w zasadzie jednolitych podstaw dla ich funkcjonowania;

b/ odmienne określenie celu działalności organizacji badawczo-rozwojowych, poprzez wyeksponowanie konieczności tworzenia przez nie postępu w nauce i technice, służącego rozwojowi społeczno-gospodarczemu socjalistycznego państwa;

c/ rozszerzenie zakresu zadań organizacji badawczo-rozwojowych poprzez możliwość prowadzenia przez nie produkcji aparatury badawczej i kontrolno-pomiarowej, a także innej działalności produkcyjnej bądź usługowej /c ile jej podjęcie nie będzie ograniczać możliwości wykonywania zadań podstawowych/;

d/ przyznanie jednostkom badawczo-rozwojowym prawa do zrzeszania się z przedsiębiorstwami państwowymi;

e/ określenie podstawowych zasad systemu finansowego organizacji badawczo-rozwojowych - zależnie od charakteru działalności, mogą one funkcjonować bądź jako tzw. jednostki samofinansujące się, bądź też zgodnie z zasadami regulacji przewidzianej prawem budżetowym;

f/ określenie odpowiedzialności dykcji i załóg pracowniczych za społeczną i gospodarczą użyteczność ich pracy, za systematyczne podwyższanie efektywności prac badawczych;

g/ wprowadzenie zasad samorządności;

h/ określenie kompetencji organu nadzorującego z jednoczesnym sprecyzowaniem uprawnień i obowiązków organów jednostki badawczo-rozwojowej;

i/ przyjęcie nowego statusu pracownika naukowego, podobnego do statusu pracowników naukowych szkół wyższych i placówek Polskiej Akademii Nauk.

Realizując obligatoryjne delegacje wynikające z ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych opracowano w Urzędzie PNTiW szereg aktów wykonawczych. Regulują one takie zagadnienia jak:

- szczegółowe zasady gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych /poz. 3.2. Zbioru/ określające: zasady samofinansowania działalności tych jednostek; finansowania wynagrodzeń, naliczania wyniku finansowego i jego podziału; rodzaje funduszy tworzonych w jednostkach badawczo-rozwojowych; sposób podziału zysku i zasady gospodarki funduszami, zasady finansowania środków obrotowych, inwestycji i wspólnych przedsięwzięć oraz współpracy międzynarodowej;
- zasady wynagradzania pracowników jednostek badawczo-rozwojowych oraz tryb postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego zatrudnienie na stanowiskach badawczo-technicznych i zasady przyznawania oraz wysokość dodatków kwalifikacyjnych /poz. 3.3. Zbioru/.

Rozporządzenie uwzględnia dotychczasowe przepisy regulujące te sprawy i wprowadza nowe, dotyczące zwłaszcza pracowników kontraktowych i pracowników badawczo-technicznych.

W zakresie taryfikatora wynagrodzeń zasadniczych wprowadzono zmienioną tabelę dla pracowników naukowych. Przyjęto ich wynagrodzenia na poziomie 90% wynagrodzeń zasadniczych nauczycieli akademickich, biorąc pod uwagę okoliczność, że w jednostkach badawczo-rozwojowych, w odróżnieniu od szkół wyższych, występują nielimitowane premie w ramach funduszu premiowo-motywacyjnego.

Wprowadzono tabelę stanowisk i stawek wynagrodzeń dla nowej grupy zatrudnionych - pracowników badawczo-technicznych. Zmieniono również, z zachowaniem odpowiednich proporcji tabelę stanowisk i zaseregowań w grupie pracowników inżyniersko-technicznych i równorzędnych.

W celu stworzenia warunków dla przyspieszenia realizacji określonych prac badawczo-rozwojowych, na tę sferę działalności zostaną

w przyszłości rozciągnięte przepisy o zakładowych zespołach gospodarczych. Zgodnie z ustaleniami z Komisją Planowania przy RM nastąpi to w drodze odpowiedniej nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów o zakładowych zespołach gospodarczych. Natomiast w niniejszym rozporządzeniu odpowiednie postanowienie zamieszczono w części dotyczącej zasad premiowania /premie zespołowe/.

Rozporządzenie określa tylko zasady wynagradzania, natomiast rzeczywiste możliwości kształtowania wysokości wynagrodzeń w samofinansujących się jednostkach będą zależały przede wszystkim od:

1/ wyników ekonomiczno-finansowych, a zwłaszcza możliwości pokrycia podwyższonych /z tytułu podwyżek płac/ kosztów działalności -
- wpływanie ze sprzedaży;

2/ warunków kształtowania łącznego funduszu wynagrodzeń wolnego od podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń.

Wszelkie zatem zmiany poziomu płac muszą się mieścić w tych ramach, a konkretny poziom wzrostu wynagrodzeń pracowników będzie wynikał z sytuacji ekonomicznej i polityki płacowej kierownictwa danej jednostki.

Opracowane w Urzędzie PNTiN akty wykonawcze regulują również takie zagadnienia jak:

- szczegółowe warunki i tryb łączenia, podziału, przekształcanie i likwidacji jednostek badawczo-rozwojowych /poz. 3.4. Zbioru/, a w tym zakresie: ustalenie organów i ich kompetencji, określenie zawartości odpowiednich aktów i decyzji oraz tryb ich przeprowadzania, zasady gospodarowania majątkiem jednostek, zasady wykorzystania dotychczasowej kadry;
- prowadzenie rejestru jednostek badawczo-rozwojowych /poz. 3.5. Zbioru/. Rejestr prowadzony jest dla jednostek badawczo-rozwojowych i ich zrzeszeń w formie księgi rejestrowej przez odpowiedni sąd. Określono treść zapisów i tryb postępowania w sprawach rejestru;

- zasady zaliczania okresów pracy uprawniających pracowników jednostek badawczo-rozwojowych do dodatków za wysługę lat /poz. 3.6. Zbioru/. Zarządzenie - w regulowanym obszarze - zastąpi w stosunku do pracowników jednostek badawczo-rozwojowych:

a/ rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1975 r. w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych /Dz. U. Nr 25 poz. 154, z późniejszymi zmianami/,

b/ załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 43 Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 26 lipca 1976 r. w sprawie zasad stosowania tabeli stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowań niektórych pracowników oraz tabel godzinowych, stawek płac i zasad przyznawania niektórych dodatków do wynagrodzeń w instytutach naukowo-badawczych i placówkach Polskiej Akademii Nauk;

- sposób przeprowadzania konkursu na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej /poz. 3.7. Zbioru/, określające organ podejmujący decyzję o przeprowadzeniu konkursu, komisję konkursową i organizację postępowania konkursowego oraz zasady wyłaniania kandydatów na funkcję dyrektora.

3.1. Ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych.

W celu pogłębienia integracji nauki z praktyką, przyspieszenia postępu w nauce i technice oraz zwiększenia ich wpływu na rozwój społeczno-gospodarczy kraju stanowi się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Jednostkami badawczo-rozwojowymi, w rozumieniu ustawy, są państwowe jednostki organizacyjne wyodrębnione pod względem prawnym, organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym, tworzone w celu prowadzenia badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych, których wyniki powinny znaleźć zastosowanie w określonych dziedzinach gospodarki narodowej i życia społecznego.

2. Jednostkami badawczo-rozwojowymi są:

1/ instytuty naukowo-badawcze,

2/ ośrodki badawczo-rozwojowe, centralne laboratoria i inne jednostki organizacyjne, których podstawowym zadaniem jest prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1.

3. Jednostki badawczo-rozwojowe posiadają osobowość prawną.

4. Przepisów ustawy nie stosuje się do instytutów naukowych szkół wyższych i placówek Polskiej Akademii Nauk.

Art. 2.1. Jednostki badawczo-rozwojowe tworzą warunki sprzyjające twórczej pracy, wzrostowi kwalifikacji pracowników, kształtowaniu socjalistycznych stosunków pracy i zasad współżycia społecznego.

2. Do zadań jednostek badawczo-rozwojowych w szczególności należy:

1/ prowadzenie badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych oraz przystosowanie ich wyników do wdrażania w praktyce,

2/ upowszechnianie wyników badań naukowych i prac rozwojowych,

3/ podejmowanie działalności w zakresie doskonalenia metod prowadzenia badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych,

4/ prowadzenie działalności uzupełniającej, a zwłaszcza w zakresie szkolenia, informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, wynalazczości oraz ochrony własności przemysłowej i intelektualnej,

5/ opracowywanie analiz i ocen dotyczących stanu i rozwoju po-

szczególnych dziedzin nauki i techniki, a także propozycji w zakresie wykorzystywania w kraju osiągnięć światowej nauki i techniki.

3. Jednostki badawczo-rozwojowe mogą prowadzić produkcję aparatury i urządzeń, a także podejmować inną działalność gospodarczą bądź usługową na potrzeby kraju i eksportu w zakresie objętym przedmiotem działania.

4. Jednostki badawczo-rozwojowe, posiadające uprawnienia do nadawania stopni naukowych oraz odpowiednie warunki materialno-techniczne, mogą prowadzić studia podyplomowe.

Art. 3. Jednostka badawczo-rozwojowa może być utworzona, jeżeli:

1/ istnieje potrzeba prowadzenia w danej dziedzinie działalności, o której mowa w art. 2 ust. 2;

2/ zostanie zapewniona niezbędna, odpowiadająca przedmiotowi i zakresowi jej działania:

a/ liczba pracowników o odpowiednich kwalifikacjach,

b/ aparatura badawcza, laboratoryjna, potencjał informacyjny oraz sprzęt techniczny i inne niezbędne warunki materialno-techniczne.

Art. 4.1. Przedmiot i zakres działania jednostki badawczo-rozwojowej jej nazwę i siedzibę oraz organ sprawujący nad nią nadzór określa akt o jej utworzeniu.

2. Organ tworzący jednostkę badawczo-rozwojową wyposaża ją w środki niezbędne do prowadzenia działalności określonej w akcie o utworzeniu jednostki.

3. Szczegółowy przedmiot i zakres działania jednostki badawczo-rozwojowej określa statut nadany przez organ sprawujący nad nią nadzór.

4. Strukturę organizacyjną jednostki badawczo-rozwojowej odpowiadającą jej przedmiotowi i zakresowi działania określa regulamin organizacyjny ustalony przez dyrektora.

Art. 5. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa może, w drodze umowy, przystępować do zrzeseń przedsiębiorstw państwowych oraz zrzesać się z innymi jednostkami badawczo-rozwojowymi.

2. Jednostka badawczo-rozwojowa może przystępować do spółek oraz w drodze umowy z innymi jednostkami organizacyjnymi krajowymi i zagranicznymi podejmować wspólne przedsięwzięcia, tworzyć zakłady doświadczalne, bądź inne wspólne komórki organizacyjne.

3. Warunki tworzenia oraz zasady funkcjonowania jednostek organizacyjnych wspólnych z podmiotem zagranicznym określają odrębne przepisy.

Rozdział 2

Tworzenie, łączenie, podział, przekształcenie i likwidacja jednostek badawczo-rozwojowych

Art. 6.1. Utworzenie jednostki badawczo-rozwojowej, mającej międzyresortowy lub wielogałęziowy zakres działania, następuje w drodze uchwały Rady Ministrów.

2. Utworzenie jednostki badawczo-rozwojowej innej niż określona w ust. 1 następuje w uzgodnieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń oraz Ministrem Finansów, w drodze zarządzenia właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz wojewody działającego w wykonaniu uchwały wojewódzkiej rady narodowej.

3. Utworzenie jednostki badawczo-rozwojowej zrzeczenia przedsiębiorstw państwowych następuje na podstawie uchwały rady zrzeczenia oraz za zgodą Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń i Ministra Finansów.

4. Utworzenie wspólnej jednostki badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw państwowych następuje w drodze umowy zawartej między zainteresowanymi przedsiębiorstwami państwowymi i za zgodą Ministra-Kie-

rownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń. Wspólne jednostki badawczo-rozwojowe tworzy się i rejestruje jako spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie przepisów Kodeksu handlowego.

Art. 7. 1. Jednostki badawczo-rozwojowe mogą być łączone, dzielone, przekształcane i likwidowane w trybie przewidzianym do ich tworzenia.

2. Połączenie, podział, przekształcenie lub likwidacja jednostki badawczo-rozwojowej może nastąpić, jeżeli jednostka nie wykonuje zadań, dla których została powołana, bądź te zadania wykonuje nieefektywnie, albo gdy przemawiają za tym trwałe i wymierne korzyści ekonomiczne.

3. Połączenie, podział, przekształcenie lub likwidację jednostki badawczo-rozwojowej zarządza organ, który utworzył tę jednostkę, na wniosek organu sprawującego nadzór, Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń lub dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczególne warunki i tryb łączenia, podziału, przekształcenia i likwidacji jednostek badawczo-rozwojowych.

Art. 8. 1. W celu kompleksowego rozwiązania problemów naukowych i technicznych, przyspieszenia wdrażania wyników prac badawczo-rozwojowych do praktyki gospodarczej oraz prowadzenia nowoczesnej produkcji wyrobów /usług/ o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej mogą być tworzone jednostki o charakterze wielofunkcyjnym, zwane dalej "centrami naukowo-produkcyjnymi".

2. Utworzenie centrum naukowo-produkcyjnego następuje także w drodze łączenia jednostek badawczo-rozwojowych z innymi państwowymi jednostkami gospodarczymi, w szczególności produkcyjnymi, projektowymi i doświadczalnymi.

3. Centrum naukowo-produkcyjne jest szczególnego typu wielozakładowym przedsiębiorstwem państwowym o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej i działa zgodnie z przepisami dotyczącymi przedsiębiorstw państwowych, z zastrzeżeniem przepisów ust. 5 i 6.

4. Jednostki badawczo-rozwojowe wchodzące w skład centrum naukowo-produkcyjnego mogą prowadzić działalność jako jednostki samodzielnie sporządzające bilans, według zasad obowiązujących jednostki badawczo-rozwojowe.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa:

1/ szczegółowe zasady i tryb tworzenia centrów naukowo-produkcyjnych oraz organy uprawnione do ich tworzenia;

2/ zakres stosowania do centrów naukowo-produkcyjnych przepisów niniejszej ustawy, z uwzględnieniem ich szczególnego charakteru.

6. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może dostosować do szczególnego charakteru centrów naukowo-produkcyjnych przepisy dotyczące przedsiębiorstw państwowych i o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego.

7. Istniejące w dniu wejścia w życie ustawy centra naukowo-produkcyjne stają się centrami naukowo-produkcyjnymi w rozumieniu niniejszej ustawy, jeżeli w terminie dwunastu miesięcy od dnia jej wejścia w życie dostosują swoją organizację do wymagań wynikających z tej ustawy; w razie niedotrzymania tego warunku, dotychczasowe centrum naukowo-produkcyjne ulega likwidacji.

8. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczególne zasady i tryb dostosowania organizacji jednostek, o których mowa w ust. 7, do wymagań wynikających z niniejszej ustawy oraz zasady i tryb likwidacji jednostek, o których mowa w ust. 7 w zdaniu ostatnim.

Art. 9. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa podlega wpisowi do rejestru jednostek badawczo-rozwojowych, zwanego dalej "rejestrem".

2. Organem rejestracyjnym jest sąd. Właściwość sądu, w trybie określonym w przepisach prawa o ustroju sądów powszechnych, ustala Minister Sprawiedliwości.

3. Do wniosku o wpis jednostki badawczo-rozwojowej do rejestru dołącza się: opis aktu o utworzeniu tej jednostki, jej statut oraz inne dokumenty, których złożenia wymagają przepisy wydane na podstawie niniejszej ustawy.

4. Organ rejestracyjny bada zgodność z prawem treści dokumentów stanowiących podstawę dokonania wpisu do rejestru.

5. Rejestr jest dostępny dla osób mających w tym interes prawny z wyłączeniem danych objętych tajemnicą państwową lub służbową.

6. Jednostka badawczo-rozwojowa uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisania do rejestru.

7. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady i sposób prowadzenia rejestru jednostek badawczo-rozwojowych, dane podlegające wpisowi do tego rejestru, wymagania dla wniosku o wpis do rejestru, tryb postępowania przy dokonywaniu wpisów, zmian i skreśleń w rejestrze, zasady udostępniania rejestru oraz warunki wydawania odpisów i wyciągów z tego rejestru.

Rozdział 3

Zasady gospodarki jednostek badawczo-rozwojowych

Art. 10. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa gospodaruje samodzielnie przydzieloną i nabytą częścią mienia ogólnonarodowego oraz prowadzi samodzielną gospodarkę w ramach posiadanych środków, kierując się zasadami efektywności ich wykorzystania.

2. Organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową może pozbawić tę jednostkę składników przydzielonego lub nabytego mienia wyłącznie w przypadku połączenia lub podziału albo przekształcenia przeprowadzonego na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

3. W przypadku likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej, o przeznaczeniu majątku decyduje organ sprawujący nadzór.

4. Jednostka badawczo-rozwojowa może zbywać środki trwałe. Przy zbywaniu środków trwałych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przedsiębiorstw państwowych.

5. Podstawą gospodarki jednostki badawczo-rozwojowej jest plan rzeczowo-finansowy ustalany przez dyrektora.

6. Jednostka badawczo-rozwojowa może korzystać z kredytów na warunkach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 11. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa występuje w obrocie we własnym imieniu i na własny rachunek.

2. Jednostka badawczo-rozwojowa pokrywa koszty bieżącej działalności z uzyskiwanych przychodów.

3. Jednostka badawczo-rozwojowa odpowiada za swoje zobowiązania.

4. Jednostka badawczo-rozwojowa nie odpowiada za zobowiązania Skarbu Państwa ani innych osób prawnych. Skarb Państwa nie odpowiada za zobowiązania jednostki badawczo-rozwojowej.

5. Jednostka badawczo-rozwojowa może osiągać przychody z tytułu wdrażania i upowszechniania wyników swojej działalności oraz uczestniczyć w efektach ekonomicznych powstałych z tego tytułu na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 12. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa tworzy i dysponuje funduszami przeznaczonymi na:

- 1/ odtworzenia i rozwój własnej bazy materialnej,
- 2/ badania /prace/ własne,
- 3/ zachęty materialne,
- 4/ cele socjalne i mieszkaniowe,
- 5/ pokrycie ewentualnych strat.

2. Nie wykorzystane w danym roku kalendarzowym środki fundu-

szów jednostek badawczo-rozwojowych przechodzą na rok następny.

Art. 13. Jednostka badawczo-rozwojowa, w ramach posiadanych możliwości finansowych oraz na podstawie obowiązujących przepisów o wynagradzaniu, ustala samodzielnie wielkość środków na wynagrodzenia.

Art. 14. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa może prowadzić działalność w zakresie handlu zagranicznego na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

2. Jednostka badawczo-rozwojowa dysponuje wpływami uzyskanymi w wyniku prowadzonej współpracy z zagranicą.

Art. 15. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych.

Art. 16. 1. W przypadkach uzasadnionych przedmiotem i charakterem działalności oraz tematyką prac badawczych, jednostki badawczo-rozwojowe mogą prowadzić gospodarkę finansową na zasadach przewidzianych w prawie budżetowym.

2. Jednostki badawczo-rozwojowe, o których mowa w ust. 1, określa, na wniosek organu sprawującego nadzór, Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Do jednostek badawczo-rozwojowych, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 5 ust. 1 oraz art. 10-15.

Rozdział 4

Organy jednostki badawczo-rozwojowej

Art. 17. Organami jednostki badawczo-rozwojowej są:

- 1/ dyrektor,
- 2/ rada naukowa,

3/ zebranie ogólne pracowników,

4/ rada załogi.

Art. 18. 1. Dyrektor kieruje jednostką badawczo-rozwojową, a w szczególności:

1/ ustala plany działalności jednostki badawczo-rozwojowej;

2/ realizuje politykę kadrową, współdziałając w tym zakresie z organizacją partyjną i stronnictwami politycznymi działającymi w jednostce badawczo-rozwojowej;

3/ zarządza mieniem i odpowiada za wyniki działalności jednostki badawczo-rozwojowej;

4/ reprezentuje jednostkę badawczo-rozwojową;

5/ podejmuje decyzje we wszystkich sprawach dotyczących jednostki badawczo-rozwojowej, z wyjątkiem należących do zakresu działania innych organów tej jednostki.

2. Dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej powołuje organ sprawujący nadzór nad tą jednostką, po zasięgnięciu opinii rady naukowej i rady załogi. Dyrektor jest powołany na okres 5 lat lub na czas nie określony. W razie powołania na funkcję dyrektora osoby nie będącej pracownikiem jednostki badawczo-rozwojowej, powołanie na tę funkcję powoduje równocześnie nawiązanie stosunku pracy w jednostce badawczo-rozwojowej.

3. Funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej może pełnić osoba:

1/ posiadająca tytuł naukowy lub stopień naukowy albo wyróżniająca się zasobem wiedzy i twórczym dorobkiem w dziedzinie objętej zakresem działania jednostki badawczo-rozwojowej;

2/ posiadająca predyspozycje do organizowania pracy naukowej;

3/ reprezentująca wysoki poziom etyczny oraz w pełni akceptująca konstytucyjne zasady ustrojowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

4. Wyłonienie kandydata na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej może nastąpić w drodze konkursu zarządzanego przez

organ sprawujący nadzór.

5. Postępowanie konkursowe na funkcję dyrektora przeprowadza komisja konkursowa powołana przez organ sprawujący nadzór.

6. Komisja konkursowa składa się z przedstawicieli: organu sprawującego nadzór, rady naukowej, rady załogi oraz związku zawodowego, partii i stronnictw politycznych działających w jednostce badawczo-rozwojowej. Statut jednostki badawczo-rozwojowej może przewidywać udział przedstawicieli stowarzyszeń naukowych i społeczno-zawodowych oraz innych jednostek organizacyjnych w składzie komisji konkursowej, a zwłaszcza przedstawicieli instytucji naukowych oraz banku finansującego działalność jednostki badawczo-rozwojowej.

7. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń określa szczegółowe zasady postępowania konkursowego.

Art. 19. Dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej odwołuje organ sprawujący nadzór nad tą jednostką po zasięgnięciu opinii rady naukowej i rady załogi.

Art. 20. 1. Zastępców dyrektora i głównego księgowego oraz kierowników komórek organizacyjnych jednostki badawczo-rozwojowej powołuje i odwołuje dyrektor po zasięgnięciu opinii rady naukowej i rady załogi.

2. Zastępcy dyrektora oraz kierownicy komórek organizacyjnych są powoływani na okresy pięcioletnie lub na czas nie określony.

3. Zastępcą dyrektora do spraw naukowych może być osoba posiadająca tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego.

4. Do zastępców dyrektora stosuje się odpowiednio przepis art. 18 ust. 3 pkt 3.

5. Statut jednostki badawczo-rozwojowej może przewidywać:

1/ stanowisko sekretarza naukowego jednostki badawczo-rozwojowej, do którego przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio,

2/ powołanie kolegium lub innych organów opiniotwórczych dyrektora; członków tych organów powołuje i odwołuje dyrektor.

6. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej może ustanawiać pełnomocników do realizacji określonych zadań i ustalać zakres i czas ich umocowania.

Art. 21. 1. Dyrektor wstrzymuje wykonanie uchwały rady załogi, jeżeli jest ona niezgodna z prawem. O wstrzymaniu wykonania uchwały dyrektor w terminie 3 dni zawiadamia radę załogi. Decyzja dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej o wstrzymaniu wykonania uchwały rady załogi powinna być wydana na piśmie oraz zawierać uzasadnienie prawne i faktyczne.

2. W razie zaistnienia sporu pomiędzy dyrektorem a radą załogi w przypadku, o którym mowa w ust. 1, spór rozstrzyga organ sprawujący nadzór w terminie nie przekraczającym 14 dni od dnia przekazania wniosku o rozpatrzenie sprawy.

Art. 22. 1. Rada naukowa jest organem inicjującym, opiniodawczym i doradczym jednostki badawczo-rozwojowej w zakresie działalności naukowej i prowadzenia prac badawczo-rozwojowych oraz w sprawach rozwoju kadry naukowej i badawczo-technicznej.

2. W szczególności do zadań rady naukowej należy:

1/ kształtowanie - w ramach zadań statutowych jednostki badawczo-rozwojowej - perspektywicznych kierunków działalności naukowej, rozwojowej i wdrożeniowej;

2/ opiniowanie projektów planów działalności jednostki badawczo-rozwojowej oraz ważniejszych prac naukowych i wdrożeniowych oraz ocenianie wyników tych prac;

3/ rozpatrywanie sprawozdań z działalności naukowej, rozwojowej i wdrożeniowej oraz patentowej i licencyjnej;

4/ opiniowanie projektu statutu jednostki badawczo-rozwojowej oraz projektów jego zmian;

5/ opiniowanie wniosków o przyznanie stypendiów naukowych;

6/ opiniowanie kwalifikacji osób na stanowiska pracowników nau-

kowych i badawczo-technicznych, a także - na wnioski dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej - dokonywanie okresowej oceny dorobku naukowego i technicznego tych pracowników;

7/ występowanie z wnioskami o nadanie tytułów naukowych oraz w zakresie posiadanych uprawnień przeprowadzanie przeprowadzanie przewodów doktorskich i habilitacyjnych;

8/ opiniowanie kandydatów na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej i jego zastępców oraz występowanie z wnioskami o odwołanie osób pełniących te funkcje.

3. Szczegółowe warunki, jakim powinny odpowiadać rady naukowe jednostek badawczo-rozwojowych uprawnionych do nadawania stopni naukowych, określają odrębne przepisy.

Art. 23. 1. W skład rady naukowej mogą być powoływane:

1/ spośród pracowników jednostki badawczo-rozwojowej - osoby posiadające tytuł naukowy lub stopień naukowy oraz osoby zatrudnione na stanowisku profesora lub docenta;

2/ spoza pracowników jednostki badawczo-rozwojowej - osoby posiadające tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a także inne osoby wyróżniające się zasobem wiedzy i praktycznym dorobkiem z dziedziny objętej zakresem działania jednostki badawczo-rozwojowej.

2. Członków rady naukowej, w liczbie określonej w statucie jednostki badawczo-rozwojowej, powołuje organ sprawujący nadzór na wniosek dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej na okres 5 lat. W szczególnie uzasadnionych przypadkach członek rady naukowej może być odwołany przed upływem okresu, na który został powołany.

3. Zasady i tryb działania rady naukowej określa regulamin przyjęty większością 2/3 głosów członków rady naukowej. Liczba członków rady naukowej nie posiadających stopnia lub tytułu naukowego nie może przekroczyć 25% ogólnej liczby członków rady.

Art. 24. 1. Rada naukowa wybiera w głosowaniu tajnym przewodniczącego i jego zastępców.

2. Przewodniczącym rady naukowej może być osoba posiadająca tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do zastępców przewodniczącego rady.

4. Funkcja przewodniczącego rady naukowej nie może być łączona z funkcją dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej lub jego zastępcy.

Art. 25. 1. W posiedzeniu rady naukowej biorą udział:

1/ dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej oraz jego zastępcy,

2/ przedstawiciele:

a/ rady załogi,

b/ partii i stronnictw politycznych,

c/ związku zawodowego,

d/ stowarzyszeń naukowych i społeczno-zawodowych.

2. Liczbę przedstawicieli, o których mowa w ust. 1 pkt 2 określa regulamin rady naukowej.

3. Na posiedzenia rady naukowej mogą być zapraszani specjaliści oraz przedstawiciele jednostek organizacyjnych współpracujących z jednostką badawczo-rozwojową.

Art. 26. 1. Do kompetencji zebrania ogólnego pracowników należy:

1/ wybieranie na okres 3 lat rady załogi,

2/ uchwalanie statutu rady załogi,

3/ dokonywanie rocznej oceny działalności rady załogi.

2. Uchwały zebrania ogólnego pracowników zapadają zwykłą większością głosów, a do ich ważności jest wymagana obecność co najmniej połowy liczby pracowników jednostki badawczo-rozwojowej.

3. Zebranie ogólne pracowników zwołuje rada załogi, co najmniej raz w roku; obowiązana jest ponadto zwołać takie zebranie na wniosek dyrektora lub rady naukowej, a także jednej piątej liczby pracowników.

Art. 27. 1. Czynne prawo wyborcze do rady załogi przysługuje każdemu pracownikowi jednostki badawczo-rozwojowej.

2. Bierne prawo wyborcze do rady załogi przysługuje pracownikowi jednostki badawczo-rozwojowej, który pracuje w tej jednostce co najmniej 3 lata. Wymagania te nie dotyczą pracowników w jednostkach nowo tworzonych.

3. Szczegółowe zasady i tryb wyboru członków rady załogi oraz zasady utraty mandatu bądź odwołania członka rady określa statut rady załogi.

Art. 28. 1. Do kompetencji rady załogi należy:

- 1/ podejmowanie uchwał w sprawach zasad wykorzystania fundusów na cele socjalne i mieszkaniowe;
- 2/ opiniowanie projektu statutu jednostki badawczo-rozwojowej oraz projektów jego zmian;
- 3/ opiniowanie wniosków w sprawie łączenia, podziału, przekształcenia i likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej;
- 4/ wyrażanie opinii w sprawach:
 - a/ planów rocznych jednostki badawczo-rozwojowej,
 - b/ sprawozdań rocznych dyrektora z działalności jednostki badawczo-rozwojowej oraz jej bilansów,
 - c/ kandydatów na funkcje dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej i jego zastępców,
 - d/ innych, dotyczących działalności jednostki badawczo-rozwojowej, z wyłączeniem spraw należących do kompetencji rady naukowej;
- 5/ opiniowanie wniosków dyrektora dotyczących:
 - a/ przystąpienia jednostki badawczo-rozwojowej do zrzeszenia,
 - b/ przystąpienia jednostki badawczo-rozwojowej do spółki,
 - c/ wspólnych przedsięwzięć i tworzenia wspólnych jednostek.

2. Uchwały, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mają dla dyrektora charakter wiążący.

3. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej udostępnia radzie załogi niezbędne informacje dotyczące działalności jednostki badawczo-rozwojowej wraz z odpowiednią dokumentacją oraz stwarza warunki materialne i organizacyjne do tej działalności.

4. Rada załogi współpracuje ze związkami zawodowymi, organizacjami politycznymi i młodzieżowymi oraz innymi organizacjami społeczno-zawodowymi, działającymi w jednostce badawczo-rozwojowej.

Art. 29. 1. Rozwiązanie stosunku pracy z członkiem rady załogi w czasie trwania kadencji oraz w ciągu roku po jej upływie wymaga zgody tej rady, z wyjątkiem:

- 1/ rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia,
- 2/ zwolnienia z pracy na podstawie orzeczenia komisji dyscyplinarnej.

2. Członkowi rady załogi nie można bez zgody rady załogi zmienić warunków pracy i płacy na jego niekorzyść w czasie określonym w ust. 1.

3. Działalność w radzie załogi ma charakter społeczny.

4. Członek rady załogi zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas pracy niewykonanej z powodu pełnienia swoich zadań w godzinach służbowych.

Rozdział 5

Nadzór nad działalnością jednostki badawczo-rozwojowej

Art. 30. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa podlega nadzorowi sprawowania przez organ określony w akcie o jej utworzeniu.

2. Organ sprawujący nadzór dokonuje kontroli i oceny działalności jednostki badawczo-rozwojowej oraz pracy dyrektora.

3. Organ sprawujący nadzór w razie stwierdzenia, że decyzja dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej jest sprzeczna z prawem, wstrzymuje jej wykonanie oraz zobowiązuje dyrektora do jej zmiany lub

cofnięcia.

4. Decyzja organu sprawującego nadzór, o której mowa w ust. 3, może być zaskarżona do sądu administracyjnego na zasadach i w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Art. 31. 1. Organ sprawujący nadzór może nałożyć na jednostkę badawczo-rozwojową obowiązek wprowadzenia do jej planu zadania lub wyznaczyć jej zadanie poza planem, jeżeli jest to niezbędne ze względu na potrzeby obrony kraju, w przypadku klęski żywiołowej bądź w celu wykonania zobowiązań międzynarodowych lub jeżeli to zadanie jest objęte narodowym planem społeczno-gospodarczym albo centralnym planem rocznym.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ sprawujący nadzór zapewnia jednostce badawczo-rozwojowej środki do wykonania zadania, chyba że wykonanie zadania następuje odpłatnie na podstawie umowy.

3. W razie doznania szkody przez jednostkę badawczo-rozwojową z powodu wykonania zadania nałożonego przez organ sprawujący nadzór, organ ten jest obowiązany do jej naprawienia.

Rozdział 6

Pracownicy jednostki badawczo-rozwojowej

Art. 32. Jednostka badawczo-rozwojowa może zatrudniać:

- 1/ pracowników naukowych,
- 2/ pracowników badawczo-technicznych,
- 3/ pracowników inżynieryjno-technicznych,
- 4/ pracowników administracyjno-ekonomicznych,
- 5/ pracowników bibliotecznych i pracowników dokumentacji naukowej,
- 6/ pracowników służby zdrowia,
- 7/ pracowników na stanowiskach robotniczych,

8/ pracowników obsługi i innych.

Art. 33. 1. Pracowników naukowych i badawczo-technicznych mogą zatrudniać jednostki organizacyjne, nie będące jednostkami badawczo-rozwojowymi, prowadzące lub koordynujące prace naukowe.

2. Jednostki, o których mowa w ust. 1, ustala Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

3. Do pracowników naukowych i badawczo-technicznych zatrudnionych w jednostkach, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 34-49, 55-61, 69, 70 i art. 72-75.

4. W jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, może być powołana rada naukowa.

Rozdział 7

Pracownicy naukowci

Art. 34. 1. Pracownikiem naukowym może być osoba o wymaganych ustawą kwalifikacjach naukowych i wysokim poziomie etycznym oraz w pełni akceptująca konstytucyjne zasady ustrojowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Podstawowym obowiązkiem pracownika naukowego jest realizacja celów i zadań jednostki badawczo-rozwojowej, a w szczególności prowadzenie działalności naukowej i rozwojowej, zapewniającej stały rozwój nauki i techniki.

Art. 35. 1. Pracownikiem naukowym jest osoba zatrudniona na stanowisku:

- 1/ profesora,
- 2/ docenta,
- 3/ adiunkta,
- 4/ starszego asystenta,

5/ asystenta,

6/ asystenta-stażysty.

2. Statut jednostki badawczo-rozwojowej może przewidywać również tworzenie stanowisk profesorów kontraktowych i docentów kontraktowych.

3. Osoby zajmujące stanowisko profesora kontraktowego i docenta kontraktowego nie mogą pełnić funkcji zastępcy dyrektora do spraw naukowych oraz sekretarza naukowego jednostki badawczo-rozwojowej.

4. Na stanowisku docenta można zatrudnić osobę posiadającą stopień naukowy doktora habilitowanego lub osobę posiadającą stopień naukowy doktora i odpowiedni dorobek technologiczny, konstrukcyjny bądź wynalazczy, potwierdzony przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Naukowych.

5. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w uzgodnieniu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych określa dyscypliny, w których na stanowisku docenta można zatrudnić osobę posiadającą stopień naukowy doktora w odpowiedniej dziedzinie nauki i wybitny dorobek praktyczny.

6. Na stanowisku profesora kontraktowego lub docenta kontraktowego za zgodą rady naukowej, można zatrudnić osobę bez stopnia lub tytułu naukowego, posiadającą udokumentowany wybitny i twórczy dorobek praktyczny lub naukowy.

7. Tryb postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego zatrudnienie w przypadkach, o których mowa w ust. 6, określa Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w uzgodnieniu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz po zasięgnięciu opinii Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych.

Art. 36. 1. Pracownikami naukowymi są bibliotekarze dyplomowani oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej.

2. Dyplomowani bibliotekarze i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej są zatrudnieni odpowiednio na stanowiskach:

1/ starszego kustosza dyplomowanego lub starszego dokumentalisty dyplomowanego;

2/ kustosza dyplomowanego lub dokumentalisty dyplomowanego;

3/ adiunkta bibliotecznego lub adiunkta dokumentacji naukowej;

4/ asystenta bibliotecznego lub asystenta dokumentacji naukowej.

Art. 37. 1. Stosunek pracy z pracownikiem naukowym nawiązuje się na podstawie mianowania albo przez zawarcie umowy o pracę.

2. Pracownika naukowego zatrudnionego na stanowisku profesora i docenta, mianuje się na czas nie określony; mianowania dokonuje organ sprawujący nadzór, na wniosek dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

3. Stosunek pracy z innymi pracownikami naukowymi niż określeni w ust. 2 nawiązuje się przez zawarcie umowy o pracę.

4. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikiem naukowym, dla którego jednostka badawczo-rozwojowa jest dodatkowym miejscem pracy, następuje na podstawie umowy o pracę.

5. Pracownicy naukowcy podlegają okresowym ocenom dorobku naukowego i technicznego, dokonywanym przez radę naukową, zgodnie z zasadami i trybem określonym przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

6. Odwołanie pracownika naukowego z powierzonej mu funkcji w jednostce badawczo-rozwojowej nie powoduje rozwiązania stosunku pracy.

Art. 38. 1. Do obowiązków pracownika naukowego należy realizacja zadań statutowych jednostki badawczo-rozwojowej, w szczególności poprzez:

1/ twórczą działalność naukową polegającą na rozwiązywaniu problemów naukowych na użytek praktyki społecznej i gospodarczej;

- 2/ wprowadzenie do praktyki wyników badań naukowych
- 3/ podnoszenie swoich kwalifikacji;
- 4/ upowszechnianie osiągnięć nauki, w tym poprzez publikacje oraz aktywny udział w życiu naukowym;
- 5/ kształcenie kadry naukowej;
- 6/ udział w pracach organizacyjnych jednostki badawczo-rozwojowej związanej z pracami naukowymi oraz działalnością dydaktyczną lub artystyczną, a w jednostce badawczo-rozwojowej nadzorowanej przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej - także udział w działalności leczniczej, profilaktycznej i diagnostycznej oraz innej działalności usługowej na rzecz społecznego systemu ochrony zdrowia.

2. Przepisu ust. 1 pkt 5 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych na stanowisku starszego asystenta, asystenta i asystenta-stażysty.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa charakter oraz zakres działalności leczniczej, profilaktycznej i diagnostycznej oraz innej działalności usługowej, o której mowa w ust. 1 pkt 6, prowadzonej w jednostce badawczo-rozwojowej na potrzeby społecznego systemu ochrony zdrowia, oraz zasady wynagradzania za tę działalność.

Art. 39. Mianowany pracownik naukowy podejmujący po raz pierwszy pracę na stanowisku docenta lub profesora składa ślubowanie według następującej roty:

"W pełni świadom swoich obowiązków ślubuję uroczyście aktywnie uczestniczyć w działalności naukowo-badawczej, rozwojowej, organizacyjnej i popularyzatorskiej jednostki badawczo-rozwojowej, systematycznie podnosić własne kwalifikacje naukowe i zawodowe, a w swoim postępowaniu kierować się dobrem Państwa i zasadami konstytucyjnymi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz strzec godności pracownika naukowego."

Art. 40. 1. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowym ulega rozwiązaniu z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

dzenia na wniosek pracownika, a ponadto w przypadkach:

1/ trwałej niezdolności do pracy naukowej, spowodowanej chorobą i stwierdzonej orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia;

2/ uzyskania prawa do emerytury w myśl przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 2 pkt 2;

3/ niewywiązywania się z podstawowych obowiązków służbowych, stwierdzonego w trybie określonym w przepisie art. 37 ust. 5;

4/ likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej.

2. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowym ulega rozwiązaniu bez wypowiedzenia:

1/ w razie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, jeżeli okres tej choroby przekracza rok; w szczególnie uzasadnionych przypadkach, po stwierdzeniu przez komisję lekarską poprawy stanu zdrowia i możliwości powrotu do pracy, okres nieobecności w pracy spowodowanej chorobą może być przedłużony ponad rok, nie dłużej jednak niż do dwóch lat;

2/ z końcem roku kalendarzowego, w którym pracownik kończy 70 rok życia;

3/ w razie rażącego niewywiązywania się pracownika z podstawowych obowiązków pracownika naukowego, stwierdzonego w trybie określonym w przepisie art. 37 ust. 5; rozwiązanie z tego powodu stosunku pracy z pracownikiem naukowym zajmującym stanowisko profesora wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

3. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowym może ulec rozwiązaniu w każdym czasie za zgodą stron.

Art. 41. Stosunek pracy mianowanego pracownika naukowego wygasa z mocy prawa w razie:

1/ ukarania w trybie dyscyplinarnym karą zwolnienia z pracy,

- 2/ skazania na karę pozbawienia praw publicznych albo prawa wykonywania zawodu;
- 3/ pozbawienia tytułu naukowego;
- 4/ skazania na karę pozbawienia wolności - po upływie miesiąca od dnia skazania;
- 5/ porzucenia pracy;
- 6/ odmowy złożenia ślubowania.

Art. 42. Mianowani pracownicy naukowcy ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za rażące naruszenie swych obowiązków lub uchybienie godności pracownika nauki.

- 1/ w pierwszej instancji - komisje dyscyplinarne powoływane przez organy sprawujące nadzór;
- 2/ w drugiej instancji - wyższa komisja dyscyplinarna powoływana przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

2. Członków komisji dyscyplinarnych, w tym przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, powołuje się na okres 4 lat.

3. Komisje dyscyplinarne działają w zespołach trzyosobowych.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady powoływania i organizacji komisji dyscyplinarnych, zasady wyznaczania składów orzekających, rzeczników dyscyplinarnych, tryb postępowania dyscyplinarnego, wykonywania kar dyscyplinarnych oraz ich darowania i zatarcia.

Art. 44. W sprawach nie uregulowanych w niniejszej ustawie do pracowników naukowych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych w szkołach wyższych.

Rozdział 8

Pracownicy badawczo-techniczni

Art. 45. Podstawowym obowiązkiem pracownika badawczo-technicz-

nego jest realizacja celów i zadań jednostki badawczo-rozwojowej, a w szczególności aktywne współdziałanie w rozwiązywaniu problemów naukowo-technicznych, prowadzenie prac zmierzających do ich praktycznych zastosowań oraz uczestniczenie w ich wdrażaniu i upowszechnianiu.

Art. 46. 1. Pracownikiem badawczo-technicznym jest osoba zatrudniona na stanowisku:

- 1/ głównego specjalisty badawczo-technicznego;
- 2/ starszego specjalisty badawczo-technicznego;
- 3/ specjalisty badawczo-technicznego.

2. Na stanowisku głównego specjalisty badawczo-technicznego można zatrudnić osobę posiadającą stopień naukowy doktora lub specjalizację zawodową II stopnia albo posiadającą uprawnienia określone ustawą o rzecznikach patentowych.

3. Na stanowisku starszego specjalisty badawczo-technicznego można zatrudnić osobę, która posiada:

- 1/ specjalizację zawodową I stopnia - w zawodach, w których specjalizacja została wprowadzona odrębnymi przepisami,
- 2/ dyplom ukończenia szkoły wyższej i odpowiednio udokumentowany znaczny dorobek badawczy lub projektowy, osiągnięcia organizacyjne ekonomiczne, artystyczne bądź równorzędne - w zawodach, w których specjalizacja nie została wprowadzona, oraz co najmniej 5-letni staż pracy w danej specjalności.

4. Na stanowisku specjalisty badawczo-technicznego można zatrudnić osobę, która posiada:

- 1/ dyplom ukończenia szkoły wyższej i odpowiednio udokumentowany dorobek badawczy lub projektowy, konstrukcyjny, technologiczny, patentowy, osiągnięcia organizacyjne, ekonomiczne, artystyczne bądź równorzędne;
- 2/ 5-letni staż pracy w danej specjalności.

Art. 47. Do obowiązków pracownika badawczo-technicznego należy realizacja zadań statutowych jednostki badawczo-rozwojowej, w szczególności poprzez:

- 1/ współuczestniczenie w rozwiązywaniu problemów naukowych realizowanych przez jednostkę badawczo-rozwojową;
- 2/ przystosowywanie rezultatów badań do potrzeb praktyki;
- 3/ prowadzenie prac w dziedzinie projektów, konstrukcji, technologii, organizacji, metod leczniczych i udział we wprowadzaniu ich do praktyki;
- 4/ prowadzenie prac doświadczalnych;
- 5/ prowadzenie prac związanych z ochroną własności przemysłowej, praw autorskich i wynalazczości;
- 6/ uczestniczenie w pracach organizacyjnych związanych z działalnością, o której mowa w pkt 1-4.

Art. 48. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikiem badawczo-technicznym następuje na podstawie umowy o pracę.

Art. 49. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa tryb postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego zatrudnienie na stanowiskach badawczo-technicznych, a także zasady przyznawania oraz wysokość dodatków kwalifikacyjnych dla tych pracowników.

Rozdział 9

Pracownicy inżynieryjno-techniczni

Art. 50. 1. Pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnia się na podstawie umowy o pracę.

2. Do obowiązków pracowników inżynieryjno-technicznych należy w szczególności:

- 1/ wykonywanie zadań związanych z obsługą prac wynikających z działalności jednostki badawczo-rozwojowej;
- 2/ prowadzenie prac doświadczalnych i laboratoryjnych realizowa-

nych przez jednostkę badawczo-rozwojową;

3/ wykonywanie zadań związanych z remontami i konserwacją aparatury naukowo-badawczej i innych urządzeń technicznych będących w posiadaniu jednostki badawczo-rozwojowej.

Art. 51. Kwalifikacje pracowników inżyniersko-technicznych niezbędne do zajmowania poszczególnych stanowisk pracy określają przepisy o wynagradzaniu.

Rozdział 10

Pracownicy administracyjno-ekonomiczni

Art. 52. 1. Pracowników administracyjno-ekonomicznych zatrudnia się na podstawie umowy o pracę.

2. Do obowiązków pracowników administracyjno-ekonomicznych w szczególności należy:

- 1/ administrowanie majątkiem jednostki badawczo-rozwojowej;
- 2/ rozwiązywanie problemów ekonomicznych jednostki badawczo-rozwojowej oraz prowadzenie spraw związanych z kształtowaniem stosunków prawnych z innymi podmiotami;
- 3/ wykonywanie prac związanych z planowaniem, finansowaniem i sprawozdawczością w zakresie działalności jednostki badawczo-rozwojowej;
- 4/ obsługa administracyjna i socjalna pracowników jednostki badawczo-rozwojowej.

Art. 53. Kwalifikacje pracowników administracyjno-ekonomicznych określają przepisy o wynagradzaniu.

Rozdział 11

Pozostali pracownicy

Art. 54. 1. Pracowników, o których mowa w przepisie art. 32 pkt 5-8, zatrudnia się na podstawie umowy o pracę.

2. Do obowiązków pracowników, o których mowa w ust. 1, należy wykonywanie zadań ustalonych odrębnymi przepisami albo wynikających z ich specjalności zawodowych lub określonych w regulaminie organizacyjnym jednostki badawczo-rozwojowej.

3. Kwalifikacje pracowników, o których mowa w ust. 1, określają odrębne przepisy lub przepisy o wynagradzaniu.

Rozdział 12

Uprawnienia pracowników jednostki badawczo-rozwojowej

Art. 55. 1. Zasady wynagradzania pracowników jednostki badawczo-rozwojowej, a także wymagane zgodnie z przepisami art. 51, 53 i 54 ust. 3 kwalifikacje pracowników, o których mowa w tych przepisach, określa, w drodze rozporządzenia, Rada Ministrów.

2. Pracownikom jednostki badawczo-rozwojowej przysługuje dodatek za wysługę lat:

1/ dla pracowników naukowych i badawczo-technicznych - w wysokości 3% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego po 3 latach pracy, wzrastający o 1% w każdym następnym roku do 20% po 20 latach pracy;

2/ dla pozostałych pracowników jednostki badawczo-rozwojowej - w wysokości 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego po 5 latach pracy, wzrastający o 1% w każdym następnym roku do 20% po 20 latach pracy.

3. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa zasady zaliczania okresów pracy uprawniających do dodatków, o których mowa w ust. 2.

4. Za wieloletnią pracę w jednostce badawczo-rozwojowej pracownikom przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

1/ po 20 latach pracy - 75% wynagrodzenia miesięcznego,

2/ po 25 latach pracy - 100% wynagrodzenia miesięcznego,

3/ po 30 latach pracy - 150% wynagrodzenia miesięcznego,

- 4/ po 35 latach pracy - 200% wynagrodzenia miesięcznego,
- 5/ po 40 latach pracy - 300% wynagrodzenia miesięcznego.

5. Przepis ust. 4 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r. Do tego czasu uprawnieni pracownicy otrzymują nagrody jubileuszowe według zasad dotychczasowych.

Art. 56. 1. Czas pracy pracowników jednostki badawczo-rozwojowej z wyjątkiem pracowników zatrudnionych na stanowiskach robotniczych, pracowników obsługi, kierowców oraz pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu wynosi 40 godzin tygodniowo, chyba że przepisy szczególne przewidują inną normę czasu pracy.

2. Do czasu pracy pracowników jednostek badawczo-rozwojowych nadzorowanych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, o których mowa w art. 38 ust. 3, stosuje się przepisy o czasie pracy pracowników zakładów społecznej służby zdrowia.

3. Rozkład czasu pracy określa regulamin pracy.

4. Jeżeli wymagają tego potrzeby jednostki badawczo-rozwojowej, pracownicy mogą być zatrudniani poza godzinami pracy, a w szczególnych przypadkach - także w nocy oraz w dni wolne od pracy, na zasadach określonych w Kodeksie Pracy.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz osób opiekujących się dziećmi w wieku do lat 8.

Art. 57. Pracownicy jednostki badawczo-rozwojowej mogą podejmować dodatkowe zatrudnienie za zgodą dyrektora tej jednostki.

Art. 58. Pracownikom jednostki badawczo-rozwojowej pracującym w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia przysługują z tego tytułu dodatki określone w odrębnych przepisach.

Art. 59. Do pracowników jednostki badawczo-rozwojowej w zakresie uprawnień do korzystania z ulg w opłatach za przejazdy koleją oraz jednorazowej odprawy przy przechodzeniu na emeryturę lub rentę stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pracowników szkół wyższych.

Art. 60. Do pracowników naukowych jednostki badawczo-rozwojowej w zakresie wynagrodzenia za czas choroby lub innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy, wymiaru urlopu wypoczynkowego, prawa do bezpłatnego lub płatnego urlopu dla celów naukowych, artystycznych lub kształcenia zawodowego, a także urlopu dla poratowania zdrowia, prawa do dodatkowej powierzchni mieszkalnej, dodatków do emerytury lub renty oraz przenoszenia pracowników naukowych mianowanych i jednorazowego zasiłku na zagospodarowanie - stosuje się odpowiednie przepisy dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych w szkołach wyższych.

Art. 61. 1. Do pracowników badawczo-technicznych zatrudnionych na stanowisku głównego specjalisty badawczo-technicznego lub starszego specjalisty badawczo-technicznego, w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych w szkołach wyższych.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, na wniosek dyrektora tej jednostki, może przyznać pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku głównego lub starszego specjalisty badawczo-technicznego uprawnienie do dodatkowej powierzchni mieszkalnej wolnej od opłat za dodatkową powierzchnię mieszkalną. Pracownik zachowuje to prawo również po przejściu na emeryturę lub rentę.

Rozdział 13

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy szczególne, przejściowe i końcowe

Art. 62. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o statucie Narodowego Banku Polskiego /Dz. U. Nr 7, poz. 57/ w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

1/ dotychczasową treść art. 18 oznacza się jako ust. 1;

2/ dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

"2. Narodowy Bank Polski może sprawować funkcje organu nadzorującego w rozumieniu ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych, w stosunku do jednostek związanych z działalnością własną banku."

Art. 63. 1. Instytuty naukowo-badawcze oraz inne jednostki badawczo-rozwojowe nie będące instytutami naukowo-badawczymi, w tym ośrodki badawczo-rozwojowe i centralne laboratoria, działające w dniu wejścia w życie ustawy, stają się jednostkami badawczo-rozwojowymi w rozumieniu niniejszej ustawy z chwilą dokonania wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 9 ust. 1. Do tego czasu działają na podstawie dotychczasowych przepisów. Wniosek o rejestrację powinien być złożony nie później niż w terminie 3 miesięcy od chwili wejścia w życie ustawy.

2. W przypadku prawomocnego orzeczenia sądu o odmowie rejestracji lub gdy w odrębnym postępowaniu zostanie stwierdzone, że instytut naukowo-badawczy bądź inna jednostka badawczo-rozwojowa nie spełnia warunków określonych w ustawie lub nie może skutecznie wykonywać zadań statutowych, organ sprawujący nadzór wdroży postępowanie zmierzające do jej likwidacji jako jednostki naukowo-badawczej.

Art. 64. 1. Zakłady doświadczalne będące państwowymi przedsiębiorstwami gospodarki rolnej przekształca się z dniem 1 lipca 1986 r. w zakłady doświadczalne jednostek badawczo-rozwojowych wskazanych przez te organy założycielskie tych zakładów, zwane dalej "zakładami doświadczalnymi".

2. Włączone do jednostek badawczo-rozwojowych zakłady doświadczalne stają się zakładami tych jednostek, samodzielnie sporządzającymi bilans.

3. Organy założycielskie, o których mowa w ust. 1, określają zasady i tryb włączenia zakładów doświadczalnych do jednostek badawczo-rozwojowych.

4. Do zakładów doświadczalnych stosuje się przepisy o gospodarce finansowej państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może dostosować te przepisy do specyfiki zakładów doświadczalnych.

5. Do pracowników zakładów doświadczalnych stosuje się przepisy układu zbiorowego pracy dla państwowych przedsiębiorstw rolnych lub o zakładowym systemie wynagradzania, z tym że organ sprawujący nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową, w której skład wchodzi zakład doświadczalny, może na pracowników naukowych i badawczo-technicznych takiego zakładu rozciągnąć w całości bądź w części przepisy niniejszej ustawy dotyczące pracowników.

6. W zakładzie doświadczalnym może działać rada załogi zakładu doświadczalnego. Szczegółowe zasady i tryb działania oraz zakres kompetencji tej rady określa statut rady załogi jednostki badawczo-rozwojowej.

7. Do rady załogi zakładu doświadczalnego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rady załogi jednostki badawczo-rozwojowej.

Art. 65. Przepisy art. 64 ust. 2 i 4-7 stosuje się także odpowiednio do tworzonych po dniu wejścia w życie ustawy zakładów doświadczalnych gospodarki rolnej, wchodzących w skład jednostek badawczo-rozwojowych.

Art. 66. 1. W jednostkach badawczo-rozwojowych, o których mowa w art. 63 ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, dyrektorzy tych jednostek przeprowadzą zebrania ogólne pracowników w celu dokonania wyboru rad załogi, zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

2. Do czasu ukonstytuowania się rady załogi jej kompetencje należą do dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

Art. 67. Rady naukowe instytutów naukowo-badawczych i innych jednostek badawczo-rozwojowych, o których mowa w art. 63 ust. 1,

istniejące w dniu wejścia w życie ustawy działają do końca kadencji, na którą zostały powołane, po dostosowaniu swoich składów i działalności do wymagań określonych w niniejszej ustawie.

Art. 68. Do czasu powołania dyrektora w nowo tworzonych jednostkach badawczo-rozwojowych organ sprawujący nadzór wyznacza na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy osobę pełniącą funkcję kierownika jednostki badawczo-rozwojowej.

Art. 69. 1. Osoby, które nie spełniają warunku, o którym mowa w przepisie art. 35 ust. 4, a posiadają stopień naukowy doktora i zajmują w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko docenta, zachowują to stanowisko.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 pełniące w dniu wejścia w życie ustawy funkcję zastępcy dyrektora do spraw naukowych, a nie spełniające warunków określonych w przepisie art. 20 ust. 3, mogą pełnić tę funkcję przez okres nie dłuższy niż 5 lat.

Art. 70. 1. Osoby, które nie posiadają stopnia naukowego doktora, a zajmują w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko docenta lub adiunkta, zachowują to stanowisko na okres nie dłuższy niż 5 lat.

2. Osoby określone w ust. 1, które w dniu wejścia w życie ustawy ukończyły: mężczyźni 50 lat i kobiety 45 lat, zachowują to stanowisko.

Art. 71. 1. Stosunek służbowy, wynikające z niego prawa i obowiązki oraz odpowiedzialność dyscyplinarną żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, Służby Bezpieczeństwa i funkcjonariuszy pożarnictwa, wykonujących obowiązki w jednostkach badawczo-rozwojowych nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej lub Ministra Spraw Wewnętrznych, określają odrębne przepisy.

2. Warunkiem powołania żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, Służby Bezpieczeństwa i

funkcjonariuszy pożarnictwa na stanowiska przewidziane dla pracowników naukowych i badawczo-technicznych jest posiadanie kwalifikacji określonych w niniejszej ustawie i odrębnych przepisach.

Art. 72. Do spraw dyscyplinarnych wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, chyba że przepisy niniejszej ustawy są korzystniejsze dla obwinionego.

Art. 73. Do stosunków pracy powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się jej przepisy.

Art. 74. Spory o roszczenia ze stosunku pracy pracowników naukowych niezależnie od formy nawiązania stosunku pracy, podlegają rozpoznaniu w trybie przewidzianym w Kodeksie pracy.

Art. 75. Słuchacze studiów doktoranckich istniejących w dniu wejścia w życie ustawy mają prawo ukończyć te studia w dotychczasowym trybie i z zachowaniem posiadanych uprawnień.

Art. 76. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1/ zakres stosowania przepisów ustawy do jednostek badawczo-rozwojowych nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej i Ministra Spraw Wewnętrznych;
- 2/ zasady tworzenia, przekształcania i likwidacji oraz działalności tych jednostek.

2. Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługują w stosunku do nadzorowanych jednostek badawczo-rozwojowych odpowiednie uprawnienia Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, o których mowa w przepisach art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 7, art. 33 ust. 2, art. 35 ust. 5 i 7, art. 37 ust. 5 oraz art. 43 ust. 1 pkt 2; Minister Obrony Narodowej wykonuje uprawnienia, o których mowa w art. 35 ust. 5 i 7, w zakresie nauk wojskowych, po zasięgnięciu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego.

3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określać zakres stosowania przepisów ustawy do jednostek badawczo-rozwojowych wykonujących w całości lub w znacznej części badania naukowe na potrzeby obronności i bezpieczeństwa Państwa, nadzorowanych przez innych ministrów niż wymienieni w ust. 1, a także odmienne zasady kształtowania, likwidacji oraz działalności tych jednostek.

Art. 77. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć przepisy niniejszej ustawy na jednostki badawczo-rozwojowe tworzone na podstawie porozumień międzynarodowych w zakresie nie uregulowanym tymi porozumieniami.

Art. 78. 1. Na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego lub Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć określone przepisy niniejszej ustawy odpowiednio na instytuty szkół wyższych oraz placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk.

2. Na wniosek naczelnych władz związków spółdzielczych i zawodowych, organizacji politycznych, społecznych, wyznaniowych i innych Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określać zakres stosowania przepisów niniejszej ustawy przez jednostki badawczo-rozwojowe tych organizacji i związków.

Art. 79. 1. Na wniosek dyrektora wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego jego organ założycielski, działając w porozumieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń oraz Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, może rozciągnąć przepisy rozdziałów 6-12 na zakład badawczo-rozwojowy, działający jako organizacyjnie wyodrębniona jednostka tego przedsiębiorstwa i prowadzący działalność, o której mowa w art. 2.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może dostosować zasady gospodarki finansowej określonych wielozakładowych przedsiębiorstw państwowych, w których działają organizacyjnie wyodrębnione

zakłady badawczo-rozwojowe określone w ust. 1, do specyfiki tych przedsiębiorstw, a w szczególności rozciągnąć na te zakłady badawczo-rozwojowe wszystkie lub niektóre przepisy rozdziału 3.

Art. 80. 1. W sprawach nie uregulowanych ustawą do jednostek badawczo-rozwojowych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące działalności przedsiębiorstw państwowych, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w przepisie art. 16.

2. Do jednostek badawczo-rozwojowych, stosujących zakładowe systemy wynagradzania określone ustawą o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania, nie mają zastosowania przepisy art. 55 i 58 niniejszej ustawy.

Art. 81. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie ustawy wymienionej w art. 82, zachowują moc do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie niniejszej ustawy, o ile nie są z nią sprzeczne, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 82. Traci moc ustawa z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych /Dz. U. z 1975 r. Nr 7, poz. 41/.

Art. 83. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński

Sekretarz Rady Państwa: J. Szymanek

3.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/ zarządza się, co nastę-

puje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do jednostek badawczo-rozwojowych, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 16 tej ustawy.

2. Ze względu na zasady gospodarki finansowej wyodrębnia się ogół prac dotyczących normalizacji, unifikacji i typizacji, wzornictwa przemysłowego, informacji naukowo-technicznej i ekonomicznej, wynalazczości i ochrony własności przemysłowej, szkolenia i kształcenia kadr, oceny jakości, popularyzacji osiągnięć nauki i techniki oraz innych stałych funkcji związanych z rozwojem nauki i techniki lub postępem organizacyjno-ekonomicznym, zwanym dalej działalnością ogólnotechniczną.

§ 2.1. Jednostki badawczo-rozwojowe prowadzą samodzielną gospodarkę finansową zgodnie z zasadą samofinansowania, pokrywając z uzyskiwanych przychodów koszty działalności i zobowiązania wobec budżetu państwa, banków i dostawców oraz wydatki na rozwój i inne potrzeby.

2. Podstawą gospodarki finansowej jednostki badawczo-rozwojowej jest plan rzeczowo-finansowy ustalany przez dyrektora tej jednostki po zaopiniowaniu przez radę naukową i radę załogi.

Rozdział 2

Przychody jednostek badawczo-rozwojowych

§ 3. Przychodami jednostki badawczo-rozwojowej są przychody ze sprzedaży krajowej oraz z eksportu:

- 1/ prac badawczo-rozwojowych,
- 2/ wyników prac badawczo-rozwojowych,
- 3/ patentów, praw ochronnych, licencji na zastosowanie wynalazków i wzorów użytkowych, projektów racjonalizatorskich stanowiących tajemnicę jednostki oraz innych osiągnięć naukowych i technicznych,
- 4/ prac z zakresu działalności ogólnotechnicznej w wypadkach, o których mowa w § 6 pkt 1 i 3,
- 5/ prac wdrożeniowych, w tym nadzoru autorskiego,
- 6/ produkcji doświadczalnej,
- 7/ unikalnych urządzeń i aparatury oraz innej produkcji, w tym także małotonażowej i małoseryjnej,
- 8/ innych prac i usług, w tym także obliczeń na elektronicznych maszynach cyfrowych, usług reprograficznych itp.,
- 9/ przedmiotów majątkowych pozostających po zakończeniu prac badawczo-rozwojowych, w wysokości uzgodnionej z zamawiającym pracą badawczo-rozwojową, w ramach której przedmiot majątkowy został wytworzony lub nabyty.

Rozdział 3

Rozliczenia finansowe z tytułu działalności jednostek badawczo-rozwojowych

§ 4. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa rozlicza się z odbiorcami odpowiednio do przedmiotu sprzedaży według cen umownych, regulowanych albo urzędowych.

2. Ceny umowne są stosowane wówczas, gdy z mocy odrębnych przepisów nie obowiązuje cena urzędowa albo cena regulowana.

3. Ceny umowne oraz inne warunki umów mogą być ustalane w drodze organizowania otwartych konkursów lub przetargów.

§ 5. 1. Sposób rozliczeń z tytułu wykonania prac badawczo-rozwojowych określają zainteresowane strony w umowie.

2. Rozliczenia z tytułu wykonania prac badawczo-rozwojowych są dokonywane po wykonaniu i odbiorze przedmiotu umowy.

3. Rozliczenia mogą być dokonywane:

1/ odrębnie za poszczególne etapy wykonywanej pracy w ramach ogólnej ceny tej pracy, jeżeli wynik etapu pracy może być przedmiotem odrębnego odbioru;

2/ okresowo w uzgodnionych terminach i w granicach uzgodnionej ceny, jeżeli praca badawczo-rozwojowa ma być wykonywana w cyklu dłuższym niż 2 lata i nie ma możliwości jej podziału na etapy mogące być przedmiotem odrębnego odbioru;

3/ łącznie w odniesieniu do ogółu prac o charakterze jednorodnym i powtarzalnym, wykonywanych systematycznie przez jednostkę badawczo-rozwojową dla określonego odbiorcy w przyjętym okresie kalendarzowym; dotyczy to w szczególności działalności ogólnotechnicznej wykonywanej jako stała funkcja /§ 5 pkt 3/.

§ 6. Prace z zakresu działalności ogólnotechnicznej mogą być finansowane:

1/ jako odrębne zadania /tematy/,

2/ jako prace prowadzone w ramach innych zadań /tematów prac badawczo-rozwojowych/,

3/ jako stała funkcja jednostki badawczo-rozwojowej,

4/ w ciężar kosztów ogólnych, w razie gdy występują w niewielkiej skali.

§ 7. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa będąca wykonawcą pracy badawczo-rozwojowej jest uprawniona do upowszechniania jej wyników i osiągnięcia z tego tytułu przychodów.

2. Jeżeli praca badawczo-rozwojowa jest finansowana ze środków funduszu centralnego, dysponent tego funduszu może zastrzec sobie w umowach z wykonawcami prac badawczo-rozwojowych:

1/ prawo dysponowania wynikiem pracy,

2/ przekazywanie określonej części przychodów z tytułu upowszechniania wyników pracy na ten fundusz.

3. Zasady dysponowania wynikami prac badawczo-rozwojowych stanowiącymi wynalazki lub wzory użytkowe określają przepisy prawa wynalazczego.

4. Stosowanie przepisów ust. 1 i 2 nie może naruszać prac autorów wynikających z przepisów prawa autorskiego.

Rozdział 4

Finansowanie wynagrodzeń

§ 8. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa ustala samodzielnie wielkość środków na wynagrodzenia na podstawie obowiązujących przepisów o wynagrodzeniach i w ramach posiadanych możliwości finansowych.

2. Zasady kształtowania funduszu wynagrodzeń wolnego od podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń, płacone z zysku jednostki badawczo-rozwojowej, określają odrębne przepisy.

Rozdział 5

Wynik finansowy i jego podział

§ 9. 1. Wynik finansowy jednostki badawczo-rozwojowej stanowi różnicę między przychodami ze sprzedaży /§ 3/ a kosztami własnymi tej sprzedaży. Różnicę tę koryguje się o saldo strat i zysków nadzwyczajnych, wynik na sprzedaży materiałów oraz podatek obrotowy, należny od sprzedaży produktów przeznaczonych na rynek. Dodatni wynik finansowy stanowi zysk jednostki badawczo-rozwojowej.

2. Roczny bilans i wykazany w nim wynik finansowy jednostki badawczo-rozwojowej podlega weryfikacji sprawdzającej jego rzetelność i prawidłowość w trybie określonym w odrębnych przepisach.

3. Kwota zweryfikowanego zysku, powiększona o koszty i straty nieuzasadnione, a pomniejszona o kwotę zysku w wypadkach określonych w odrębnych przepisach, przekraczająca 20% kosztów własnych

sprzedaży, podlega w 70% przekazaniu na odpowiedni fundusz centralny, będący w dyspozycji właściwego ministra, zgodnie z odrębnymi przepisami.

4. Zweryfikowany zysk bilansowy, z uwzględnieniem ust. 3, stanowi zysk do podziału.

5. Zysk do podziału przeznacza się w pierwszej kolejności na:

1/ obowiązkowy odpis na fundusz rezerwowy,

2/ opłacenie podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń wliczanych w koszty działalności jednostki badawczo-rozwojowej.

5. Pozostałą część zysku do podziału jednostka badawczo-rozwojowa przeznacza na:

1/ dodatkowy odpis na fundusz rezerwowy,

2/ fundusz rozwoju,

3/ fundusz załogi.

Decyzję o proporcjach tego podziału podejmuje dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej po zasięgnięciu opinii rady naukowej i rady załogi.

7. Jednostka badawczo-rozwojowa może dokonywać zaliczkowych odpisów z zysku do podziału w okresach kwartalnych lub półrocznych, narastająco od początku roku, z uwzględnieniem ust. 3 i 5.

Rozdział 6

Fundusze

§ 10. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa poza funduszem statutowym tworzy następujące fundusze:

1/ fundusz motywacyjno-wdrożeniowy,

2/ fundusz rezerwowy,

3/ fundusz rozwoju,

4/ fundusz prac własnych,

5/ fundusz załogi.

2. Jednostka badawczo-rozwojowa, oprócz funduszków, o których mowa w ust. 1 tworzy fundusz efektów wdrożeniowych oraz zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

3. Nie wykorzystane w danym roku środki funduszków określonych w ust. 1 przechodzą na rok następny.

4. Jednostka badawczo-rozwojowa może gromadzić środki funduszków na wyodrębnionych rachunkach bankowych. Środki funduszu motywacyjno-wdrożeniowego, funduszu efektów wdrożeniowych oraz zakładowych funduszków socjalnego i mieszkaniowego podlegają gromadzeniu na wyodrębnionych rachunkach bankowych.

§ 11. 1. Fundusz statutowy jednostki badawczo-rozwojowej odzwierciedla wartość powierzonej jej do użytkowania części mienia ogólnonarodowego. Na fundusz ten składa się w szczególności wartość netto środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych oraz wartość środków obrotowych przekazanych jednostce przez organ, który tę jednostkę utworzył.

2. Fundusz statutowy jest zwiększany o wartość środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych oraz środków obrotowych otrzymywanych nieodpłatnie i finansowanych z funduszu rozwoju lub innych funduszków jednostki badawczo-rozwojowej, a pomniejszany o wartość środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych przekazanych nieodpłatnie, zlikwidowanych lub sprzedanych, a także o umorzenie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

§ 12. 1. Fundusz motywacyjno-wdrożeniowy tworzy się z określonej w umowie części funduszu efektów wdrożeniowych jednostki wdrażającej wyniki prac badawczo-rozwojowych.

2. Fundusz motywacyjno-wdrożeniowy przeznaczany się na cele określone w przepisach dotyczących funduszu efektów wdrożeniowych.

3. Część funduszu motywacyjno-wdrożeniowego może być przeznac-

czona na fundusz rozwoju lub fundusz prac własnych.

4. Przepis ust. 3 stosuje się również do funduszu efektów wdrożeniowych.

§ 13. Fundusz rezerwowy tworzy się z odpisów z zysku do podziału, według zasad obowiązujących przedsiębiorstwa państwowe.

§ 14. 1. Fundusz rozwoju tworzy się z:

1/ odpisów amortyzacyjnych od wartości środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,

2/ zysku do podziału.

2. Odpisy amortyzacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, są dokonywane według zasad obowiązujących przedsiębiorstwa państwowe, z tym że całość odpisów jest przekazywana na fundusz rozwoju jednostki badawczo-rozwojowej.

3. Na fundusz wpływają także:

1/ udziały w inwestycjach wspólnych;

2/ dochody z tytułu likwidacji lub sprzedaży środków trwałych, pomniejszone o koszty związane z likwidacją lub sprzedażą tych środków;

3/ część funduszu statutowego, która nie służy sfinansowaniu środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, zbędna do finansowania środków obrotowych;

4/ środki z innych źródeł określonych w odrębnych przepisach.

4. Na fundusz rozwoju może również wpływać część funduszu efektów wdrożeniowych i funduszu motywacyjno-wdrożeniowego oraz część funduszu rezerwowego.

5. Środki funduszu rozwoju przeznacza się w pierwszej kolejności na spłatę rat kredytów bankowych.

6. Pozostałą część funduszu rozwoju po spłacie kredytów bankowych jednostka badawczo-rozwojowa przeznacza według własnego uznania na:

- 1/ uzupełnienie funduszu statutowego,
- 2/ inwestycje jednostki badawczo-rozwojowej,
- 3/ udziały w inwestycjach i przedsięwzięciach wspólnych.

§ 15. 1. Fundusz prac własnych tworzy się z narzutów na koszty działalności jednostki badawczo-rozwojowej, ustalanych w relacji procentowej do kosztów całkowitych jednostki; narzuty te obciążają koszty ogólne jednostki.

2. Wskaźnik procentowy narzutu określa organ nadzorujący jednostkę badawczo-rozwojową.

3. Na fundusz prac własnych może wpływać część funduszu motywacyjno-wdrożeniowego i funduszu efektów wdrożeniowych /§ 12 ust. 3 i 4/.

4. Ze środków funduszu finansuje się prace własne podejmowane przez jednostkę badawczo-rozwojową z własnej inicjatywy.

5. Fundusz jest obciążony w miarę ponoszenia kosztów własnych w wysokości faktycznych kosztów tych prac.

6. Koszty prac własnych można rozliczać zbiorczo, traktując ogół tych prac jako jedną jednostkę kalkulacyjną.

§ 16. 1. Fundusz załogi jest tworzony z zysku do podziału.

2. Środki funduszu przeznacza się na:

- 1/ wypłatę nagród indywidualnych dla pracowników,
- 2/ zapłatę podatku od ponadnormatywnych wypłat nagród wypłacanych z funduszu.

3. Środki funduszu mogą być również przeznaczane na zwiększenie zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego.

Rozdział 7

Finansowanie środków obrotowych

§ 17. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa finansuje środki obrotowe z tej części funduszu statutowego, która nie służy pokryciu środków

trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

2. Środki obrotowe mogą być w całości finansowane z funduszu statutowego. Na finansowanie środków obrotowych nie znajdujących pokrycia w funduszu statutowym jednostka badawczo-rozwojowa może zaciągać w banku kredyty obrotowe na warunkach określonych w umowie kredytowej.

Rozdział 8

Finansowanie inwestycji i przedsięwzięć wspólnych

§ 18. 1. Inwestycje jednostek badawczo-rozwojowych są finansowane według zasad obowiązujących przedsiębiorstwa państwowe.

2. Na inwestycje, o których mowa w ust. 1, mogą być zaciągane kredyty bankowe według zasad ustalonych w umowie kredytowej.

§ 19. Jednostka badawczo-rozwojowa może samodzielnie przekazywać na finansowanie przedsięwzięć wspólnych tytułem wkładu lub udzielonej oprocentowanej pożyczki środki funduszu rozwoju innym jednostkom gospodarki uspołecznionej lub zrzeszeniom przedsiębiorstw oraz może bezpośrednio pokrywać część kosztów tych przedsięwzięć według zasad określonych dla przedsiębiorstw państwowych.

Rozdział 9

Finansowanie współpracy międzynarodowej

§ 20. 1. Jednostka badawczo-rozwojowa dysponuje częścią wpływów dewizowych w wysokości:

- 1/ 50% wpływów w walutach wymienialnych,
- 2/ 10% wpływów w pozostałych walutach,

uzyskanych z eksportu wyrobów, osiągnięć naukowych, technicznych i usług oraz wpływów z sympozjów i konferencji naukowych, pomniejszych o koszty transakcyjne i inne wydatki dewizowe ponoszone w związku z wyeksportowanymi wyrobami lub świadczonymi usługami, w tym

również wydatki związane z wynagrodzeniami dewizowymi twórców projektów wynalazczych i osiągnięć naukowo-technicznych oraz spłatą rat i odsetek dewizowych z tytułu otrzymanych kredytów dewizowych.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, są gromadzone na wyodrębnionych rachunkach w banku krajowym i mogą być wykorzystane na import niezbędnych materiałów, maszyn i urządzeń, licencji, dokumentacji technologicznych i projektowych, aparatury naukowo-badawczej, towarów i usług, na potrzeby własnej działalności, prasy fachowej, książek i wydawnictw zagranicznych, ochronę wynalazków i wzorów użytkowych za granicą oraz uczestnictwo w sympozjach i konferencjach zagranicznych, w tym również koszty podróży służbowych, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

3. Jednostka badawczo-rozwojowa może:

- 1/ odstępować część posiadanych środków dewizowych jednostkom współpracującym z nią w realizacji współpracy międzynarodowej;
- 2/ uzyskiwać od innych jednostek środki dewizowe;
- 3/ zaciągać w bankach krajowych kredyty dewizowe na import służący realizacji prac, zwłaszcza tych, których wyniki mogą być przedmiotem eksportu, kredyty te są spłacane z wpływów, o których mowa w ust. 1, na warunkach określonych w umowie kredytowej; zaciągnięcie kredytów w bankach zagranicznych wymaga zgody ministra finansów;
- 4/ uzyskiwać przydział środków dewizowych.

Rozdział 10

Przepisy końcowe

§ 21. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie również do zakładów doświadczalnych działających jako wyodrębnione zakłady jednostek badawczo-rozwojowych. Zasady wewnętrznego wyodrębnienia zakładów doświadczalnych pod względem gospodarki finansowej oraz związanych z tym rozliczeń wewnątrz jednostki określają statuty jednostek badawczo-rozwojowych.

§ 22. Do jednostek badawczo-rozwojowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące przedsiębiorstw państwowych, w zakresie praw i obowiązków głównych księgowych, weryfikacji rocznych bilansów oraz podstawowych zasad prowadzenia rachunkowości.

§ 23. W sprawach nie uregulowanych w rozporządzeniu - w zakresie gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych - stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przedsiębiorstw państwowych.

§ 24. Działalność lecznicza, profilaktyczna i diagnostyczna oraz usługowa, prowadzona na rzecz społecznego systemu ochrony zdrowia przez jednostki badawczo-rozwojowe nadzorowane przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, jest finansowana z budżetu państwa na zasadach określonych dla jednostek ochrony zdrowia.

§ 25. Pozostałości funduszu efektów wdrożeniowych tworzone na zasadach dotychczasowych przechodzą na fundusz motywacyjno-wdrożeniowy.

§ 26. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ministrach, rozumie się przez to również kierowników urzędów centralnych.

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

3.3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1986 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników jednostek badawczo-rozwojowych oraz trybu postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego zatrudnienie na stanowiskach badawczo-technicznych i zasad przyznawania oraz wysokości dodatków kwalifikacyjnych.

Na podstawie art. 55 ust. 1 i art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/

zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy wstępne

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do zatrudnionych w jednostkach badawczo-rozwojowych:

- 1/ pracowników naukowych,
- 2/ pracowników badawczo-technicznych,
- 3/ pracowników inżynieryjno-technicznych,
- 4/ pracowników administracyjno-ekonomicznych,
- 5/ pracowników na stanowiskach robotniczych,
- 6/ pracowników obsługi i innych.

2. Rozporządzenie ma zastosowanie także do pracowników naukowych i badawczo-technicznych w innych jednostkach organizacyjnych prowadzących lub koordynujących prace naukowe, które uzyskały uprawnienie do zatrudnienia tych kategorii pracowników w trybie określonym w art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/, zwanej dalej "ustawą", oraz do zakładów badawczo-rozwojowych działających jako organizacyjnie wyodrębnione jednostki przedsiębiorstwa wielozakładowego, na które zostały rozciągnięte przepisy rozdziałów 6-12 ustawy, w trybie określonym w art. 79 ust. 1 ustawy.

§ 2. 1. Rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 3, nie stosuje się do pracowników, o których mowa w ust. 2, wynagradzanych według odrębnych zasad.

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy:

- 1/ uchwały nr 104 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn /Monitor Polski Nr 23, poz. 138/ - w odniesieniu do pracowników hali maszyn;

2/ uchwały nr 211/82 Rady Ministrów z dnia 27 września 1982 r. w sprawie wynagradzania funkcjonariuszy pożarnictwa /z późniejszymi zmianami/ - w odniesieniu do funkcjonariuszy pożarnictwa;

3/ uchwały nr 113/84 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1984 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przemysłowej /z późniejszymi zmianami/ - w odniesieniu do pracowników straży przemysłowej;

4/ uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej /Monitor Polski Nr 9, poz. 66, z późniejszymi zmianami/ - w odniesieniu do pracowników transportu samochodowego;

5/ regulujące zasady wynagradzania w zakładach społecznych służby zdrowia - w odniesieniu do pracowników medycznych i innych pracowników działalności podstawowej, zatrudnionych w działach klinicznych instytutów medycznych;

6/ uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 14 października 1985 r. w sprawie określenia wysokości stawek wynagrodzenia zasadniczego oraz wysokości, rodzajów i zasad przyznawania dodatków do wynagrodzenia pracowników upowszechniania kultury /Monitor Polski Nr 36, poz. 240/ - w odniesieniu do bibliotekarzy oraz pracowników służby bibliotecznej.

3. Do pracowników wymienionych w:

1/ ust. 2 pkt 1 mają zastosowanie przepisy § 12 ust. 2 i § 20;

2/ ust. 2 pkt 2, 5 i 6 mają zastosowanie przepisy § 20;

3/ ust. 2 pkt 3 mają zastosowanie przepisy § 12 ust. 1 i 2, 3, § 17 ust. 1 i § 20;

4/ ust. 2 pkt 4 mają zastosowanie przepisy § 17 ust. 1 i § 20.

§ 3. Zakłady doświadczalne, w których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosowano inne przepisy o wynagradzaniu niż w jed-

nostkach badawczo-rozwojowych, mogą stosować przepisy dotychczasowe lub za zgodą organu nadzorującego - przepisy niniejszego rozporządzenia.

Rozdział 2

Stanowiska, kwalifikacje i wynagrodzenia zasadnicze pracowników

§ 4. 1. Ustala się table:

1/ stanowisk i stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników naukowych /załącznik Nr 1/;

2/ stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników inżynieryjno-technicznych, administracyjno-ekonomicznych i pracowników obsługi /załącznik Nr 2/;

3/ stanowisk i stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników badawczo-technicznych /załącznik Nr 3/;

4/ stawek płac zasadniczych robotników i pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu /załącznik Nr 4/;

5/ stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników inżynieryjno-technicznych, administracyjno-ekonomicznych i pracowników obsługi /załącznik Nr 5/;

6/ zaszeregowania i kwalifikacji robotników i pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu /załącznik Nr 6/.

2. Stawki, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 obejmują rekompensaty przyznane na podstawie przepisów uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych /MP Nr 22, poz. 200 i z 1984 r. Nr 2, poz. 11/ oraz uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii /MP z 1984 r. Nr 3, poz. 29/.

§ 5. 1. Kwalifikacje wymagane do zatrudnienia na stanowiskach

pracowników naukowych i pracowników badawczo-technicznych, określają przepisy ustawy.

2. Pracownicy, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie spełniają wymagań kwalifikacyjnych - z wyjątkiem pracowników naukowych - mogą pozostawać na zajmowanych stanowiskach, jeżeli zajmowali je z dotychczas obowiązującymi przepisami lub na podstawie tych przepisów byli zwolnieni od posiadania wymaganych kwalifikacji. Pracownicy ci nie mogą być awansowani na stanowiska wyższe.

Rozdział 3

Dodatki do wynagrodzeń zasadniczych

§ 6. 1. Pracownikom pełniącym funkcje kierownicze przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości określonej w tabeli stawek dodatku funkcyjnego /załącznik Nr 7/.

2. Ustala się tabelę dodatków funkcyjnych dla pracowników naukowych badawczo-technicznych, inżyniersko-technicznych i administracyjno-ekonomicznych /załącznik Nr 8/.

3. Z tytułu pełnienia funkcji kierowniczych przysługuje tylko jeden dodatek funkcyjny. W razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych, przysługuje dodatek wyższy.

4. Dodatek funkcyjny nie przysługuje w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków służbowych, od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik został zawieszony. Dodatek ten nie przysługuje również za okresy nieobecności w pracy, za które pracownik nie otrzymuje wynagrodzenia zasadniczego.

§ 7. 1. Promotcowi w przewodzie doktorskim, po zakończeniu przewodu przysługuje jednorazowe wynagrodzenie w wysokości:

1/ 20.000 zł jeżeli przewód trwał 4 lata lub krócej,

2/ 15.000 zł jeżeli przewód trwał dłużej niż 4 lata,

3/ 20.000 zł jeżeli przewód dotyczył obcokrajowca, niezależnie od czasu trwania przewodu.

2. Wypłaty wynagrodzeń wymienionych w ust. 1 dokonuje jednostka badawczo-rozwojowa, w której prowadzony jest przewód doktorski.

§ 8. Pracownikom, z wyłączeniem pracowników naukowych oraz pracowników badawczo-technicznych, przysługują dodatki za specjalizację zawodową inżynierów, przyznawane na podstawie odrębnych przepisów.

§ 9. 1. Pracownikom badawczo-technicznym przysługują dodatki kwalifikacyjne.

2. Przyznanie dodatku kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze postępowania kwalifikacyjnego.

3. Postępowanie kwalifikacyjne przeprowadza rada naukowa jednostki badawczo-rozwojowej, opiniując na wniosek dyrektora przydatność kandydata na dane stanowisko oraz wysokość dodatku. W postępowaniu rada naukowa bierze pod uwagę osiągnięcia zawodowe kandydata odpowiednio udokumentowane dorobkiem badawczym i projektowym, osiągnięcia patentowe, organizacyjne, ekonomiczne i inne, staż pracy oraz znajomość języków obcych.

4. Dodatek kwalifikacyjny przyznawany jest na okres pięciu lat i podlega weryfikacji na następne okresy pięcioletnie, przy wzięciu pod uwagę dalszych twórczych osiągnięć zawodowych kandydata.

5. Wysokość dodatku kwalifikacyjnego może wynieść dla stanowisk:

- głównego specjalisty badawczo-technicznego do 5.000 zł
- starszego specjalisty badawczo-technicznego do 3.000 zł
- specjalisty badawczo-technicznego do 2.000 zł

§ 10. 1. Brygadzystom przysługuje dodatek do wynagrodzenia za kierowanie brygadą liczony od stawki wynagrodzenia zasadniczego za czas efektywnie przepracowany.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1 wynosi:

1/ 5% wynagrodzenia zasadniczego przy co najmniej 5-7 osób zatrudnionych w brygadzie,

2/ 10% wynagrodzenia zasadniczego przy co najmniej 8-12 osób zatrudnionych w brygadzie,

3/ 15% wynagrodzenia zasadniczego przy zatrudnieniu w brygadzie powyżej 12 osób.

§ 11. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu, za każdą godzinę przepracowaną ponad 8 godzin do 12 godzin na dobę, w ramach miesięcznej normy czasu pracy wynikającej z przemnożenia wszystkich roboczych dni kalendarzowych w miesiącu przez 8 godzin, przyznaje się dodatek w wysokości 10% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego.

§ 12. 1. Za każdą godzinę pracy wykonywanej na II i III zmianie, z zastrzeżeniem ust. 2 pracownikowi przysługuje dodatek w wysokości:

- 10% - na II zmianie,
- 20% - na III zmianie

godzinowego wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z osobistego zaszerogowania. Dodatek ten przysługuje również pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych, dla których praca w systemie zmianowym wynika z harmonogramu.

2. Za pracę wykonywaną w porze nocnej pracownikowi przysługuje dodatek w wysokości jak na III zmianie. Przy zbiegu uprawnień do dodatku za pracę na III zmianie i za pracę w porze nocnej przysługuje jeden dodatek.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje za pracę wykonywaną sporadycznie.

4. Godzinową stawkę wynagrodzenia zasadniczego pracownika wynagradzanego miesięcznie, ustala się w wysokości:

1/ $1/176$ miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego - dla pracowników zatrudnionych w wymiarze 42 godzin tygodniowo,

2/ $1/170$ miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego - dla pracowników zatrudnionych w wymiarze 40 godzin tygodniowo.

§ 13. 1. Za pracę w godzinach nadliczbowych pracownikom przysługuje prawo do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości i na zasadach określonych w Kodeksie pracy.

2. Pracownikom zatrudnionym na kierowniczych i samodzielnych stanowiskach pracy przysługuje prawo do oddzielnego wynagrodzenia tylko za pracę wykonywaną na polecenie zwierzchnika:

1/ w niedzielę lub święto, jeżeli za pracę w tym dniu pracownik nie otrzymał innego dnia w tygodniu wolnego od pracy;

2/ poza normalnymi godzinami pracy, jeżeli wykonanie tej pracy nie należało do obowiązków pracownika.

3. Przepis ust. 2 nie stosuje się do kierowników jednostek badawczo-rozwojowych, ich zastępców i głównych księgowych.

4. Pracownikowi naukowemu zobowiązanemu do pełnienia dyżuru w komórce organizacyjnej, do której zadań należy zapewnienie chorym hospitalizowanym opieki całodobowej, przysługuje za czas pełnienia dyżuru wynagrodzenie na zasadach obowiązujących w zakładach służby zdrowia.

5. Stanowiskami kierowniczymi w jednostkach badawczo-rozwojowych są stanowiska:

1/ dyrektora i jego zastępców,

2/ głównego księgowego i jego zastępców,

3/ kierowników komórek organizacyjnych wyodrębnionych w strukturze organizacyjnej jednostki i ich zastępców /z wyłączeniem brygadzystów/,

4/ starszych mistrzów i mistrzów, tylko w zakresie przejmowania i przekazywania zmiany.

6. Stanowiskami samodzielnymi w jednostkach badawczo-rozwojowych są stanowiska:

1/ pracowników naukowych od stanowiska adiunkta do profesora zwyczajnego,

2/ pracowników badawczo-technicznych,

3/ głównych specjalistów,

4/ starszych radców prawnych i radców prawnych,

5/ rzeczników patentowych,

6/ innych pracowników, którym powierzono samodzielne wykonywanie wyodrębnionych zadań, podlegających bezpośrednio dyrektorowi lub jego zastępcy.

§ 14. Pracownikom, z wyjątkiem pracowników naukowych i badawczo-technicznych, zatrudnionym na stanowiskach wymagających stałego posługiwania się językami obcymi, przysługuje dodatek za znajomość języków obcych, na zasadach i w wysokości określonej jak dla pracowników urzędów państwowych.

§ 15. 1. Pracownikom przysługują dodatki za pracę wykonywaną w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia.

2. Wykaz prac, o których mowa w ust. 1, z oznaczeniem stopnia szkodliwości oraz wysokości dodatków i zasady ich przyznawania, określa Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 16. Pracownikom ekip pomiarowo-badawczych biorących udział w badaniach mórz i oceanów na statkach przysługuje:

1/ dodatek morski w wysokości do 50% wynagrodzenia zasadniczego pracownika za każdy dzień na statku będącym na morzu, z wyłączeniem dni postoju w portach polskich. Wysokość dodatku ustala jednostka badawczo-rozwojowa organizująca badania,

2/ bezpłatne wyżywienie i zakwaterowania na czas zaokrętowania na statku.

§ 17. 1. W ramach środków na wynagrodzenia osobowe dyrektor jednostki tworzy w ustalonej przez siebie relacji do funduszu wynagrodzeń zasadniczych fundusz premii, przeznaczony na premie dla pracowników, o których mowa w § 1 i w § 3.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do zakładów badaw-

czo-rozwojowych, o których mowa w § 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Pracownicy naukowcy i badawczo-techniczni zatrudnieni w innych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w § 1 ust. 2 premiowani są wg zasad obowiązujących w tych zakładach.

3. Zasady podziału funduszu premiowego i zasady przyznawania indywidualnych premii, o których mowa w ust. 1 ustalają zakładowe regulaminy premiowania zatwierdzone przez dyrektora jednostki, po zaopiniowaniu przez radę załogi i w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W zasadach tych należy przewidzieć ustalanie premii zespołowych, w przypadku powoływania przez dyrektora jednostki zespołów pracowniczych, dla szybszego rozwiązywania określonych zadań badawczo-rozwojowych.

4. Wysokość indywidualnej premii dla dyrektora jednostki ustala organ sprawujący nadzór nad jednostką, a dla pozostałych pracowników - dyrektor jednostki.

Rozdział 4

Przepisy wspólne i końcowe

§ 18. 1. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego i stawki dodatku funkcyjnego dla dyrektora jednostki ustala organ sprawujący nadzór nad jednostką.

2. Zaszeregowania pracowników wg kategorii wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego dokonuje dyrektor jednostki.

§ 19. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przyznaje się składniki wynagrodzenia przewidziane w rozporządzeniu w wysokości proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy określonego w umowie o pracę.

§ 20. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia uprawnieni do korzystania z przywilejów branżowych, zachowują nadal te uprawnienia.

§ 21. Organy sprawujące nadzór nad jednostkami badawczo-rozwojowymi w porozumieniu z ministrem pracy, płac i spraw socjalnych oraz ministrem-kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń mogą uzupełniać tabele stanowiące załącznik Nr 5, 6 i 8 nowymi lub równorzędnymi stanowiskami oraz określać dla tych stanowisk kwalifikacje, kategorie wynagrodzenia zasadniczego i kategorie dodatku funkcyjnego.

§ 22. Tracą moc:

1/ rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie wymiaru czasu pracy i uprawnień do ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami pracowników niektórych państwowych jednostek organizacyjnych /Dz. U. Nr 49, poz. 301/ w zakresie unormowanym przepisem § 2 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do jednostek badawczo-rozwojowych w rozumieniu ustawy;

2/ rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1976 r. w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych /Dz. U. Nr 25, poz. 145, z 1983 r. Nr 62, poz. 284 i Nr 73, poz. 332 oraz z 1985 r. Nr 27, poz. 116/ - w części dotyczącej pracowników instytutów naukowo-badawczych oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1986 r., z tym że stawki wynagrodzeń zasadniczych określone w "Tabeli II" załączników nr 1 i 3 do rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 października 1986 r.; do tego czasu stosuje się stawki określone w "Tabeli I" tych załączników.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik Nr 1

Tabele stanowisk i stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników pracowników naukowych

Lp.	Stanowisko	Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego w złotych	
		Tabela I	Tabela II
1	a/ Profesor zwyczajny b/ Profesor nadzwyczajny, profesor kontraktowy	19.000 - 23.500	30.500 - 34.000
		18.000 - 22.500	25.000 - 29.000
2	Docent, docent kontraktowy	16.000 - 21.000	21.000 - 24.000
3	Starszy kustosz dyplomowany, starszy dokumentalista dyplomowany	15.000 - 19.000	19.000 - 21.000
4	Adiunkt: a/ w jednostkach budżetowych b/ w pozostałych jednostkach	12.500 - 18.000	17.000 - 20.000
		12.500 - 18.000	17.000 - 19.000
5	Kustosz dyplomowany, dokumentalista dyplomowany	12.500 - 18.000	17.000 - 19.000
6	Adiunkt biblioteczny, adiunkt dokumentacji naukowej	11.500 - 14.000	14.000 - 16.000
7	Starszy asystent, starszy asystent biblioteczny, starszy asystent dokumentacji naukowej	11.000 - 14.000	13.500 - 15.500
8	Asystent, asystent biblioteczny, asystent dokumentacji naukowej	9.500 - 12.000	11.500 - 13.500
9	Asystent stażysta	9.000 - 10.000	10.000 - 11.500

Załącznik Nr 2

Tabela stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników inżynieryjno-technicznych, administracyjno-ekonomicznych i pracowników obsługi

Kategoria zaszeregowania	Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego w złotych	
	Tabela I	Tabela II
1	5.600 - 7.000	6.000 - 7.500
2	5.700 - 7.500	6.500 - 8.000
3	5.900 - 8.000	7.000 - 8.500
4	6.200 - 8.500	7.500 - 9.000
5	6.500 - 9.000	8.000 - 9.500
6	6.800 - 9.500	8.500 - 10.000
7	7.200 - 10.000	9.000 - 10.500
8	7.600 - 10.500	9.500 - 11.000
9	8.000 - 11.000	10.000 - 11.500
10	8.400 - 11.500	10.500 - 12.000
11	8.800 - 12.000	11.000 - 13.000
12	9.200 - 12.500	11.500 - 14.000
13	9.600 - 13.000	12.000 - 15.000
14	10.000 - 14.000	13.000 - 16.000
15	10.400 - 15.000	14.000 - 17.000
16	10.800 - 16.000	15.000 - 18.000
17	11.200 - 17.000	16.000 - 19.000
18	11.600 - 18.000	17.000 - 20.000
19	12.100 - 19.000	18.000 - 21.000
20	12.500 - 19.500	19.000 - 22.000
21	13.000 - 20.000	20.000 - 23.000
22	13.500 - 21.000	21.000 - 24.000

Załącznik Nr 3

Tabela stanowisk i stawek miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracowników badawczo-technicznych

Lp.	Stanowisko	Miesięczna stawka wynagrodzenia zasadniczego
1	Główny specjalista badawczo-techniczny	18.500 - 23.000
2	Starszy specjalista badawczo-techniczny	16.500 - 21.000
3	Specjalista badawczo-techniczny	15.000 - 20.000

Załącznik Nr 4

Tabela stawek płac zasadniczych robotników i pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu

Kategoria zaszeregowania	Stawka płacy zasadniczej w zł na godzinę
I	50 - 70
II	52 - 75
III	55 - 80
IV	58 - 85
V	60 - 90
VI	62 - 95
VII	65 - 100
VIII	68 - 105
IX	70 - 110
X	72 - 120
XI	75 - 130

Załącznik Nr 5

Tabela stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników inżynierjno-technicznych, administracyjno-ekonomicznych i pracowników obsługi

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje		Kategoria zaszeregowania
		wykształcenie	liczba lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
1	I. Pracownicy inżynierjno-techniczni /i inni równorzędni/ oraz administracyjno-ekonomiczni 1 Dyrektor nie posiadający tytułu lub stopnia naukowego	określa ustawa o jednostkach badawczo-rozwojowych		19 - 22
2	Zastępca dyrektora d/s technicznych, ekonomicznych, administracyjnych, naczelny inżynier, kierownik oddziału zamiejscowego	wyższe odpowiedniej specjalności	8 lat, w tym 4 lata na stanowisku kierowniczym lub samodzielnym	17 - 20
3	Główny księgowy w jednostce będącej jednostką budżetową	wyższe ekonomiczne, prawnicze, administracyjne	5 lat	17 - 20
4	Główny specjalista inżynierjno-techniczny	wyższe odpowiedniej specjalności	7 lat, w tym 4 lata w danej specjalności i 2 lata na stanowisku kierowniczym lub samodzielnym	15 - 19

1	2	3	4	5
5	Starszy radca prawny	ustawa o radcach prawnych	ustawa o radcach prawnych	15 - 19
	Radca prawny	j.w.	j.w.	13 - 17
6	Kierownik komórki /wydziału, zakładu, działu/ podległej bezpośrednio dyrektorowi lub zastępcy dyrektora prowadzącej prace związane bezpośrednio z działalnością badawczo-rozwojową, starszy specjalista, zastępca kierownika oddziału zamiejscowego	wyższe odpowiedniej specjalności	7 lat, w tym 2 lata na stanowisku samodzielnym	15 - 18
7	Rzecznik patentowy kierujący zespołem rzeczników patentowych lub zatrudniony na jednoosobowym stanowisku	kwalifikacje określone w przepisach o rzecznikach patentowych		15 - 19
8	Pozostali rzecznicy patentowi	"-	-	14 - 18
9	Kierownik działu technicznego, ekonomicznego, do spraw pracownicznych lub równorzędnego, główny księgowy w jednostce budżetowej kierownik ośrodka informacji naukowo-technicznej	wyższe	5 lat	15 - 18

1	2	3	4	5
10	Specjalista w komórkach wymienionych pod lp. 6 i 7, starszy dokumentalista	wyższe odpowiedniej specjalności	5 lat	13 - 17
11	Zastępca głównego księgowego	wyższe średnie	5 lat 9 lat	14 - 17
12	Kierownik robót starszy mistrz kierownik zmianowy	wyższe odpowiedniej kwalifikacji	4 lata	13 - 17
		średnie techniczne	6 lat, w tym 2 lata w komórkach produkcyjnych	12 - 16
13	Mistrz /majster/	wyższe odpowiedniej kwalifikacji	2 lata	12 - 16
		średnie techniczne lub mistrz w zawodzie	- 4 lata w tym 2 lata w komórkach produkcyjnych, - 10 lat, w tym 4 lata na stanowiskach nadzorowanych	10 - 14
14	Stanowiska pracy takie jak: matematyk, fizyk, chemik, socjolog, historyk, psycholog, ekonomista, referent prawny, mechanik, technolog, konstruktor i inne równorzędne, dokumentalista, analityk i projektant systemów	wyższe odpowiedniej kwalifikacji	2 lata	11 - 15
			po wstępnym stażu	7 - 11

1	2	3	4	5
15	Stanowiska pracy takie jak: konstruktor, technolog ^{x/} , mechanik, elektryk, chemik, ekonomista i inni równorzędni, starszy technik, dokumentalista, starszy programista	średnie	5 lata	10 - 14
16	Kierownik działu administracyjnego i jego zastępca, kierownik sekcji technicznej ekonomicznej, do spraw pracowniczych, równorzędnej, samodzielny referent /np. samodzielny księgowy, planista kosztowiec, rewident, inspektor bhp/	wyższe średnie	2 lata 6 lat	10 - 14
17	Kierownik magazynu	średnie	5 lat	8 - 12
18	Starszy referent, starszy księgowy, starszy magazynier, kasjer, starszy laborant, młodszy dokumentalista, technik dokumentalista, programista	wyższe średnie	po wstępnym stażu pracy 4 lata	7 - 11
19	Kierownik kancelarii, kierownik archiwum, kierownik powielarni, kierownik w dziale administracyjnym i gospodarczym, teletypista, stenotypista, sekretarka	średnie	4 lata	6 - 10

1	2	3	4	5
20	Kierownik centrali telefonicznej, referent, młodszy technik dokumentalista kontysta, korektor, magazynier, laborant, kreślarz, księgowy	średnie średnie zawodowe średnie ogólne	1 rok po wstępnym stażu pracy	5 - 9
21	Starsza maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 300 uderzeń na minutę	-	5 - 9
22	Maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę	-	4 - 7
23	Telefonistka	podstawowe i umiejętność niezbędna do wykonywania czynności	-	4 - 7
24	Stażysta ^{xx/}	wyższe średnie zawodowe	-	6 - 9 3 - 6
25	II. <u>Pracownicy obsługi</u> Konserwator maszyn i urządzeń	technikum zawodowe i umiejętność konserwacji odpowiednich urządzeń	4 lata	9 - 13

1	2	3	4	5
26	Starszy rzemieślnik	technikum zawodowe	3 lata	
		zasadnicza szkoła zawodowa i umiejętność wykonywania prac złożonych lub tytuł mistrzowski w zawodzie		
27	Rzemieślnik w zawodzie: ślusarz, mechanik, elektromonter, murarz, stolarz, ogrodnik, starszy powielaczowy	technikum zawodowe	po wstępnym stażu pracy	6 - 11
		zasadnicza szkoła zawodowa i umiejętność wykonywania prac podstawowych z zakresu danego zawodu, tytuł robotnika wykwalifik. lub tytuł czeladnika w zawodzie		6 - 11
28	Palacz centralnego ogrzewania	kurs dla palacza c.o.	-	4 - 10
	Robotnik przy ciężkiej pracy	podstawowe	-	4 - 10
29	Powielaczowy	podstawowe	-	3 - 8

1	2	3	4	5
29	Pomoc powielaczowe- go, starszy dźwigowy, starszy woźny, ro- botnik przy pracy lekkiej	podstawowe	-	2 - 6
30	Szatniarz, dźwigowy, woźny, sprzątaczką w systemie czasowym, goniec	podstawowe	-	1 - 5

x/ Konstruktor i technolog ze średnim wykształceniem: mogą być po 7 latach pracy zaszeregowani o jedną kategorię wyżej tj. do 15 kategorii zaszeregowania.

xx/ Pracownikowi zatrudnionemu na okres wstępny po ukończeniu liceum ogólnokształcącego nie może być przyznana w tym okresie zatrudnienia, jak również w okresie próbnym poprzedzającym okres wstępny, kategoria zaszeregowania zasadniczego wyższa od kategorii 6.

Załącznik Nr 6

Tabele zaszeregowania i kwalifikacji robotników i pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu

Lp.	Wymagane kwalifikacje, stanowisko	Kategoria zaszeregowania
1	Robotnicy bez przygotowania zawodowego oraz portier, dozorca, strażnik	I - II
2	Robotnicy przyuczeni, mający umiejętności fachowe w zakresie potrzebnym do wykonywania prac o charakterze pomocniczym oraz starszy portier, starszy dozorca, starszy strażnik	II - III
3	Robotnicy wykwalifikowani mający umiejętności w zakresie wymaganym do wykonania prac pod nadzorem lub samodzielnie	IV - V
4	Robotnicy mający przygotowanie zawodowe do wykonywania samodzielnej pracy o charakterze złożonym	VI - VII
5	Robotnicy wysoko wykwalifikowani legitymujący się dyplomem technika lub mistrza w zawodzie, wykonujący samodzielnie trudne i precyzyjne prace lub robotnicy mający kwalifikacje wymagane zgodnie z branżowymi taryfikatorami kwalifikacyjnymi od robotników zaszeregowanych odpowiednio do VIII i IX kategorii	VIII - IX
6	Robotnicy posiadający kwalifikacje wymagane od robotników dla zaszeregowania do IX kategorii zatrudnieni przy pracach o dużej złożoności lub wykonujący pracę w warunkach szczególnie trudnych albo szkodliwych dla zdrowia	X - XI

Załącznik Nr 7

Tabela stawek dodatków funkcyjnych

Kategoria dodatku	Miesięczna stawka dodatku
1	600 - 1.000
2	800 - 1.500
3	1.000 - 2.000
4	1.500 - 2.500
5	2.000 - 3.000
6	2.500 - 4.000
7	3.000 - 5.000
8	3.500 - 6.000
9	4.000 - 7.000
10	5.000 - 8.000
11	6.000 - 9.000

Załącznik Nr 8

Tabela dodatków funkcyjnych dla pracowników: naukowych, badawczo-technicznych, inżynieryjno-technicznych i administracyjno-ekonomicznych

Lp.	Stanowisko - funkcja	Kategoria dodatku funkcyjnego
1	2	3
1	Dyrektor	8 - 11
2	Zastępca dyrektora Sekretarz naukowy Naczelnny inżynier Główny księgowy Kierownik oddziału zamiejscowego Kierownik samodzielnego zakładu Kierownik zakładu samodzielnie sporządzającego bilans Kierownik biblioteki	7 - 10
3	Kierownik zakładu Kierownik zespołu badawczego Kierownik laboratorium środowiskowego naukowego Zastępca kierownika samodzielnego zakładu naukowego /biblioteki/ Zastępca kierownika oddziału zamiejscowego - zakładu samodzielnie sporządzającego bilans Kierownik komórki, podległej bezpośrednio dyrektorowi lub zastępcy dyrektora prowadzącej prace związane z bezpośrednią działalnością badawczo-rozwojową	6 - 9
4	Kierownik samodzielnej pracowni Kierownik studium doktoranckiego	5 - 8

1	2	3
5	Zastępca głównego księgowego Zastępca kierownika wymienionego pod lp. 3 Kierownik pracowni, laboratorium Kierownik działu bibliotecznego Kierownik grupy problemowej Kierownicy pozostałych komórek organizacyjnych z wyłączeniem komórek wymienionych pod lp. 8 Kierownik zmiany Kierownik robót Starszy mistrz	2 - 7
6	Zastępca kierownika komórki organizacyjnej wymienionej pod lp. 4 Mistrz	1 - 6
7	Kierownik sekcji	1 - 4
8	Kierownik kancelarii Kierownik archiwum Kierownik magazynu Kierownik centrali telefonicznej	1 - 2

1. Kategorię dodatku funkcyjnego przyznaje dyrektor przy uwzględnieniu w szczególności kryteriów:

- wielkości zatrudnienia kierowanej komórki lub zespołu komórek,
- trudności, złożoności i zakresu prowadzonych zagadnień w kierowanej komórce lub zespole komórek.

2. Szczegółowe kryteria dla określenia wysokości dodatku funkcyjnego dla poszczególnych stanowisk kierowniczych ustala dyrektor jednostki.

3.4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu łączenia, podziału, przekształcania i likwidacji jednostek badawczo-rozwojowych.

Na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/ zarządza się co następuje:

Rozdział 1

Łączenie jednostek badawczo-rozwojowych

§ 1. Łączenie jednostek badawczo-rozwojowych polega na utworzeniu jednej jednostki badawczo-rozwojowej, w której skład wchodzi załogi i części mienia ogólnonarodowego należącego do dwóch lub więcej jednostek badawczo-rozwojowych podlegających połączeniu. Poza przypadkami szczególnymi łączenie jednostek badawczo-rozwojowych powinno następować pierwszego dnia roku kalendarzowego.

§ 2. 1. W razie łączenia jednostek badawczo-rozwojowych utworzonych przez różne organy, akt w tej sprawie wydają wspólnie te organy.

2. Organem prowadzącym łączenie jednostek badawczo-rozwojowych, o których mowa w ust. 1, jest organ, który utworzył jednostkę przejmującą majątek łączonych jednostek.

§ 3. 1. Akt o połączeniu jednostek badawczo-rozwojowych powinien zawierać:

1/ oznaczenie łączonych jednostek ze wskazaniem jednostki przejmującej,

2/ określenie terminu połączenia i daty bilansów łączonych jednostek,

3/ dane określone w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/.

2. Jeżeli łączenie jednostek badawczo-rozwojowych następuje w ciągu roku, akt o połączeniu powinien także określać zasady łączenia planów finansowych jednostek, podziału nagród, premii i innych świadczeń.

§ 4. 1. Podstawę przejścia majątku łączonych jednostek badawczo-rozwojowych stanowią zweryfikowane bilanse przejmowanych jednostek

2. Przejęciu podlegają wszystkie aktywa i pasywa.

3. Przejęcia majątku łączonych jednostek badawczo-rozwojowych dokonuje jednostka powstająca w wyniku połączenia.

§ 5. Jednostka badawczo-rozwojowa powstała w wyniku połączenia odpowiada za zobowiązania przejętych jednostek oraz przejmuje ich wierzytelności.

§ 6. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej powstałej w wyniku połączenia składa wniosek o wpisanie jednostki do rejestru jednostek badawczo-rozwojowych i o równoczesne wykreślenie z rejestru jednostek, które zostały połączone.

§ 7. 1. Do czasu utworzenia rady naukowej i rady załogi jednostki badawczo-rozwojowej powstałej w wyniku połączenia ich funkcje sprawują:

1/ tymczasowa rada naukowa,

2/ tymczasowa rada załogi.

2. Tymczasowe rady, o których mowa w ust. 1, składają się z rad powłączonych jednostek badawczo-rozwojowych i sprawują swoje funkcje nie dłużej niż przez trzy miesiące licząc od daty połączenia jednostek.

Rozdział 2

Podział jednostki badawczo-rozwojowej

§ 8. 1. Podział jednostki badawczo-rozwojowej polega na utworzeniu dwóch lub więcej jednostek badawczo-rozwojowych w oparciu o wy-

dzielone, zorganizowane części załogi oraz zespoły środków trwałych i odpowiadające im części środków obrotowych, należące do jednostki ulegającej podziałowi.

2. Podział jednostki badawczo-rozwojowej może również polegać na wyłączeniu z jednostki określonych komórek organizacyjnych w celu włączenia ich do innej jednostki badawczo-rozwojowej. Składniki majątkowe wyłączanych komórek organizacyjnych są przekazywane odpłatnie, z wyjątkiem przypadków wyłączania składników majątkowych z jednostki prowadzącej gospodarkę finansową na zasadach przewidzianych w prawie budżetowym i włączenia ich do jednostki prowadzącej gospodarkę finansową na zasadach przewidzianych w prawie budżetowym.

3. Poza przypadkami szczególnymi podział jednostki badawczo-rozwojowej powinien nastąpić pierwszego dnia roku kalendarzowego.

§ 9. 1. Akt o podziale jednostki badawczo-rozwojowej, o którym mowa w § 8 ust. 1, powinien zawierać:

- 1/ określenie terminu ustania działalności jednostki;
- 2/ określenie jednostek, które będą utworzone w wyniku podziału;
- 3/ określenie wewnętrznych komórek organizacyjnych, które będą włączane do jednostek tworzonych w wyniku podziału;
- 4/ ustalenie zasad podziału innych składników mienia przejmowanych przez te jednostki oraz rozliczeń z tytułu zobowiązań i wierzytelności między jednostkami powstającymi w wyniku podziału;
- 5/ ustalenie sposobu zatrudnienia pracowników nie będących pracownikami komórek, o których mowa w pkt 3.

2. Jeżeli podział jednostki badawczo-rozwojowej następuje w ciągu roku, akt o podziale powinien określać także zasady podziału planów finansowych, podziału nagród i innych świadczeń.

§ 10. W przypadku, o którym mowa w § 8 ust. 2, akt o podziale powinien zawierać:

1/ oznaczenie jednostki badawczo-rozwojowej, z której określone jej części zostają wyłączone, oraz jednostki badawczo-rozwojowej, do której zostaną włączone;

2/ oznaczenie komórek organizacyjnych podlegających wyłączeniu;

3/ określenie sposobu i terminu wyłączenia komórek organizacyjnych podlegających wyłączeniu oraz sposobu i terminu ich włączenia do jednostki badawczo-rozwojowej wskazanej w akcie o podziale, a także sposobu rozliczeń z tytułu zobowiązań i wierzytelności między tymi jednostkami.

§ 11. 1. W celu szczegółowego opracowania propozycji dotyczące podziału jednostki badawczo-rozwojowej organ nadzorujący tę jednostkę powołuje komisję, w której skład wchodzi przedstawiciele: organu sprawującego nadzór nad jednostką ulegającą podziałowi, rady naukowej, rady załogi, związku zawodowego, partii i stronnictw politycznych działających w tej jednostce, banku finansującego jej działalność oraz dyrektor jednostki i przedstawiciele służb administracyjno-ekonomicznych. Do składu komisji mogą być również powołane inne osoby delegowane przez zainteresowane organy i jednostki organizacyjne.

2. Komisja, o której mowa w ust. 1, sporządza także szczegółowe propozycje podziału składników mienia:

1/ w przypadku komórek samodzielnie sporządzających bilans - na podstawie zweryfikowanego bilansu;

2/ w pozostałych przypadkach - na podstawie spisu inwentaryzacyjnego zarządzanego przez dyrektora jednostki ulegającej podziałowi.

3. Opracowane propozycje podziału komisja przedstawia do zaopiniowania radzie naukowej, radzie załogi oraz organizacjom związkowym działającym w jednostce.

§ 12. Na podstawie propozycji komisji wymienionej w § 11, organ który podjął decyzję o podziale jednostki badawczo-rozwojowej przydziela utworzonym jednostkom składniki mienia niezbędne do prowadze-

nia działalności.

Rozdział 3

Przekształcanie jednostek badawczo-rozwojowych

§ 13. Przekształcanie jednostki badawczo-rozwojowej polega na:

- 1/ zmianie przedmiotu jej działania;
- 2/ zmianie gałęziowego lub resortowego zakresu działania jednostki na zakres wielogałęziowy bądź międzyresortowy albo odwrotnie;
- 3/ zmianie dotychczasowej nazwy, o ile zmiana ta łączyłaby się z uzyskaniem prawa do nadawania stopni naukowych.

§ 14. Przekształcenie jednostki badawczo-rozwojowej następuje w drodze zmiany aktu o utworzeniu tej jednostki i nadania jej statutu.

§ 15. Przekształcenie jednostki badawczo-rozwojowej:

- 1/ utworzonej przez Radę Ministrów oraz w zakresie, o którym mowa w § 13 pkt 2 - następuje w drodze uchwały Rady Ministrów;
- 2/ w przypadkach innych niż określone w pkt 1 - następuje w drodze zarządzenia organu, który utworzył przekształconą jednostkę, po uzgodnieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Rozdział 4

Likwidacja jednostek badawczo-rozwojowych

§ 16. Likwidacja jednostki badawczo-rozwojowej polega na całkowitym zakończeniu jej działalności.

§ 17. Akt o likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej powinien zawierać:

- 1/ oznaczenie jednostki podlegającej likwidacji,
- 2/ wyznaczenie likwidatora,
- 3/ oznaczenie dnia otwarcia likwidacji,

4/ oznaczenie terminu zakończenia działalności operatywnej jednostki.

§ 18. Jednostka badawczo-rozwojowa w likwidacji może być prowadzona pod jej dotychczasową nazwą, z dodaniem wyrazów "w likwidacji".

§ 19. Do czasu zakończenia likwidacji mieniem likwidowanej jednostki badawczo-rozwojowej zarządza likwidator.

§ 20. Likwidator wchodzi w prawa i obowiązki dyrektora likwidowanej jednostki badawczo-rozwojowej w zakresie niezbędnym do zakończenia działalności jednostki.

§ 21. Do obowiązków likwidatora należy w szczególności:

- 1/ zgłoszenie do rejestru jednostek badawczo-rozwojowych wniosku o wpisanie otwarcia likwidacji jednostki;
- 2/ zawiadomienie banku finansującego jednostkę o otwarciu likwidacji;
- 3/ sporządzenie bilansu na dzień otwarcia likwidacji;
- 4/ sporządzenie planu finansowego likwidacji /planu pokrycia kosztów działalności jednostki w czasie likwidacji i planu kosztów likwidacji/;
- 5/ upłynnienie środków obrotowych, zagospodarowanie środków trwałych i zaspokojenie wierzytelności jednostki według wskazań organu sprawującego nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową; nie realizowane przez likwidatora zobowiązania oraz aktywa i pasywa jednostki badawczo-rozwojowej przejmuje organ sprawujący nad'nią nadzór.

§ 22. Z dniem otwarcia likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej wygasają wszelkie uprawnienia jej pełnomocników, udzielone przed tym terminem.

§ 23. 1. Po zakończeniu likwidacji jednostki badawczo-rozwojowej organ sprawujący nadzór nad jednostką wydaje decyzję o uznaniu jej za zlikwidowaną.

2. Decyzja o likwidacji stanowi podstawę do wykreślenia jednostki z rejestru jednostek badawczo-rozwojowych.

Rozdział 5

Przepis końcowy

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

3.5. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie prowadzenia rejestru jednostek badawczo-rozwojowych.

Na podstawie art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/ zarządza się co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rejestr jednostek badawczo-rozwojowych, zwany dalej "rejestrem", prowadzi się dla jednostek badawczo-rozwojowych i zrzeszeń jednostek badawczo-rozwojowych, objętych przepisami ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/, zwanej dalej "ustawą".

§ 2. Dla każdej jednostki badawczo-rozwojowej i dla każdego zrzeszenia jednostek badawczo-rozwojowych zakłada się osobną księgę rejestrową.

§ 3. 1. Księga rejestrowa zakładana dla jednostki badawczo-rozwojowej składa się z czterech działów, do których wpisuje się w odrębnych rubrykach dane wymienione w ust. 2-5.

2. Dział pierwszy "Oznaczenie jednostki" zawiera:

- 1/ numer kolejny wpisu;
- 2/ pełną i skróconą nazwę jednostki i jej siedzibę;
- 3/ przedmiot działalności jednostki, w tym wynikający z nadanych uprawnień do wykonywania działalności handlu zagranicznego;
- 4/ oznaczenie organu, który utworzył jednostkę i aktu o utworzeniu oraz oznaczenie organu sprawującego nadzór nad jednostką w wypadku, gdy nie jest nim organ, który utworzył jednostkę;
- 5/ nazwę i siedzibę zrzeczenia jednostek badawczo-rozwojowych, do którego należy jednostka, oraz oznaczenie księgi rejestrowej, w której zrzeczenie to zostało zarejestrowane;
- 6/ nazwę i siedzibę zrzeczenia przedsiębiorstw państwowych, do którego przystąpiła jednostka badawczo-rozwojowa;
- 7/ cyfrowy identyfikator jednostki badawczo-rozwojowej nadany w systemie informacji statystycznej;
- 8/ uwagi.

3. Dział drugi "Organizacja jednostki" zawiera:

- 1/ numer kolejny wpisu;
- 2/ wzmiankę o złożeniu do rejestru statutu jednostki;
- 3/ wzmiankę o złożeniu do rejestru statutu rady załogi;
- 4/ imię i nazwisko dyrektora lub osoby pełniącej funkcję kierownika jednostki badawczo-rozwojowej oraz imiona i nazwiska zastępców dyrektora;
- 5/ imiona i nazwiska pełnomocników uprawnionych do dokonywania czynności prawnych w imieniu jednostki oraz zakres ich pełnomocnictw;
- 6/ imię i nazwisko przewodniczącego rady naukowej oraz imiona i nazwiska zastępców przewodniczącego rady;
- 7/ wzmiankę o uprawnieniu do nadawania stopni naukowych;
- 8/ imiona i nazwiska członków prezydium rady załogi;
- 9/ nazwy i siedziby zakładów i innych komórek organizacyjnych jednostki, sporządzających samodzielnie bilans oraz ich cyfrowe identy-

fikatory nadane w systemie informacji statystycznej;

10/ uwagi.

4. Dział trzeci "mienie jednostki" zawiera:

1/ numer kolejny wpisu,

2/ wzmiankę o złożeniu do rejestru bilansu jednostki za ostatni rok,

3/ wzmiankę o obciążeniu środków trwałych jednostki ograniczonymi prawami rzeczowymi,

4/ uwagi.

5. Dział czwarty "Połączenie, podział, przekształcenie i likwidacja jednostki" zawiera:

1/ numer kolejny wpisu,

2/ wzmiankę dotyczącą połączenia, podziału, przekształcenia lub likwidacji jednostki,

3/ imię i nazwisko likwidatora,

4/ uwagi.

§ 4. Księga rejestrowa zakładana dla zrzeszenia jednostek badawczo-rozwojowych składa się z rubryk, do których wpisuje się następujące dane:

1/ numer kolejny wpisu;

2/ pełną i skróconą nazwę zrzeszenia oraz jego siedzibę;

3/ cel i przedmiot działania zrzeszenia;

4/ nazwy i siedziby jednostek wchodzących w skład zrzeszenia oraz oznaczenie ksiąg rejestrowych, w których jednostki te zostały zarejestrowane;

5/ imię i nazwisko przewodniczącego rady zrzeszenia oraz imiona i nazwiska jego zastępców;

6/ imię i nazwisko dyrektora zrzeszenia oraz imiona i nazwiska jego zastępców;

7/ imiona i nazwiska pełnomocników zrzeszenia uprawnionych do dokonywania czynności prawnych w imieniu zrzeszenia oraz zakres ich

pełnomocnictw;

8/ cyfrowy identyfikator zrzeczenia nadany w systemie informacji statystycznej;

9/ uwagi.

§ 5. Każdy wpis do księgi rejestrowej oznacza się numerami wynikającymi z kolejności wpisów oraz zaopatruje w datę dokonania wpisu i podpis sędziego.

§ 6. Księgi rejestrowe nie mogą być wynoszone poza miejsce ich przechowywania.

§ 7. Niezależnie od księgi rejestrowej prowadzi się akta rejestrowe obejmujące dokumenty stanowiące podstawę wpisu do rejestru oraz dokumenty dotyczące postępowania rejestrowego.

§ 8. Sąd może w treści wpisu powołać się na dokumenty złożone do akt rejestrowych. Powołane dokumenty uważa się wówczas za objętą treścią wpisu.

• § 9. Wzory ksiąg rejestrowych oraz wzory ksiąg pomocniczych ustala Minister Sprawiedliwości.

Rozdział 2

Postępowanie w sprawach rejestru

§ 10. W postępowaniu w sprawach rejestru stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

§ 11. Do złożenia wniosku o wpis do rejestru jest obowiązany dyrektor lub osoba pełniąca obowiązki kierownika jednostki, a w wypadku likwidacji jednostki - likwidator.

§ 12. Wniosek o wpis jednostki do rejestru powinien być złożony w terminie 45 dni od dnia utworzenia lub przekształcenia jednostki.

Złożenie wniosku o dokonanie innych wpisów powinno nastąpić w terminie 15 dni od dnia zajścia okoliczności uzasadniających dokonanie wpisu.

§ 13. W razie uchylenia się od złożenia wniosku w terminie określonym w § 12 sąd zastosuje wobec osoby zobowiązanej do złożenia wniosku /§ 11/ grzywnę i zawiadomi o tym organ sprawujący nadzór nad jednostką lub organ tworzący jednostkę. Przepisy art. 1050 § 3, art. 1052 i 1055 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

§ 14. Wniosek o wpis do rejestru powinien zawierać dane potrzebne do wypełnienia poszczególnych rubryk rejestru. Do wniosku należy dołączyć odpisy dokumentów będących podstawą wpisu. Jeżeli wpis dotyczy sprawy zastrzeżonej przepisami do kompetencji stanowiących rady załogi, dokument będący podstawą wpisu powinien być podpisany także przez przewodniczącego prezydium Rady lub przez jego zastępcę.

§ 15. Organ tworzący jednostkę lub organ sprawujący nadzór nad jednostką może wziąć udział w postępowaniu w sprawach rejestru, jeżeli przedmiotem wniosku jest sprawa, w której na podstawie ustawy /§ 1/ organowi temu przysługuje prawo podejmowania decyzji.

§ 16. Rozpatrując wniosek o wpis do rejestru sąd bada treść wniosku, zgodność z prawem treści dokumentów mających stanowić podstawę wpisu oraz treść księgi rejestrowej.

§ 17. 1. W postanowieniu zarządzającym wpis do rejestru sąd określa dosłowną treść wpisu oraz rubrykę rejestru, w której wpis ma być dokonany.

2. Uzasadnienie postanowienia zarządzającego wpis sąd sporządza tylko na wniosek.

§ 18. Postanowienia zarządzające wpis do rejestru podlegają natychmiastowemu wykonaniu z urzędu. Numer kolejny wpisu w księdze rejestrowej odnotowuje się na wniosku o wpis i na dokumencie stanowią-

cym podstawę wpisu.

§ 19. Sąd odmawia wpisu do rejestru, jeżeli:

1/ dane objęte wnioskiem nie podlegają wpisowi do rejestru;

2/ dokumenty przedstawione jako podstawa wpisu są sprzeczne z prawem;

3/ wnioskodawca nie usunie wad wniosku w terminie wyznaczonym przez sąd.

§ 20. Sąd z urzędu wydaje postanowienie nakazujące wykreślenie z rejestru wpisu niedopuszczalnego ze względu na obowiązujące przepisy lub niezgodnego z prawdziwym stanem rzeczy.

§ 21. Wniesienie rewizji od postanowienia o wpisie do rejestru jest odnotowywane w księdze rejestrowej w rubryce "uwagi".

§ 22. Sąd rewizyjny nie jest związany granicami rewizji i może zmienić lub uchylić zaskarżone postanowienie również na niekorzyść skarżącego.

§ 23. Przepisy dotyczące wpisu do rejestru stosuje się odpowiednio do wykreślenia wpisu z rejestru i do wprowadzenia zmian w rejestrze.

§ 24. 1. Rejestr jest udostępniany do wglądu każdemu, kto wykaże w tym swój interes prawny. Sędzia może jednak zarządzić odmowę wglądu do rejestru lub do określonych wpisów, jeżeli wymaga tego ochrona tajemnicy państwowej lub służbowej. W wypadkach wątpliwych sędzia zwraca się o opinię do organu tworzącego jednostkę lub organu sprawującego nadzór nad jednostką, której wpis dotyczy.

2. Rejestr może być udostępniony do wglądu tylko pod nadzorem sekretarza sądowego.

3. Na odmowę udostępnienia rejestru do wglądu przysługuje zażalenie. Przepisy § 24 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 25. Zaświadczenia, odpisy i wyciągi z rejestru są wydawane na każde pisemne żądanie:

- 1/ organów jednostki, której wpis dotyczy;
- 2/ zrzeczenia jednostek, którego członkiem jest jednostka wpisana do rejestru;
- 3/ organu tworzącego jednostkę lub organu sprawującego nadzór nad jednostką;
- 4/ innej osoby, która wykaże w tym swój interes prawny.

§ 26. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące jednostek badawczo-rozwojowych stosuje się odpowiednio do zrzeczeń tych jednostek.

Rozdział 3

Przepis końcowy

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

3.6. Zarządzenie Nr 6 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 21 marca 1986 r. w sprawie zasad zaliczania okresów pracy uprawniających pracowników jednostek badawczo-rozwojowych do dodatków za wysługę lat.

Na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/, zarządza się co następuje:

§ 1. Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat zalicza się wszystkie okresy zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy, z wyłączeniem okresów zatrudnienia w zakładach pracy, w których umowa o pracę:

- 1/ wygasła wskutek porzucenia pracy przez pracownika;
- 2/ została rozwiązana przez zakład pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika;
- 3/ została rozwiązana przez pracownika za wypowiedzeniem,
- 4/ wygasła z przyczyn, o których mowa w art. 41 ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych.

§ 2. Dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej może w uzasadnionych przypadkach zaliczyć do okresu uprawniającego do dodatku za wysługę lat okres zatrudnienia, w którym stosunek pracy został rozwiązany przez pracownika za wypowiedzeniem.

§ 3. Do okresu uprawniającego do dodatku za wysługę lat zalicza się także inne okresy na podstawie odrębnych przepisów.

§ 4. 1. Dodatek za wysługę lat przysługuje pracownikowi za dni, za które otrzymuje wynagrodzenie.

2. Dodatek za wysługę lat przysługuje również za dni nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby bądź konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny, na które pracownik otrzymuje zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

§ 5. 1. Dodatek za wysługę lat wypłacany jest w okresach miesięcznych w terminach wypłaty wynagrodzenia:

1/ począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku lub prawo do wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca;

2/ za dany miesiąc, jeżeli nabycie prawa do dodatku lub prawo do wyższej stawki dodatku nastąpiło pierwszego dnia miesiąca.

2. Jeżeli zaliczenie okresu zatrudnienia, o którym mowa w § 2 powoduje nabycie prawa do dodatku za wysługę lat lub do dodatku

w podwyższonej wysokości, wypłaca się ten dodatek począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podjęto decyzję o zaliczeniu tego okresu.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1986 r.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń: Konrad Tott

3.7. Zarządzenie Nr 10 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 30 kwietnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad postępowania konkursowego na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

Na podstawie art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/, zarządzam, co następuje:

§ 1. Decyzje o postępowaniu konkursowym na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej zwane dalej "konkuresem", podejmuje organ sprawujący nadzór nad tą jednostką, nie później niż w terminie 14 dni licząc od dnia, w którym powstała sytuacja wymagająca powołania dyrektora.

§ 2. Decyzja o konkursie powinna zawierać w szczególności:

1/ określenie składu osobowego komisji konkursowej zgodnie z art. 18 ust. 6 ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36 poz. 170/;

2/ określenie kryteriów doboru kandydatów na funkcję dyrektora.

§ 3. 1. Ogłoszenie o konkursie jednostka badawczo-rozwojowa podaje do wiadomości całej załogi, w sposób zwyczajowo przyjęty w tej

jednostce oraz przekazuje do opublikowania w prasie codziennej.

2. Ogłoszenie powinno zawierać w szczególności, stawiane kandydatom wymagania odnośnie sposobu udokumentowania swoich kwalifikacji oraz sposobu, terminu i miejsca składania zgłoszeń.

§ 4. 1. Do konkursu może przystąpić każdy, kto spełnia warunki określone w art. 18 ust. 3 ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36 poz. 170/ oraz w § 3 ust. 2 zarządzenia.

2. Komisja konkursowa decyduje o dopuszczeniu do konkursu po stwierdzeniu spełnienia przez kandydata warunków, o których mowa w ust. 1, na podstawie przedstawionych przez niego dokumentów.

3. W razie odmowy przez komisję konkursową dopuszczenia kandydata do konkursu ze względu na niespełnienie warunków, o których mowa w ust. 1, osoba ubiegająca się o objęcie funkcji dyrektora może w terminie 3 dni zwrócić się do organu, który powołał komisję konkursową o rozstrzygnięcie zasadności odmowy.

§ 5. Kandydatowi na funkcję dyrektora należy udostępnić niezbędne materiały informacyjne o stanie prawnym, organizacyjnym i ekonomicznym tej jednostki badawczo-rozwojowej, na dyrektora której kandyduje.

§ 6. Komisja konkursowa:

1/ określa kryteria oceny przydatności kandydata;

2/ ustala szczegółowy tryb przeprowadzania konkursu, a w przypadku konkursu wieloetapowego także sposób kwalifikowania kandydatów do kolejnych etapów;

3/ decyduje o dopuszczeniu do konkursu na podstawie dokumentów przedstawionych przez kandydata;

4/ przeprowadza postępowanie konkursowe.

§ 7. 1. Konkurs może być jedno lub wieloetapowy.

2. Konkurs jednoetapowy odbywa się w formie posiedzenia Komisji konkursowej z udziałem kandydatów, na którym są prezentowane

kwalifikacje oraz inne cechy i umiejętności kandydatów.

3. W konkursie wieloetapowym posiedzenie komisji konkursowej może być poprzedzone:

1/ zasięgnięciem pisemnych opinii o kandydatach; opinie te powinny być udostępnione kandydatom;

2/ przeprowadzeniem, przez wyspecjalizowane jednostki na zlecenie komisji konkursowej, odpowiednich testów mających na celu ocenę predyspozycji kandydatów do organizowania pracy naukowej i kierowania jednostką badawczo-rozwojową.

4. Na posiedzeniu komisji konkursowej kandydat może przedstawić koncepcję działania i rozwoju jednostki badawczo-rozwojowej.

§ 8. 1. Po zakończeniu konkursu komisja konkursowa wyłania w głosowaniu tajnym kandydata lub kandydatów na funkcję dyrektora.

2. W razie stwierdzenia przydatności więcej niż jednego kandydata na funkcję dyrektora, komisja konkursowa ustala kolejność kandydatów.

§ 9. Udokumentowane wyniki konkursu komisja konkursowa przekazuje organowi sprawującemu nadzór nad jednostką badawczo-rozwojową w celu podjęcia decyzji w sprawie powołania dyrektora.

§ 10. 1. W razie stwierdzenia przez komisję konkursową nieprzydatności kandydatów na funkcję dyrektora, może się ona zwrócić do organu, który ją powołał o zezwolenie na ponowne ogłoszenie konkursu.

2. Kandydaci, których nieprzydatność na funkcję dyrektora stwierdziła komisja nie są dopuszczeni do ponownego konkursu.

§ 11. Komisja konkursowa ulega rozwiązaniu z dniem powołania dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

§ 12. Obsługę komisji konkursowej i niezbędne warunki do jej działania zapewnia zainteresowana jednostka badawczo-rozwojowa.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu

Naukowo-Technicznego i Wdrożeń: Konrad Tott

4. Innowacyjność jednostek gospodarki uspołecznionej

Podobnie, jak ma to miejsce w jednostkach badawczo-rozwojowych, gospodarka finansowa przedsiębiorstw przemysłowych opiera się przede wszystkim na zasadzie samofinansowania podstawowych form działalności, w tym także sfery rozwoju i postępu technicznego. Postęp naukowo-techniczny realizowany w przedsiębiorstwach, prowadząc do obniżki zużycia materiałów, energii lub pracy luźkiej /a tym samym kosztów wytwarzania albo podnoszenia jakości i nowoczesności produkcji - a więc zwiększania sprzedaży i poprawy rentowności/ wpływa na poprawę ogólnego wyniku finansowego działalności. Dodatkowo, w celu motywowania do innowacji i częściowego zrekompensowania kosztów tego typu prac, wprowadzono w ostatnim okresie szereg ulg w podatku dochodowym dla jednostek realizujących nowe przedsięwzięcia, a szczególnie dla przedsiębiorstw uczestniczących w realizacji centralnych zadań rozwoju nauki i techniki.

Realizując przedsięwzięcia rozwojowe, przedsiębiorstwo może obecnie liczyć na:

- a/ dofinansowanie ze strony państwa przedsięwzięć szczególnie ważnych,
- b/ uzyskanie odpowiednich ulg podatkowych,
- c/ uzyskanie preferencji kredytowych,
- d/ uzyskanie preferencji w zaopatrzeniu materiałowo-technicznym,
- e/ dodatkowy dochód dla pracowników uczestniczących w realizacji przedsięwzięć rozwojowych.

W tej ostatniej kwestii szczególne znaczenie ma nowelizacja przepisów o tworzeniu i wydatkowaniu funduszu efektów wdrożeniowych /poz. 4.1 Zbioru/. Wprowadziła ona nowe zasady gospodarowania tym fundu-

szem, zmierzające przede wszystkim do:

- a/ powiązania źródeł jego tworzenia z bezpośrednim miejscem zastosowania wyników badań oraz wielkością efektów uzyskanych z ich wdrożenia do praktyki gospodarczej,
- b/ objęcia nagrodami z funduszu wszystkich, którzy w istotny sposób przyczynili się do realizacji wdrożenia,
- c/ powiązania wielkości odpisów na fundusz z rzeczywistym, wymiernym efektem ekonomicznym wdrożenia,
- d/ zintensyfikowania prac wdrożeniowych, które powinny prowadzić do szybkiego uruchamiania produkcji i zwiększania jej rozmiarów.

Do naliczania wysokości kwot odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych stosuje się postanowienia zawarte w "Zasadach obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownice projekty wynalazcze" /poz. 5.1. Zbioru/.

Odstępstwa od powyższych "Zasad..." w odniesieniu do metod obliczania efektów dla potrzeb kształtowania odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych określają "Wytyczne..." z dnia 20 lutego 1986 r. /poz. 4.1. Zbioru/.

Dodatkowe interpretacje obowiązujących obecnie przepisów w tym zakresie, ułatwiające ich stosowanie w praktyce, zawarte są w wyjaśnieniach do nowych zasad tworzenia i wykorzystywania funduszu efektów wdrożeniowych /poz. 4.2. Zbioru/.

4.1. Wytyczne Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 20 lutego 1986 r. w sprawie stosowanie przepisów o funduszu efektów wdrożeniowych.

W związku z napływającymi do Urzędu Postępu Naukowo-technicznego i Wdrożeń licznymi zapytaniami dotyczącymi nowych zasad tworzenia i wykorzystywania funduszu efektów wdrożeniowych, wyjaśnia się co

następuje:

1. Obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1986 r. podstawowymi przepisami odnoszącymi się do funduszu efektów wdrożeniowych są:

- art. 3 pkt 2, 5, 8 i 11 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju /Dz. U. Nr 37, poz. 174/,

- rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 października 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad dokonywania odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych oraz dokonywania wypłat z tego funduszu /Dz. U. Nr 51, poz. 263/, zwane dalej "rozporządzeniem",

- zarządzenie Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r. w sprawie zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze, zwane dalej "zarządzeniem".

2. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia, fundusz efektów wdrożeniowych tworzy się z zysku przed jego opodatkowaniem. Podstawą odpisu na fundusz są wymierne efekty ekonomiczne wdrożenia, wpływające na wielkość zysku względnie zmniejszenie straty. Efekty te oblicza się według zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze. Ponieważ mogą to być jedynie efekty wymierne, faktycznie uzyskane dzięki wdrożeniu wyniku pracy badawczej, obliczenie nie powinno być prowadzone według danych ścisłych, korespondujących z danymi, według których oblicza się zysk jednostki.

Nie można zatem przyjmować do obliczania danych szacunkowych, ani przybliżonych. Nie można także dokonywać odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych w oparciu o dane przewidywane lub dane spoza systemu ewidencyjnego jednostki.

W związku z tym do obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości kwot odpisów na fundusz efektów wdrożeniowych nie

stosuje się tych postanowień, zawartych w "Zasadach obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze", które upoważniają do obliczania efektów według danych szacunkowych, przybliżonych lub przewidywanych albo rejestrowanych przez inne jednostki bądź też nie wpływają na zysk jednostki wdrażającej. Dotyczy to zwłaszcza postanowień zawartych w: § 1 ust. 2 pkt 2, ust. 4, 5 i 6, § 2, § 8, § 9 ust. 2 i 7, § 16 ust. 7, § 18, § 19, § 20 ust. 3, § 21 ust. 2, § 23, § 24 ust. 2 i 4, § 25, 26, 28 ust. 1-4 i § 29 załącznika do zarządzenia.

W szczególności obliczenia efektów należy opierać o ceny sprzedaży faktycznie uzyskiwane i koszty uzasadnione przyjmowane do ustalenia wyniku finansowego jednostki.

3. Początkiem okresu obliczeniowego, za który dokonuje się odpisu na fundusz efektów wdrożeniowych, jest dzień uruchomienia nowej produkcji lub zastosowanie nowego rozwiązania będącego przedmiotem wdrożenia wyniku pracy badawczej tylko wtedy, gdy od tego dnia rozpoczyna się kwartał kalendarzowy. Jeżeli jednak uruchomienie produkcji lub zastosowanie nowego rozwiązania nastąpiło w innym dniu, wtedy okresem obliczeniowym rozpoczyna się od pierwszego dnia kwartału, który nastąpił po uruchomieniu nowej produkcji lub zastosowaniu nowego rozwiązania.

4. Jeżeli praca badawcza, którą już odebrano przed wejściem w życie rozporządzenia, wymaga przeprowadzenia dodatkowych badań umożliwiających prawidłowe wdrożenie jej wyniku, jako termin jej odbioru - w rozumieniu postanowienia zawartego w § 2 ust. 4 rozporządzenia - przyjmuje się datę decyzji o wdrożeniu wyniku pracy badawczej w danej jednostce tworzącej fundusz efektów wdrożeniowych lub datę poniesienia ostatnich nakładów na pracę badawczą. W wypadku koniecznego wznowienia badań w toku prac wdrożeniowych, okres obliczeniowy należy odpowiednio przesunąć o czas tych badań.

5. Przez osoby bezpośrednio współpracujące w realizacji pracy badawczej oraz w jej wdrożeniu, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, należy rozumieć także dyrektorów jednostek gospodarczych, jeśli są autorami /współautorami/ prac badawczych lub bezpośrednimi organizatorami wdrożenia ich wyników.

6. Z funduszu efektów wdrożeniowych mogą być zaliczkowo wypłacane wynagrodzenia z tytułu przepisów o wynalazczości, jeżeli wdrażane rozwiązanie obejmuje projekt wynalazczy, a wypłaty nagród z tego funduszu wyprzedzają ustalenie wysokości i wypłacanie wynagrodzeń należnych za objęte wynikiem pracy badawczej projekty wynalazcze, np.: wtedy, gdy dane rozwiązanie wdrożono wcześniej niż uzyskano patent. W takich jednak przypadkach - po uzyskaniu patentu - obowiązuje przestrzeganie "zasady jednokrotnej korzyści" określone w § 3 ust. 4 rozporządzenia, z tym że w wypadku wynagrodzeń przewyższających wypłaconą już nagrodę wypłaca się twórcy jedynie różnicę, którą zalicza się w koszty działalności, zgodnie z zasadami finansowania wynalazczości.

7. Postanowienie § 5 rozporządzenia dotyczy tylko umów wdrożeniowych przewidujących tworzenie funduszu efektów wdrożeniowych w sposób uzależniony od wymiernych efektów ekonomicznych. W związku z tym nie dotyczy to umów o prace badawcze o szczególnym znaczeniu społecznym lub gospodarczym, których wdrożenie przynosi efekty niewymierne, przewidujących jednorazowe wpłaty na rzecz jednostki wykonującej pracę badawczą z przeznaczeniem tej wpłaty na nagrody.

W porozumieniu:

Minister Finansów
w/z Józef Gabjan
Podsekretarz Stanu

Minister-Kierownik Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:
w/z Adam Graczyński
Podsekretarz Stanu

4.2. Nowe zasady tworzenia i wykorzystania funduszu efektów wdrożeńiowych

Ustawa z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju /Dz. U. Nr 27, poz. 174/ oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 października 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad dokonywania wypłat z tego funduszu /Dz. U. Nr 51, poz. 263/ mają na celu oddziaływanie na koncentrację wysiłków wykonawców prac badawczych i jednostek gospodarczych wdrażających wyniki tych prac do praktyki gospodarczej:

1/ na realizacji takich prac badawczych, których wyniki po ich wdrożeniu przyczynią się do znaczącej poprawy wyników ekonomicznych w postaci przyrostu zysku lub obniżenia strat jednostki wdrażającej i dla których istnieją równocześnie aktualnie realne warunki dla wdrożenia objętych nimi nowych rozwiązań do praktyki;

2/ na maksymalnym przyspieszeniu prac wdrożeniowych.

Cytowane rozporządzenie będziemy dla skrótów nazywać dalej "rozporządzeniem z dnia 4 października 1985 r."

Wprowadzone cytowanymi przepisami zasady tworzenia i wykorzystywania funduszu efektów wdrożeniowych /nazywanego dalej w skrócie "FEW"/ stanowią zasadniczą zmianę w stosunku do instytucji funduszu efektów wdrożeniowych, jaki do końca 1985 r. tworzyły resortowe jednostki badawczo-rozwojowe, placówki naukowe PAN i szkoły wyższe.

1. Przed dniem wejścia w życie cytowanych nowych przepisów fundusz o takiej samej nazwie tworzyły tylko jednostki badawcze /resortowe i PAN/ oraz szkoły wyższe, w przypadku gdy wyniki ich prac badawczych były wdrażane do praktyki gospodarczej. Podstawą do tworzenia tego funduszu była umowa - najczęściej wdrożeniowa - zawarta między jednostką, która wykonała pracę badawczą a jednost-

ką, która wykonała pracę badawczą a jednostką wdrażającą jej wyniki. Fundusz ten był w jednostkach, które wykonały pracę badawczą, tworzony z wpłat jednostek wdrażających, przewidywanych w umowach wdrożeniowych. Inne jednostki, w tym i przedsiębiorstwa posiadające własne zaplecze badawczo-rozwojowe i wdrażające wyniki prac własnego zaplecza, nie były uprawnione do tworzenia FEW.

Natomiast począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r. FEW jest tworzony w jednostkach, w których powstają efekty zastosowania w praktyce wyników prac badawczych, tj. w jednostkach wdrażających, bez względu na to, przez jakie jednostki prace te zostały wykonane /jednostki obce lub własne zaplecza badawczo-rozwojowe przedsiębiorstwa/.

W szczególności FEW mogą obecnie tworzyć wszystkie te jednostki gospodarki uspołecznionej, które prowadzą działalność gospodarczą i które wdrożyły do praktyki wyniki prac badawczych wykonane zarówno przez jednostki obce, jak i przez własne zaplecze.

Nie oznacza to bynajmniej, by jednostki badawczo-rozwojowe nie miały w dalszym ciągu prawa do udziału w wymiernych efektach ekonomicznych wdrożenia wyników wykonanych przez nie prac badawczych, ponieważ:

- jak wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej mają one prawo do tworzenia własnego FEW z odpowiedniego procentu tej części ich zysku, która została osiągnięta z wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia do ich własnej praktyki gospodarczej nowych rozwiązań będących wynikami prac badawczych,

- tworzą one własny fundusz motywacyjno-wdrożeniowy ze środków przekazywanych im - na podstawie umowy wdrożeniowej - z odpisów na FEW obcych jednostek, wdrażających wyniki prac badawczych wykonanych przez daną jednostkę badawczo-rozwojową i osiągających z tego tytułu wymierne efekty ekonomiczne.

Przy tej okazji warto omówić szczególnie przypadek zachodzący wówczas, gdy dane przedsiębiorstwo wdrożyło wyniki pracy badawczej

wykonanej przez obcą jednostkę gospodarki uspołecznionej, nie będącą jednostką badawczo-rozwojową, placówką naukową PAN lub szkołą wyższą, a będącą np. przedsiębiorstwem. Wówczas przedsiębiorstwo wdrażające dokonuje odpisów na swój FEW w procencie od zysku osiąganego z wymiernych efektów ekonomicznych wdrażania tej pracy badawczej i przekazuje przedsiębiorstwu, które tę pracę wykonało, z tego funduszu określoną w umowie część tych odpisów, przeznaczoną na wypłacenie nagród pracownikom tego przedsiębiorstwa, przewidzianych w rozporządzeniu z dnia 4 października 1985 r. Przedsiębiorstwo ostatnio wymienione nie zapisuje jednak otrzymanych kwot na swój FEW, a dokonuje wypłaty nagród poza tym funduszem i nie tworzy w tym celu odrębnego funduszu.

2. Przed dniem wejścia w życie nowych przepisów, z nagród z FEW mogły korzystać jedynie osoby zatrudnione w jednostkach badawczych lub szkołach wyższych i w ich jednostkach współpracujących, a w jednostkach gospodarczych wdrażających jedynie pracownicy bezpośrednio uczestniczący we wdrażaniu wyników pracy badawczej wykonanej przez jednostkę badawczą lub szkołę wyższą. Natomiast począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r. z nagród z funduszu tworzonego na podstawie cytowanych na wstępie przepisów mogą korzystać także pracownicy jednostek wdrażających, będący wykonawcami prac badawczych, których wyniki zostały wdrożone w jednostce wdrażającej lub uczestniczący bezpośrednio we wdrażaniu wyników tych prac. Zmiana ta ma kardynalne znaczenie dla rozwoju zaplecza badawczo-rozwojowego przedsiębiorstw oraz aktywizacji działalności badawczo-rozwojowej pracowników przedsiębiorstw.

3. Przed dniem 1 stycznia 1986 r. odpisy na FEW jednostek badawczych i szkół wyższych, tworzony przed tą datą, były dokonywane w ciężar funduszu postępu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa wdrażającego, a w przedsiębiorstwach funduszu tego nie tworzących - w ciężar kosztów ich działalności eksploatacyjnej. Natomiast począw-

szy od dnia 1 stycznia 1986 r. odpisy na FEW jednostki gospodarczej wdrażającej są dokonywane głównie z zysku tej jednostki przed jego opodatkowaniem podatkiem dochodowym, a w szczególności w określonym procencie od tej części jej zysku, która jest osiągnana z wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia nowych rozwiązań technicznych lub organizacyjnych będących wynikami prac badawczych. W związku z tym podstawę opodatkowania zysku /jednostki gospodarczej wdrażającej/ podatkiem dochodowym pomniejsza się o równowartość odpisów na jej fundusz efektów wdrożeniowych.

1. Skoro odpisy na FEW są, począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r. dokonywane z zysku osiąganego z wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia nowych rozwiązań, podstawę dokonywania odpisów na ten fundusz mogą począwszy od tej daty stanowić jedynie wymierne efekty ekonomiczne, które powodują konkretną poprawę wyniku finansowego jednostki wdrażającej /przyrost zysku lub obniżenie straty/.

5. Do 1986 r. całość odpisów na FEW z tytułu wymiernych efektów ekonomicznych dokonywanych przez jednostkę wdrażającą podlegała przekazywaniu do jednostki badawczej lub szkoły wyższej, będącej wykonawcą pracy badawczej, której wyniki zostały wdrożone, a jednostka ta przekazywała jednostce wdrażającej jedynie środki przeznaczone na nagrody dla imiennie określonych pracowników tej jednostki uczestniczących bezpośrednio we wdrażaniu wyników danej pracy badawczej. Natomiast zgodnie z nowymi przepisami, wobec tworzenia omawianego funduszu w jednostkach wdrażających, jednostki te przekazują jednostkom badawczym lub szkołom wyższym będącym wykonawcami pracy, której wynik został wdrożony, tylko część dokonywanych z zysku odpisów na FEW, określoną w umowie wdrożeniowej. Otrzymaną część odpisów na ten fundusz jednostka badawcza lub szkoła wyższa zapisuje nie na swój FEW, a na swój fundusz motywacyjno-wdrożeniowy i wypłaca nagrody zarówno własnym pracownikom, jak i pracownikom jednostek współpracujących, z wyjątkiem pracowników jednostki wdrażającej. Należy zaw-

sze pamiętać o tym, że w przypadkach, w których wdrażana ma być praca badawcza mająca przynieść wymierne efekty ekonomiczne a wykonana przez obcą jednostkę, jednostka wdrażająca jest obowiązana do zawarcia z tą obcą jednostką umowy wdrożeniowej, przewidującej udział wykonawcy pracy badawczej w odpisach na FEW jednostki wdrażającej.

Zgodnie z przepisem § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. część zysku stanowiąca podstawę do dokonywania odpisów na FEW ustala się według zasad obliczania efektów ekonomicznych stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze /po odliczeniu wynagrodzeń i nagród wymienionych w tym przepisie/. Zasady te zostały aktualnie określone w załączniku do zarządzenia Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r. w sprawie zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze. Otóż zasady te dopuszczają możliwość dokonywania obliczeń efektów nie tylko w oparciu o dane ścisłe, objęte systemem ewidencji księgowej jednostki wdrażającej, na podstawie której sporządza się bilans i ustala wynik finansowy, ale dopuszczają także możliwość dokonywania obliczeń efektów w oparciu o dane nie objęte systemem ewidencji, w tym także dane przybliżone a nawet szacunkowe. Ponadto w zasadach tych przewidziano możliwość wypłacania twórcom projektów wynagrodzeń z tytułu efektów nie powodujących bezpośrednio efektywnej poprawy wyniku finansowego jednostki wdrażającej oraz z tytułu efektów powstających poza jednostką wdrażającą /tj. u użytkowników/. Stąd nie wszystkie postanowienia omawianych zasad mogą znaleźć zastosowanie do obliczania części zysku osiąganego z wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia. Wyszczególnienie efektów ekonomicznych wymienionych w omawianych zasadach, które nie mogą stanowić podstawy do dokonywania odpisów na FEW zawarte jest w wytycznych w sprawie stosowania przepisów o funduszu efektów wdrożeniowych z dnia 20 lutego 1986 r.

Dodatkowo wyjaśnić należy, że w wypadku wdrożenia wyniku pracy badawczej, powodującego uruchomienie produkcji nowego wyrobu, przy równoczesnym zaniechaniu lub ograniczeniu produkcji wyrobu produkowanego dotychczas na tych samych mocach produkcyjnych to - w związku z § 1 ust. 7 "zasad obliczania efektów" - zysk osiągnąony na produkcji nowego wyrobu należy pomniejszyć o zysk utracony na skutek zaniechania lub ograniczenia produkcji wyrobu dotychczas produkowanego.

W § 5 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. jednostki gospodarcze zobowiązane zostały do dostosowania umów wdrożeniowych zawartych przed dniem 1 stycznia 1986 r. do zasad określonych w rozporządzeniu, z ważnością od dnia 1 stycznia 1986 r. Dostosowanie to powinno dotyczyć zwłaszcza:

1/ tworzenia FEW nie przez jednostkę, która wykonała pracę badawczą wdrożoną, a przez jednostkę wdrażającą;

2/ postanowień odnoszących się do określania wymiernych efektów ekonomicznych stanowiących podstawę do dokonywania odpisów na omawiany fundusz, skoro obecnie mogą to być jedynie takie wymierne efekty ekonomiczne, w rezultacie których występuje w jednostce wdrażającej poprawa wyniku finansowego i które będą obliczane na podstawie ścisłych danych objętych systemem ewidencji księgowej jednostki wdrażającej; punkt ten ma poważne znaczenie dla dostosowania treści umów do zasad rozporządzenia;

3/ maksymalnego czasu dokonywania odpisów na omawiany fundusz, który nie może przekroczyć czterech lat od odbioru pracy badawczej, z wyjątkiem szczególnych przypadków podanych w § 2 ust. 4 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r.;

4/ określenia części odpisów z zysku na omawiany fundusz, podlegającej przekazywaniu na rzecz jednostki badawczej lub szkoły wyższej, będącej wykonawcą pracy badawczej, której wynik został wdrożony.

Z brzmienia przepisu § 5 rozporządzenia wynika, że intencją rozporządzenia było, by umowy wdrożeniowe zawarte przed dniem 1 stycznia 1986 r. nie utraciły swej ważności, mimo że dotyczyły one instytucji funduszu efektów wdrożeniowych funkcjonującej tylko do końca 1985 r., nie funkcjonującej natomiast już w 1986 r. W rozporządzeniu uhonorowano zatem więzi ekonomiczne zawiązane tymi umowami, ustalając jedynie obowiązek dostosowania szczegółowej ich treści do zasad określonych w rozporządzeniu.

W związku z przepisem § 5 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. zwraca się uwagę na ust. 6 wytycznych w sprawie stosowania przepisów o funduszu efektów wdrożeniowych, zgodnie z którym przepis § 5 rozporządzenia nie dotyczy zawartych przed dniem 1 stycznia 1986 r. umów o prace badawcze o szczególnym znaczeniu społecznym lub gospodarczym, których wdrożenie przynosi efekty niewymierne, a przewidujących jednorazowe wpłaty na rzecz jednostki wykonującej pracę badawczą z przeznaczeniem tej wpłaty na nagrody. Wynika z tego, że postanowienia tych umów, w tym dotyczące jednorazowych wypłat przeznaczonych na nagrody powinny być honorowane także po dniu 1 stycznia 1986 r.

W związku z § 5 rozporządzenia wyjaśnia się zarazem, że zobowiązania jednostek wdrażających wobec jednostek badawczych z tytułu przekazywania im odpisów na omawiany fundusz, a dotyczące okresu obliczeniowego zakończonego przed dniem 1 stycznia 1986 r. należy rozliczyć według zasad obowiązujących w 1985 r. i według tych zasad wypłacić nagrody za okres obliczeniowy. Jednak w odróżnieniu od mechanizmu funkcjonującego do 1985 r., przedsiębiorstwo wdrażające powinno zatrzymać tę część odpisów, która została mu zapewniona w umowie wdrożeniowej, przekazując równowartość tej części odpisów na swój FEW. Natomiast jednostki badawcze powinny równowartość przekazywanej im części odpisów zapisywać na swój fundusz motywacyjno-wdrożeniowy.

Odrębnym zagadnieniem jest sprawa zasad i trybu dokonywania odpisów na FEW oraz dokonywania wypłat nagród z tego funduszu. Otóż zgodnie z przepisem § 2 ust. 5 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. odpisy z zysku na ten fundusz są dokonywane kwartalnie, narastająco od początku roku. Odpisy kwartalne należy jednak traktować jako zaliczkowe. Ostateczną wysokość tych odpisów ustala się po upływie pełnego okresu obliczeniowego, tj. po zakończeniu roku. Ustalanie ostatecznej wysokości tych odpisów dopiero po zakończeniu roku tłumaczy się m.in. tym, że część zysku stanowiącą podstawę do dokonywania tych odpisów należy - zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. - pomniejszać o wynagrodzenia i nagrody wypłacane z tytułu wdrożonych nowych rozwiązań na podstawie przepisów o wynalazczości oraz o nagrody za oszczędność materiałów i surowców, powstałą w wyniku wdrożenia nowych rozwiązań, wypłacone w ramach ulgi w podatku dochodowym, z tytułu oszczędności. Ostateczne ustalenie kwoty tych wynagrodzeń i nagród powinno być dokonywane w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia każdego /rocznego/ okresu obliczeniowego /z wyjątkiem pierwszego okresu obliczeniowego/.

Należy dodać, że zgodnie z przepisem § 5 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1982 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej przedsiębiorstw państwowych /Dz. U. z 1984 r. Nr 20, poz. 95 i Nr 51, poz. 264 oraz z 1985 r. Nr 11, poz. 41 i Nr 55, poz. 283/, nagrody z Funduszu Efektów Wdrożeniowych mogą być wypłacone w ciągu roku /w tym z odpisów kwartalnych na ten fundusz/, a nie dopiero po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

Istotne znaczenie dla dokonywania odpisów na FEW ma przestrzeganie terminów i okresów, o których mowa w § 2 ust. 4 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. Jeżeli np. wdrożenie wyników pracy badawczej nie wymaga inwestycji, odpisy na FEW mogą być dokonywane przez pełne trzy lata tylko wówczas, gdy okres prac wdrożeniowych

nie przekroczył - licząc od odbioru pracy - jednego roku, tj. gdy okres realizacji tych prac oraz okres dokonywania odpisów na FEW nie przekroczył łącznie 4 lat od dnia odbioru pracy badawczej. Jeżeli zatem w takim przypadku prace wdrożeniowe trwały dwa lata licząc od dnia odbioru pracy badawczej, odpisy na FEW mogą być dokonywane nie przez okres 3 lat, a jedynie przez 2 lata od dnia uruchomienia nowej produkcji w skali przemysłowej lub zastosowania innego rozwiązania w praktyce.

Podstawowe znaczenie dla prawidłowego określania trzyletniego okresu dokonywania odpisów na FEW oraz 4-, 5- i 7-letnich okresów, o których mowa w § 2 ust. 4 rozporządzenia z dnia 4 października 1985 r. ma określenie terminu, od którego wymienione okresy się liczy. W zakresie 3-letniego okresu dokonywania odpisów na fundusz należy jako początek tego okresu przyjmować pierwszy dzień kwartału kalendarzowego następującego po dniu, w którym uruchomiono nową produkcję w skali przemysłowej lub zastosowano inne rozwiązanie w praktyce. Jeżeli jednak uruchomiono nową produkcję w skali przemysłowej lub zastosowano inne rozwiązanie w praktyce, w pierwszym dniu kwartału, to dzień ten należy uważać za termin rozpoczęcia okresu 3-letniego. Dodać należy, że do 3-letniego okresu nie wlicza się czasu przeznaczonego na próbne stosowanie nowego rozwiązania, w tym także rozruchu eksploatacyjnego.

W zakresie wymienionych wyżej 4-, 5- i 7-letnich okresów należy jako początek tych okresów przyjmować dzień odbioru pracy badawczej przez zamawiającego, a jeżeli wynik tej pracy został sprzedany - w trybie upowszechnienia - innej jednostce w celu jej wdrożenia w tej jednostce, dzień nabycia /odbioru/ tego wyniku przez tę jednostkę po wykonaniu ewentualnie koniecznych dodatkowych badań aplikacyjnych.

Zgodnie z § 6 rozporządzenia z dnia 4 października 1984 r. tryb i terminy dokonywania wypłat nagród z FEW są określane w regulaminach zakładowych.

Sporządzenie takiego regulaminu należy uważać za niezbędne dla zapewnienia prawidłowego wykorzystywania środków funduszu. Regulamin ten, zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 9 ustawy o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego, powinien być uchwalony przez radę pracowniczą.

Należałoby przyjąć, że regulamin taki powinien określać postępowanie dotyczące co najmniej:

- sposobu ustalania zadań stanowiących przedmiot tworzenia FEW i nagradzania własnych zespołów pracowniczych powołanych do realizacji tych zadań,
- oceny wykonania zadań,
- sposobu i trybu ustalania efektów wdrożenia,
- wnioskowania w sprawie wypłaty nagród, weryfikacji tych wniosków i wydawania decyzji o przyznaniu nagród,
- wypłacania nagród,
- przeznaczania przychodów, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia.

W regulaminie nagradzania powinna być wyjaśniona "zasada jednokrotnej korzyści", tzn. postanowienie zawarte w § 3 ust. 4 rozporządzenia z 4 października 1985 r. dotyczące nagród w przypadku, gdy wynik pracy badawczej zawiera projekt wynalazczy. Jeżeli wynik pracy badawczej zawiera projekt wynalazczy, a nagroda z tytułu wymiernych efektów ekonomicznych wdrożenia wyników tej pracy została twórcy projektu wypłacona z FEW przed udzieleniem przez Urząd Patentowy patentu lub prawa ochronnego, z zaliczeniem tej nagrody na poczet wynagrodzenia dla twórcy projektu wynalazczego, wówczas po udzieleniu patentu /prawa ochronnego/ należy obliczyć efekty wynikające ze stosowania tego projektu wynalazczego w jednostce wdrażającej oraz obliczyć wynagrodzenie należne twórcy projektu wynalazczego z tego tytułu na podstawie przepisów o wynalazczości.

Jeżeli w omawianym przypadku nagroda wypłacona z FEW przekracza wynagrodzenie należne twórcy projektu wynalazczego na podstawie przepisów o wynalazczości, żadnych dalszych operacji związanych z wynagrodzeniem twórcy projektu nie przeprowadza się, a zatem nie dokonuje się na rzecz FEW refundacji tego wynagrodzenia w ciężar kosztów jednostki wdrażającej. Natomiast jeżeli wynagrodzenie należne twórcy projektu wynalazczego na podstawie przepisów o wynalazczości przekracza nagrodę wypłaconą twórcy z FEW, jednostka wdrażająca przekazuje różnicę jednostce uprawnionej z patentu /prawa ochronnego/ w ciężar kosztów. W tym przypadku nie dokonuje się także już omawianej refundacji na rzecz FEW.

Uprawnionym do otrzymania nagrody z FEW jest także pracownik, któremu nagroda taka się należy lub któremu nagrodę taką przyznano, a który - z przyczyn przez niego nie zawinionych - w chwili wypłacania nagród nie pracuje już w jednostce wypłacającej nagrody.

Nagrody z FEW nie wchodzi do podstawy opodatkowania podatkiem od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń, ponieważ nie są wynagrodzeniami zaliczanymi w ciężar kosztów ani nagrodami lub premiami wypłacanymi z zysku do podziału. Nie są one wynagrodzeniami w rozumieniu przepisów o wynagrodzeniach.

W końcu należy wspomnieć o dwóch przepisach dotyczących FEW, a zamieszczonych w przepisach regulujących gospodarkę finansową przedsiębiorstw państwowych:

1/ środki FEW podlegają gromadzeniu na odrębnych rachunkach bankowych, zgodnie z przepisem art. 7 ust. 4 ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego /Dz. U. Nr 37, poz. 174/.
Ma to za zadanie przeciwdziałanie angażowaniu środków FEW na inne cele;

2/ zgodnie z art. 34 ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych oraz § 21b rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej przedsiębiorstw państwowych oraz dostosowania przepisów ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych do specyfiki niektórych przedsiębiorstw, przedsiębiorstwa państwowe mogą łączyć środki swych funduszy. Może mieć to miejsce np. w tych przypadkach, w których kilka jednostek gospodarki uspołecznionej podjęło z połączonych środków wspólne przedsięwzięcie polegające na wykonaniu prac badawczo-rozwojowych i wdrażaniu wyników tych prac do praktyki gospodarczej. W takich przypadkach w zawartej między uczestnikami umowie o realizację wspólnego przedsięwzięcia należy przewidzieć m.in. zasady i sposób podziału połączonych środków pochodzących z FEW uczestników przedsięwzięcia.

Doradca Ministra
w Ministerstwie Finansów:
Ralf Szarota

Dyrektor Departamentu w Urzędzie
Postępu Naukowo-Technicznego
i Wdrożeń: Jerzy Moszczyński

5. Wynalazczość

W dziedzinie wynalazczości Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń wydał dwa zarządzenia.

1. Zarządzenie Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r. "w sprawie zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze" /poz. 5.1 Zbioru/.

Zmienia ono zarządzenie Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 2 lipca 1980 r. /MP Nr 17 z 1983 r. poz. 84/, wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 112 ust. 3 /dawny art. 107 ust. 2/ ustawy z dnia 19 października 1982 r. o wynalazczości /tekst jednolity, Dz. U. z 1984 r. Nr 33, poz. 177/. Zarządzenie z 1986 r. wprowadza zmodyfikowane i dostosowane do nowych warunków ekonomicznych i organizacyjnych zasady obliczania efektów, stanowiące podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze. Rozwiązania zaproponowane w nowych "Zasadach", zachowując w dużym stopniu układ formalny dotychczasowych przepisów dostosowują je do warunków reformy gospodarczej oraz lepiej precyzują poszczególne sformułowania, zmieniając stopień dowolności w ich interpretowaniu.

Do najważniejszych zmian zaliczyć należy:

- a/ rozdzielenie wynagrodzeń z tytułu stosowania projektu i wynagrodzeń z tytułu wykonywania prawa do tego projektu;
- b/ uznanie obliczeń opartych o dane szacunkowe;
- c/ wyeksponowanie zasady sprawdzania obliczeń według cen i płac z okresu obliczeniowego oraz podanie praktycznych sposobów wykonywania przeliczeń w kolejnych okresach obliczeniowych;
- d/ ustalenie początku kwartału, jako początku okresu obliczenio-

wego ustalonego jednolicie dla wynalazku, wzoru użytkowego i projektu racjonalizatorskiego;

e/ wyodrębnienie w osobną grupę efektów w inwestycjach i budownictwie;

f/ uściślenie zasad wynagradzania według efektów niewymiernych.

2. Regulamin przyznawania nagród Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów dla twórców z tytułu efektów z używania wyrobów wykonanych według pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych, uzyskanych poza jednostką gospodarki społeczniowej stosującą wynalazek lub wzór użytkowy /poz. 5.2 Zbioru/.

Zgodnie z art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości /tekst jednolity, Dz. U. Nr 33 z 1984 r. poz. 177/, w razie gdy efekty z używania wyrobu wykonanego według opatentowanego wynalazku lub chronionego wzoru użytkowego powstają poza jednostką gospodarki społeczniowej stosującą wynalazek lub wzór użytkowy, twórca może otrzymać nagrodę. Nagrody z tytułu efektów użytkowych, mające charakter fakultatywny, zostały wprowadzone po raz pierwszy ustawą z dnia 26 kwietnia 1984 r. o zmianie ustawy o wynalazczości /Dz. U. Nr 26, poz.130/. Nagrody te mają na celu stymulowanie istotnej z punktu widzenia społecznego twórczości wynalazczej poprzez zwiększenie materialnego zainteresowania twórców dokonywaniem i wdrażaniem wynalazków lub wzorów użytkowych. Ma to szczególne znaczenie w tych przypadkach, gdy nowe technologie przynoszą korzyść dopiero użytkownikom wyrobów. Efekty danego wdrożenia uzyskiwane są wówczas poza jednostką, która je stosuje i dotychczas nie mogły być uwzględniane przy obliczaniu podstawy do wynagradzania za projekt czy wdrożenie.

5.1. Zarządzenie Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Tech-
nicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r. w sprawie zasad obli-
czania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagro-
dzeń za pracownicze projekty wynalazcze.

Na podstawie art.112 ust. 3 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości /Dz. U. z 1984 r. Nr 33, poz. 177/ zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Określa się zasady obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze, stanowiące załącznik do zarządzenia.

2. Jeżeli realizacja pracowniczego projektu wynalazczego przynosi efekty, których sposób obliczenia nie jest podany w zasadach, o których mowa w ust. 1, sposób ten określa jednostka gospodarki społecznej zobowiązana do wypłacenia wynagrodzenia za projekt, kierując się ogólnymi metodami postępowania podanymi w zasadach oraz metodach analizy ekonomicznej stosowanymi w tej jednostce dla ustalenia wyniku finansowego.

3. Przepisy dotyczące wyrobów stosuje się odpowiednio do świadczenia usług.

§ 2. Zarządzenie ma zastosowanie przy obliczaniu efektów ekonomicznych stanowiących podstawę do ustalenia wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze, jeżeli okres obliczeniowy, za który wypłaca się wynagrodzenie twórcy projektu wynalazczego, kończy się po dniu 31 grudnia 1985 r.; do okresów obliczeniowych zakończonych przed tym dniem stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 2 lipca 1980 r. w sprawie zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze /Monitor Polski Nr 17, poz. 84 i z 1983 r. Nr 4, poz. 27/.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister-Kierownik Urzędu Postępu
Naukowo-Technicznego i Wdrożeń: K. Tott

Załącznik do zarządzenia Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Nauko-
wo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r.

Zasady obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze.

Przepisy ogólne

§ 1. 1. W celu obliczenia wysokości wynagrodzenia twórcy pracowniczego projektu wynalazczego należy ustalić:

1/ jakiego rodzaju efekty wynikają ze stosowania tego projektu;
2/ jakie efekty wynikają z wykonywania prawa w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 1984 r. w sprawie projektów wynalazczych /Dz. U. Nr 33, poz. 1789/;

3/ jakie nakłady są niezbędne do uzyskania efektów, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Efekty, o których mowa w ust. 1, dzieli się na:

1/ efekty ekonomiczne, zwane dalej "efektami wymiernymi", występujące wówczas, gdy osiągnane dzięki projektowi korzyści mogą być określone wartościowo;

2/ inne efekty, zwane dalej "efektami niewymiernymi", występujące wówczas, gdy wartościowe określenie korzyści jest niemożliwe lub nie uzasadnione /np. poprawa zdrowotności, zwiększenie bezpieczeństwa, wzmoczenie obronności, ochrona środowiska/.

3. W razie występowania efektów wymiernih oblicza się wysokość efektu netto i na jego podstawie ustala się wysokość wynagrodzenia twórcy, zgodnie z tabelą stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia.

dzenia Rady Ministrów wymienionego w ust. 1 pkt 2.

4. W razie występowania efektów niewymiernych wysokość wynagrodzenia określa się szacunkowo - biorąc pod uwagę skutki społeczne zastosowania projektu oraz nakłady na jego realizację.

5. W razie jednoczesnego występowania efektów wymiernych i niewymiernych wynagrodzenie twórcy ustala się jako sumę wynagrodzeń z tytułu efektów wymiernych i z tytułu efektów niewymiernych.

6. Jeżeli w wypadku, o którym mowa w ust. 5, obliczenie efektów wymiernych daje wielkość ujemną, wynagrodzenie ustala się na podstawie efektów niewymiernych.

7. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego powodujące korzystne zmiany w jednych elementach procesu produkcyjnego równocześnie powoduje zmiany niekorzystne w innych elementach tego procesu, efekty wynikające ze zmian korzystnych należy pomniejszyć o skutki zmian niekorzystnych.

§ 2. 1. Obliczenie efektów wymiernych powinno być oparte na danych ścisłych, a gdy to nie jest możliwe - na danych przybliżonych lub szacunkowych.

2. Przez dane przybliżone należy rozumieć dane, których wielkości nie można dokładnie ustalić z powodu braku dostatecznej liczby punktów pomiaru i konieczności operowania wielkościami średnimi, statystycznymi lub konieczności ustalenia wielkości danych w drodze analogii /np. na podstawie analizy podobnych rozwiązań technicznych zastosowanych w innych jednostkach/. Efekty ustalone na podstawie danych przybliżonych określa się jako efekty przybliżone.

3. Przez dane szacunkowe należy rozumieć dane, których wielkości są ustalone na podstawie opinii odpowiednich specjalistów, w sytuacji gdy brak jest danych ścisłych, a także gdy nie ma możliwości ustalenia danych przybliżonych.

4. Wstępne obliczenie efektów, przeprowadzone przed zastosowa-

niem projektu wynalazczego, opiera się na danych przewidywanych, które zalicza się do ścisłych, przybliżonych lub szacunkowych, zależnie od możliwości ich ustalenia po zastosowaniu projektu.

§ 3. 1. Za dokonanie obliczenia efektów jest odpowiedzialna jednostka gospodarki uspołecznionej stosująca projekt wynalazczy, a w razie wykonywania prawa - także jednostka uprawniona.

2. Dla umożliwienia dokonywania obliczeń efektów w jednostkach, o których mowa w ust. 1, należy zapewnić:

1/ niezbędne warunki do ustalenia danych wyjściowych do obliczenia efektu netto;

2/ możliwość sprawdzenia przebiegu wdrażania projektu oraz efektów faktycznie osiągniętych.

3. Jeżeli do ustalenia danych i przeprowadzenia obliczeń, o których mowa w ust. 1, dane ewidencji księgowej są niewystarczające, należy - przyjmując projekt do wykorzystania - określić rodzaj danych wymagających dodatkowej ewidencji i taką ewidencję zorganizować poza systemem ewidencji księgowej jednostki.

4. W wypadkach skomplikowanych obliczenie efektów powinno być poddane ekspertyzie.

§ 4. Efekty oblicza się przyjmując jednolite - dla okresu dotychczasowego i obliczeniowego - średnie ceny, stawki płac, taryfy itp. z okresu obliczeniowego.

§ 5. 1. Efekt netto projektu wynalazczego, stanowiący podstawę do ustalenia wynagrodzenia twórcy projektu, oblicza się oddzielnie:

1/ z tytułu stosowania tego projektu,

2/ z tytułu wykonywania prawa.

2. Nie należy sumować efektów dotyczących różnych okresów obliczeniowych lub różnych jednostek stosujących projekt bądź wykonujących prawo, ani tych samych efektów, ale obliczonych inną metodą.

§ 5. 1. Efekt netto uzyskany przez stosowanie projektu wynalazczego oblicza się za okres 12 kolejnych miesięcy zwany dalej "okresem obliczeniowym".

2. Efekt netto stanowi różnicę pomiędzy:

1/ efektami brutto odzwierciedlającymi korzyści osiągnięte w wyniku stosowania projektu wynalazczego a niezbędnymi nakładami w tym celu poniesionymi, gdy realizacja projektu powoduje zmiany dotyczące produkcji już wytwarzanej;

2/ wartością produkcji w cenach realizacji a jej kosztem własnym, gdy zastosowanie projektu ma na celu uruchomienie produkcji wyrobów nowych dla jednostki stosującej projekt;

3/ zyskiem osiągniętym wskutek produkcji wyrobu po zastosowaniu projektu a zyskiem dotychczasowym osiąganym przed zastosowaniem projektu, gdy projekt powoduje uruchomienie produkcji nowej odmiany wyrobu wytwarzanego już w danej jednostce;

4/ kosztorysową wartością obiektu a jego wartością rzeczywistą po zastosowaniu projektu, jeżeli projekt powoduje zmiany w dokumentacji inwestycji.

3. Za wyrób nowy dla jednostki stosującej projekt uważa się wyrób, który nie był dotychczas w tej jednostce wytwarzany. Modernizacja /unowocześnienie, udoskonalenie/ albo nowa odmiana /modyfikacja/ wyrobu wytwarzanego już w danej jednostce, jak również zmiana niektórych jego cech, symbolu lub nazwy handlowej, nie kwalifikuje wyrobu do uznania go za nowy, z wyjątkiem wypadku, o którym mowa w ust. 4.

4. Na równi z nowym wyrobem traktuje się wyrób zmodernizowany, jeżeli przy dotychczasowej charakterystyce technicznej produkcja wyrobu musiałaby być zaniechana, np. wobec podwyższenia wymagań wynikających ze zmiany Polskiej Normy.

5. Przez cenę realizacji /ust. 2 pkt 2/ rozumie się:

1/ cenę sprzedaży pomniejszoną o podatek obrotowy lub powiększoną o dotację przedmiotową;

2/ cenę transakcyjną skorygowaną o finansowe rozliczenia wyrównawcze w handlu zagranicznym;

3/ cenę wewnętrzną objętą rachunkiem wyrównawczym cen wewnętrznych.

§ 7. Efekt z tytułu wykonywania prawa ustala się w wysokości dochodów uzyskiwanych z jego tytułu za okres obliczeniowy. Jeżeli dochody te obejmują równocześnie zwrot kosztów za wykonaną pracę badawczo-rozwojową, wykonanie dokumentacji, prototypu badań i prób technicznych nadzór autorski itp. należy je odpowiednio pomniejszyć.

§ 8. Jeżeli obliczenia nie można oprzeć na danych ścisłych, lecz trzeba wykorzystać dane przybliżone lub szacunkowe, których wielkość ulega zmianie w zależności od sposobu ich ujęcia, efekt netto należy obliczyć przyjmując prawdopodobne dane dla warunków najbardziej realnych albo obliczając średnią arytmetyczną z efektów obliczeniowych dla dwóch lub więcej wariantów możliwych do przyjęcia.

§ 9. 1. Początkiem pierwszego okresu obliczeniowego jest pierwszy dzień kwartału kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania projektu wynalazczego.

2. Na wniosek twórcy, zgłoszony przed dniem rozpoczęcia okresu obliczeniowego, może być ustalony wcześniejszy termin rozpoczęcia tego okresu.

3. Z wyjątkiem wypadku, o którym mowa w ust. 2, okres obliczeniowy nie może obejmować czasu przeznaczonego na próbne stosowanie projektu, w tym także rozruchu eksploatacyjnego. Jeżeli po rozpoczęciu stosowania projektu badania i próby trwają nadal, okres obliczeniowy należy odpowiednio przesunąć.

4. Stosowanie projektu wynalazczego, który rozwija lub uzupełnia rozwiązania będące przedmiotem projektu już uprzednio zrealizowanego, nie przerywa okresu obliczeniowego projektu dotychczasowego.

5. Jeżeli projekt wynalazczy stosuje się krócej niż 12 miesięcy, za okres obliczeniowy przyjmuje się faktyczny czas stosowania projektu. W jednostkach organizacyjnych pracujących sezonowo za okres obliczeniowy przyjmuje się sezon /kampanię/, w którym projekt jest stosowany.

6. Jeżeli projekt wynalazczy dotyczy wyrobu produkowanego jednostkowo w okresie wykonania /cyklu produkcyjnym/ przekraczającym 12 miesięcy, efekt oblicza się dla jednostki tego wyrobu za cały okres cyklu produkcyjnego, bez względu na jego długość.

7. Zasadę, o której mowa w ust. 6, stosuje się odpowiednio do obiektów inwestycyjnych.

§ 10. 1. Jeżeli projekt wynalazczy /projekt nowy/ opiera się na projekcie już stosowanym /dotychczasowym/, odpowiednio go rozwijając lub uzupełniając, stosuje się następujące zasady:

1/ efekt projektu dotychczasowego oblicza się przy założeniu, że projekt nowy nie byłby stosowany;

2/ efekt projektu nowego oblicza się na podstawie dodatkowych korzyści, jakie wynikają ze stosowania projektu nowego w stosunku do korzyści ze stosowania projektu dotychczasowego.

2. W razie niemożności ścisłego podziału efektów na efekty uzyskiwane przez stosowanie projektu dotychczasowego i projektu nowego, jednostka stosująca te projekty ustala odpowiedni sposób dokonania rozliczenia /klucz rozliczeniowy/.

3. Jeżeli dany projekt wynalazczy jest stosowany razem z innymi projektami bądź jest związany z wdrożeniem wyników prac badawczo-rozwojowych nie objętych tym projektem wynalazczym, tak że uzyskiwane efekty są łącznym ich rezultatem, dokonuje się szacunkowo oceny, jaką część rozwiązania całości przedsięwzięcia należy przypisać danemu projektowi wynalazczemu. Za efekt tego projektu przyjmuje się wynikającą z tej oceny część efektów łącznych.

§ 11.1. Przy obliczaniu efektów należy eliminować czynniki nie związane ze stosowaniem projektu wynalazczego. Czynniki te są w szczególności zmiany wprowadzone w wyniku stosowania innych przedsięwzięć techniczno-organizacyjnych lub projektów wynalazczych.

2. W celu eliminowania czynników, o których mowa w ust. 1, należy:

1/ w obliczeniu uwzględnić tylko te elementy kosztów lub asortymenty produkcji, w których następują zmiany wskutek stosowania projektu wynalazczego;

2/ eliminować ewentualny wpływ innych przedsięwzięć technicznych lub organizacyjnych zgodnie z przepisami § 10;

3/ stosować przez wszystkie okresy obliczeniowe wielkości techniczne zużycia materiałów, energochłonności, pracochłonności itp., ustalone jako rezultat zastosowania projektu.

Efekte wynikające ze stosowania projektu
w produkcji wyrobów już wytwarzanych

A. Efekt netto i jego składniki

§ 12. Efekt netto stosowania projektu wynalazczego w produkcji wyrobów już wytwarzanych oblicza się według wzoru:

$$E_w = U - N$$

w którym:

E_w - jednoroczna wielkość efektu netto,

U - jednoroczna wielkość efektu brutto /efektu nie uwzględniającego nakładów/,

N - nakłady na realizację projektu przeliczone w odniesieniu do jednego roku.

§ 13. 1. Efekt brutto / U / może wynikać:

1/ z oszczędności w określonych pozycjach kosztów jednostki, która stosuje projekt wynalazczy;

2/ ze zwiększenia produkcji określonych wyrobów;

3/ z poprawy jakości i parametrów techniczno-eksploatacyjnych /właściwości użytkowych/ wyrobów.

2. Efekty, o których mowa w ust. 1, mogą występować samodzielnie lub łącznie z innymi. Efekt brutto stanowi wówczas sumę efektów cząstkowych.

§ 14. 1. Nakłady na realizację projektu wynalazczego /N/ obejmują:

1/ roczną wielkość odpisów amortyzacyjnych środków trwałych nabytych lub wytworzonych w własnym zakresie w celu zastosowania projektu wynalazczego;

2/ przypadające na okres jednego roku inne koszty ponoszone w celu realizacji projektu /zakup lub wykonanie we własnym zakresie narzędzi albo przyrządów, nieinwestycyjne koszty przystosowania istniejących obiektów, maszyn, urządzeń, aparatury, przyrządów i narzędzi, koszty szkolenia pracowników, odpłatność z tytułu nabycia prawa/ - bez względu na źródło ich finansowania - rozliczone na okres stosowania projektu, nie dłuższy jednak niż 5 lat.

2. Do kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie wlicza się kosztów związanych z opracowaniem i oceną projektu wynalazczego. Nakłady na realizację projektu wynalazczego /N/ dotyczą jedynie nakładów, które przedsiębiorstwo musi ponieść w celu zastosowania projektu wynalazczego ocenionego i przyjętego do stosowania.

3. Narzędzia, przyrządy itp. przedmioty nietrwałe, wykonywane we własnym zakresie przez jednostkę stosującą projekt wynalazczy i nie ujęte obowiązującymi cennikami, wycenia się w wysokości technicznego kosztu wytworzenia, tj. według rzeczywistych kosztów bezpośrednich powiększonych o narzut kosztów wydziałowych. Jeżeli jednak narzędzia te /przyrządy itp./ nie są wykonywane w wydziałach produkcji narzędzi, lecz w innych wydziałach, w których produkcja ta nie stanowi podstawowego zakresu działalności, do obliczenia przyjmuje się narzut kosztów

wydziałowych, nie wyższy jednak od narzutu ustalonego dla wydziału produkcji narzędzi.

4. Jeżeli nowe środki pracy zakupione /wytworzone we własnym zakresie/ w celu zastosowania projektu wynalazczego zastępują inne środki, które są już użytkowane w produkcji w jednostce stosującej projekt, nakłady na realizację projektu wynalazczego oblicza się jako różnicę wielkości, o których mowa w ust. 1, tj.:

1/ rocznych odpisów amortyzacyjnych - w odniesieniu do środków trwałych,

2/ rozliczonych na okres 1 roku kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

B. Efekty oszczędnościowe

§ 15. 1. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego umożliwia zmniejszenie określonych kosztów, nakładów, strat itp., ponoszonych przez jednostkę stosującą projekt, należy ustalić:

1/ dotychczasową wielkość tych kosztów /nakładów, strat/, tj. wielkość, jaka ukształtowałyby się w okresie obliczeniowym w razie zaniechania stosowania projektu;

2/ nową wielkość tych kosztów /nakładów, strat/, tj. ich wielkość w tym okresie przy stosowaniu projektu.

2. Oszczędnościowy efekt brutto oblicza się obejmując od dotychczasowej wielkości kosztów /ust. 1 pkt 1/ wielkość nową /ust. 1 pkt 2/.

§ 16. 1. Jeżeli oszczędności uzyskiwane wskutek stosowania projektu wynalazczego dotyczą bezpośrednich kosztów produkcji określonych wyrobów /półwyrobów, detali itp./, to:

1/ dotychczasową wielkość kosztów ustala się mnożąc wyrażoną w odpowiednich jednostkach naturalnych ilość produkcji tych wyrobów w okresie obliczeniowym przez dotychczasowy jednostkowy koszt bezpośredni /ust. 3/ dotyczący tych elementów kosztów, w których nastę-

pują zmiany wskutek stosowania projektu;

2/ nową wielkość kosztów ustala się mnożąc tę samą ilość produkcji przez jednostkowy koszt bezpośredni poniesiony w okresie obliczeniowym, określony w sposób podany w pkt 1;

3/ nie uwzględnia się w tym obliczeniu narzutu kosztów pośrednich, z wyjątkiem wymienionych w ust. 2; ewentualne oszczędności powstające w kosztach pośrednich wskutek stosowania projektu wynalazczego ujmuje się oddzielnie według zasad podanych w § 17.

2. Obliczając oszczędności, o których mowa w ust. 1, należy:

1/ wielkość zużycia materiałów bezpośrednich zwiększyć o narzut kosztów zakupu /zaopatrzenia/;

2/ koszty płac /robocizny bezpośredniej/ ujmować jako sumę wynagrodzeń pieniężnych i w naturze, w rozumieniu przepisów o finansowaniu wynagrodzeń, powiększając je o narzuty na płace ustalone według obowiązujących zasad ewidencji, kalkulacji i analizy kosztów produkcji przemysłowej.

3. Przez dotychczasowy jednostkowy koszt bezpośredni, o którym mowa w ust. 1, należy rozumieć koszt obliczony według rzeczywistego zużycia materiałów i robocizny z okresu bezpośrednio poprzedzającego zastosowanie projektu oraz cen tych materiałów i stawek pośrednich z okresu obliczeniowego. Jeżeli przed realizacją projektu stosowano do obowiązujących norm współczynniki zmieniające te normy, powodując przejściowo zmiany kosztów bezpośrednich /np. w związku z wdrażaniem wyników prac badawczych/, nie należy uwzględniać tych współczynników.

4. Przez nową wielkość jednostkowego kosztu bezpośredniego, o której mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się wielkość średniego kosztu rzeczywistego w okresie obliczeniowym i do jego obliczenia stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3.

5. Jeżeli stosowanie projektu spowoduje zmniejszenie liczby braków, efekt oszczędnościowy, polegający na obniżeniu kosztów z tego

tytułu, oblicza się ustalając różnicę między dotychczasową i nową wielkością technicznego kosztu wytworzenia jednostki wyrobu, którego projekt dotyczy, i przemnażając ją przez liczbę jednostek tego wyrobu wytworzonych w okresie obliczeniowym.

6. Przy obliczaniu nowych wielkości kosztów, wymienionych w ust. 4 i 5, nie uwzględnia się kosztów poniesionych na realizację projektu, które w całości ujmują się w nakładach /N/ zgodnie z przepisami § 14.

7. Jeżeli projekt wynalazczy umożliwia zastąpienie surowców lub materiałów importowanych surowcami lub materiałami krajowymi i zastąpienie takie jest gospodarczo celowe, chociaż nie zapewnia oszczędności w kosztach produkcji wyższych niż 5% ceny importowanego surowca lub materiału, do obliczenia efektu oszczędnościowego brutto przyjmuje się 5% tej ceny.

§ 17. Jeżeli oszczędności uzyskiwane dzięki stosowaniu projektu wynalazczego dotyczą pośrednich kosztów produkcji, należy postępować w sposób następujący:

1/ gdy oszczędność powstaje w elementach kosztów pośrednich, kształtujących się proporcjonalnie do wielkości produkcji /np. tzw. koszty ruchu maszyn i urządzeń/, oszczędność tę należy obliczać stosując odpowiednio przepisy § 16 dotyczące oszczędności kosztów bezpośrednich.

2/ w innych wypadkach oszczędność oblicza się jako różnicę kosztów pośrednich.

§ 18. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego powoduje obniżenie kosztów zakupu maszyn, urządzeń, przyrządów itp. /np. przez zakup lub wykonanie we własnym zakresie tańszych maszyn i urządzeń zamiast droższych/ - oszczędności te traktuje się jako efekt zastosowania projektu, pod warunkiem, że nie nastąpi zwiększenie kosztów eksploatacyjnych.

§ 19. 1. Jeżeli w wyniku stosowania projektu wynalazczego następuje uniknięcie lub zmniejszenie strat, oszczędności z tego tytułu ob-

licza się, biorąc pod uwagę:

1/ ustaloną na podstawie dotychczasowych danych sprawozdawczych jednoroczną wielkość tych strat, które najprawdopodobniej byłyby poniesione w okresie obliczeniowym w razie niezastosowania projektu wynalazczego;

2/ określony na podstawie danych tego projektu współczynnik, w jakim zastosowanie projektu przyczyniło się do zmniejszenia powyższych strat.

2. Iloczyn wielkości, o których mowa w ust. 1, stanowi efekt brutto.

C. Efekty zwiększenia produkcji

§ 20. 1. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego umożliwia zwiększenie produkcji określonych wyrobów w porównaniu z okresem sprzed realizacji projektu, wynikający stąd efekt brutto oblicza się mnożąc dotychczasowy zysk jednostkowy odnoszący się do danego wyrobu - obliczony zgodnie z przepisami ust. 3 - przez liczbę jednostek tego wyrobu, stanowiącą przyrost produkcji w okresie obliczeniowym w stosunku do produkcji dotychczasowej.

2. Przez produkcję dotychczasową rozumie się liczbę jednostek danego wyrobu wytworzonych w czterech kolejnych kwartałach poprzedzających stosowanie projektu. Jeżeli dany wyrób był dotychczas wytwarzany w okresie krótszym, liczbę wyprodukowanych jednostek należy umownie przeliczyć na liczbę przypadającą na okres czterech kwartałów.

3. Dotychczasowy zysk jednostkowy oblicza się mnożąc cenę realizacji z okresu obliczeniowego przez wskaźnik ustalony jako stosunek zysku z okresu dotychczasowego do ceny realizacji z tego okresu. Jeżeli dotychczasowy zysk jednostkowy stanowi mniej niż 5% ceny realizacji wyrobu z okresu obliczeniowego albo gdy produkcja jest nierentowna, za zysk przyjmuje się 5% tej ceny.

§ 21. 1. Jeżeli przedmiotem projektu wynalazczego jest zwiększe-

nie produkcji półfabrykatów, detali, części, podzespołów itp., efekt brutto oblicza się na podstawie przyrostu liczby wytworzonych półfabrykatów, detali itp. Przyrost ten nie może przekroczyć potrzeb wynikających z wielkości produkcji towarowej i z konieczności utrzymania stanu zapasów środków obrotowych na niezbędnym poziomie.

2. Jeżeli półfabrykaty /detale itp./, o których mowa w ust. 1, nie są przedmiotem obrotu towarowego i w związku z tym nie mają ceny sprzedaży ani nie ustalono dla nich ceny wewnętrznej objętej rachunkiem wyrównawczym cen wewnętrznych, wielkość dotychczasowego zysku jednostkowego tego półfabrykatu /detalu itp./ ustala się według klucza rozliczeniowego przyjętego w jednostce gospodarki społecznej. Kluczem tym może być stosunek kosztów przerobu półfabrykatu /detalu itp./ do kosztów przerobu wyrobu finalnego, jeżeli merytoryczna ocena projektu i skutków jego zastosowania pozwala na przyjęcie takiego klucza. Koszty przerobu przyjmuje się zgodnie z przepisami o cenach regulowanych.

D. Efekty poprawy jakości

§ 22. 1. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego powoduje poprawę jakości wyrobu lub jego modernizację, wyrażającą się polepszeniem parametrów techniczno-eksploatacyjnych /właściwości użytkowych/, wynikający stąd efekt brutto ustala się na podstawie odpowiednio podwyższonych cen tego wyrobu. Przez odpowiednie podwyższenie ceny wyrobu należy rozumieć także podwyższenie jej w wyniku uzyskania znaku jakości.

2. Efekt, o którym mowa w ust. 1:

1/ w pierwszym okresie obliczeniowym - oblicza się mnożąc różnicę między zwiększoną a dotychczasową ceną przez liczbę jednostek wyrobu wytworzonych w okresie obliczeniowym; jeżeli poprawa jakości wyraża się polepszeniem struktury gatunkowości produkcji, do obliczenia efektów przyjmuje się przeciętną cenę z grupy wyrobów, której

dotyczy projekt;

2/ w następnych okresach obliczeniowych - oblicza się zgodnie z przepisem pkt 1, z tym, że różnicę między zwiększoną a dotychczasową ceną ustala się kolejno dla każdego okresu obliczeniowego, mnożąc przeciętną cenę z tego okresu przez stopę wzrostu ceny, którą jest liczba otrzymana z podzielenia różnicy cen, obliczonej dla pierwszego okresu obliczeniowego, przez cenę z pierwszego okresu obliczeniowego.

§ 23. 1. W wyjątkowych wypadkach, gdy pomimo poprawy jakości wyrobu lub jego modernizacji, wyrażającej się polepszeniem parametrów techniczno-eksploatacyjnych /właściwości użytkowych/, nie następuje odpowiednie podwyższenie jego ceny, a dzięki tej poprawie użytkownicy będący jednostkami gospodarki uspołecznionej osiągają dodatkowe korzyści użytkowe /eksploatacyjne/ efekt brutto oblicza się:

1/ określając udział producenta w użytkowych korzyściach ekonomicznych przypadających na jednostkę ulepszanego wyrobu jako 50% korzyści z przewidywanego użytkowania wyrobu w okresie nie dłuższym niż 5 lat;

2/ mnożąc kwotę udziału w korzyściach, o których mowa w pkt 1, przez ilość tych wyrobów wytworzonych w okresie obliczeniowym.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wyrobów powszechnego użytku przeznaczonych na rynek.

3. Zasady określone w ust. 1 należy odpowiednio stosować do maszyn i urządzeń oraz przyrządów i narzędzi wytworzonych na własne potrzeby produkcyjne w jednostce stosującej projekt, przy czym w takim wypadku przyjmuje się całość korzyści użytkowych.

4. Obliczenie efektu, o którym mowa w ust. 1, może opierać się na danych szacunkowych ustalonych przez jednostkę obowiązującą do wypłaty wynagrodzenia za projekt, na podstawie własnych analiz przy ewentualnym wykorzystaniu informacji głównego odbiorcy /dystrybutora/ i opinii kompetentnych instytucji.

Efekty uruchomienia produkcji nowego wyrobu

§ 24. 1. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego powoduje uruchomienie produkcji nowego wyrobu /półfabrykatu, detalu, części, podzespołu itp./, efekt netto, o którym mowa w § 6 ust. 2 pkt 2, oblicza się według wzoru:

$$E_w = /c - k/ V$$

w którym:

E_w - jednoroczna wielkość efektu netto,

c - cena realizacji jednostki wyrobu,

k - jednostkowy koszt własny wyrobu, powiększony w wypadku eksportu o prowizję przedsiębiorstwa handlu zagranicznego oraz - w razie nabycia od innej jednostki prawa stosowania projektu /patentu, licencji itp./ - powiększony o koszt nabycia tego prawa, bez względu na źródło finansowania,

V - ilość jednostek wyrobu wytworzonych w okresie obliczeniowym.

2. Jeżeli różnica $c-k$ stanowi mniej niż 5% ceny realizacji bądź c kształtuje się poniżej k , do obliczenia efektu netto przyjmuje się 5% tej ceny. Przepis ten stosuje się bez względu na sposób ustalania cen.

3. Cena realizacji $/c/$ i jednostkowy koszt własny wyrobu $/k/$ powinny być ustalone według zasad obowiązujących przy ustalaniu cen i rozliczaniu kosztów. Jeżeli do chwili obliczenia efektów wartości te nie zostały ustalone, przyjmuje się je w wielkościach ustalonych w kalkulacji wstępnej, a następnie przeprowadza odpowiednią korektę obliczenia przy dokonywaniu wypłaty pozostałej części wynagrodzenia twórcy po zakończeniu okresu obliczeniowego.

4. Obliczenie efektów produkcji eksportowej przeprowadza się przyjmując cenę realizacji $/§ 6$ ust. 5/ uwzględniającą cenę transakcyjną. Na wniosek twórcy projektu w obliczeniu można uwzględnić cenę sprzedaży lub cenę wewnętrzną, jeżeli wynik obliczenia uwzględniający

jedną z tych cen jest dla twórcy korzystniejszy.

5. Jeżeli projekt dotyczy półfabrykatu /detalu itp./, który nie jest przedmiotem obrotu towarowego i w związku z tym nie ma ceny sprzedaży ani nie ustalono dla niego ceny wewnętrznej, zamiast różnicy c-k przyjmuje się wielkość tej różnicy obliczoną dla wyrobu końcowego i mnoży ją przez liczbę ustaloną szacunkowo, według klucza rozliczeniowego ustalonego w jednostce gospodarki społecznej. Liczba ta określa udział półfabrykatu /detalu itp./ w wyrobie finalnym, według znaczenia półfabrykatu /detalu/ dla wyrobu finalnego. Liczbę tę można ustalić np. jako stosunek kosztów przerobu półfabrykatu /detalu/ do kosztów przerobu wyrobu finalnego, jeżeli merytoryczna ocena projektu pozwala na przyjęcie takiego sposobu. Zasadę określoną w ust. 2 stosuje się odpowiednio.

6. Dla projektów wynalazczych dotyczących technologii produkcji substancji czynnej, np. w produkcji leków lub środków ochrony roślin, przy ustalaniu klucza rozliczeniowego należy brać pod uwagę wartość użytkową substancji czynnej wykonanej według projektu w stosunku do ogólnej wartości użytkowej wyrobu. Wielkość tę można ustalić w sposób szacunkowy.

§ 25. W wyjątkowych wypadkach, gdy właściwości techniczne nowego wyrobu powodują uzyskiwanie przez jego użytkowników będących jednostkami gospodarki społecznej, eksploatacyjnych efektów ekonomicznych, które nie zostały jednak uwzględnione w cenie tego wyrobu, efekt obliczony według zasad określonych w § 24 zwiększa się o efekt obliczony według zasad określonych w § 23. Nie dotyczy to jednak wyrobów powszechnego użytku, przeznaczonych na rynek.

§ 26. Jeżeli nowy wyrób zastępuje wyrób dotychczas importowany, efekt netto oblicza się według zasad określonych w § 24. Na wniosek twórcy można do obliczenia przyjąć ostatnią cenę transakcyjną płaconą za ten wyrób, obliczoną według przeliczników obowiązujących w okresie

obliczeniowym. W taki sam sposób oblicza się efekty w razie uruchomienia w kraju produkcji półfabrykatów /detali itp./ dotychczas importowanych. Jeżeli wyroby zastępowane są w innym stosunku niż 1:1 /np. 1 kg substancji importowanej jest zastąpiony przez 0,8 kg substancji produkowanej według projektu/ lub różnią się jakościowo, należy dokonać odpowiedniej korekty danych przyjmowanych do obliczenia.

Efekty uruchomienia produkcji nowych odmian wyrobów

§ 27. 1. Jeżeli zastosowanie projektu wynalazczego powoduje uruchomienie produkcji nowej odmiany wyrobu wytwarzanego już w danej jednostce, za efekt netto przyjmuje się przyrost zysku na tym wyrobie w okresie obliczeniowym w stosunku do dotychczasowego.

2. Przyrost zysku, o którym mowa w ust. 1, stanowi różnicę między wielkością $c-k/V$, obliczoną według zasad określonych w § 24 dla nowej odmiany wyrobu, a wielkością obliczoną według tych samych zasad dla dotychczasowych odmian tego wyrobu, których produkcja zmniejszyła się w okresie obliczeniowym w stosunku do dotychczasowego.

Efekty z wykorzystania projektu wynalazczego w dokumentacji inwestycji i remontów

§ 28. 1. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego w toku procesu inwestycyjnego powoduje obniżenie nakładów na budowę obiektu, oszczędność w nakładach traktuje się jako efekt netto tego projektu.

2. Efekt, o którym mowa w ust. 1, oblicza się:

1/ w odniesieniu do wynalazku - jako różnicę między kosztorysową kwotą nakładów, które musiałyby być poniesione, gdyby nie realizowano wynalazku, a kwotą tych nakładów uwzględniającą jego zastosowanie;

2/ w odniesieniu do projektu racjonalizatorskiego - jako różnicę między kosztorysową kwotą nakładów wynikających z dokumentacji,

według której realizowano proces inwestycyjny przed uwzględnieniem projektu, a kwotą tych nakładów uwzględniającą stosowanie projektu, uwzględniając jedynie te koszty, które faktycznie ulegają zmianie w wyniku zastosowania projektu i z tym projektem mają związek.

3. Efekty, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględnia się w całości pod warunkiem, że w wyniku stosowania projektu wynalazczego nie nastąpi podwyższenie kosztów eksploatacyjnych lub pogorszenie parametrów użytkowych obiektu.

4. Jeżeli stosowanie projektu wynalazczego w toku procesu inwestycyjnego powoduje skrócenie cyklu inwestycyjnego i odebranie obiektu przez zleceńodawcę lub włączenie obiektu do eksploatacji w terminie krótszym od ustalonego, przyjmuje się, że wynikający stąd efekt wynosi 8% nakładów kosztorysowych na ten obiekt za każdy rok skrócenia cyklu lub odpowiednio 2/3% za każdy pełny miesiąc. Nakłady te nie uwzględniają oszczędności, o których mowa w ust. 1 i 2, wynikających z realizacji projektu.

5. Wycenę porównawczą nakładów, o których mowa w ust. 1 i 2 przeprowadza się z odpowiednim uwzględnieniem przepisów § 4 i 11.

6. Zasady, o których mowa w ust. 1-5, stosuje się odpowiednic do projektów wprowadzających zmiany w dokumentacji dotyczącej remontów.

Efekty niewymierne

§ 29. 1. Za projekty wynalazcze, których stosowanie przynosi efekty niewymierne, wynagrodzenie ustala się zgodnie z kryteriami przyjętymi w danej jednostce, porównując stan osiągnięty po zastosowaniu projektu ze stanem dotychczasowym /przed zastosowaniem projektu/, w zależności od stopnia poprawy:

- 1/ warunków bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 2/ ochrony środowiska,
- 3/ ochrony przeciwpożarowej.

2. Punktem wyjścia do ustalenia wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest istniejący, określony np. procentowo, stan zagrożenia. Liczba punktów /procentów/, wyrażająca zmniejszenie tego zagrożenia, pomnożona przez kwotę wynagrodzenia wyjściowego, ustaloną w jednostce jako minimalna w danej dziedzinie, w określonym zakresie stosowania, nie niższą jednak od najniższego wynagrodzenia za danego rodzaju pracowniczy projekt wynalazczy, przewidzianego w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów wymienionego w § 1 ust. 1 pkt 2 - określa wynagrodzenie za projekt wynalazczy.

5.2. Zarządzenie Nr 6 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 10 czerwca 1986 r. w sprawie ustalania regulaminu nagród Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów dla twórców z tytułu efektów z używania wyrobów wykonanych według pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych.

Na podstawie art. 7 pkt 6 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Naukowo-Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280 oraz § 44 ust. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 1984 r. w sprawie projektów wynalazczych /Dz. U. Nr 33, poz. 178/ zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin przyznawania nagród Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów dla twórców z tytułu efektów z używania wyrobów wykonanych według pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych, uzyskanych przez jednostkę gospodarki społecznej stosującą wynalazek lub wzór użytkowy, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Wiceprezes Rady Ministrów
Przewodniczący Komitetu
do Spraw Nauki i Postępu
Technicznego
ZBIGNIEW SZAJAJDA

5.3. Regulamin przyznawania nagród Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów dla twórców z tytułu efektów z używania wyrobów wykonanych według pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych, uzyskanych poza jednostką gospodarki uspołecznionej stosującą wynalazek lub wzór użytkowy.

1. Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/, przyznaje twórcom nagrody, o których mowa w art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości/ tekst jednolity Dz. U. Nr 35 z 1984 r., poz. 177/, zwane dalej "nagrodami", na zasadach określonych w § 44 ust. 9-12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 1984 r. w sprawie projektów wynalazczych /Dz. U. Nr 33, poz. 178/. Wyciąg obowiązujących w tym zakresie przepisów stanowi załącznik do Regulaminu.

2. Nagrody mogą być przyznawane twórcom pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych za zastosowane w jednostkach gospodarki uspołecznionej po 1 lipca 1984 r. w produkcji wynalazki lub wzory użytkowe, według których wytwarzane są wyroby przynoszące głównie korzyści użytkownikom tych wyrobów, a ich producent nie pobiera ceny uwzględniającej te korzyści, zwłaszcza ceny odpowiadającej cenom transakcyjnym /przeliczonym według obowiąz-

zującego kursu/ zagranicznych odpowiedników takich samych wyrobów lub ceny podwyższonej z tytułu znaku jakości albo ceny przewidującej określony udział producentów w korzyściach użytkownika.

3. Jednostka gospodarki uspołecznionej stosująca wynalazek lub wzór użytkowy, zwana dalej "jednostką", występuje z pisemnym wnioskiem o ustalenie i wypłatę nagrody do Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, zwanego dalej "Urzędem Postępu".

4. Wniosek o ustalenie i wypłatę nagrody, zwany dalej "wnioskiem", powinien zawierać:

- 1/ nazwę oraz adres siedziby jednostki,
- 2/ tytuł wynalazku lub wzoru użytkowego,
- 3/ numer patentu lub prawa ochronnego,
- 4/ imię i nazwisko oraz adres twórcy /twórców/ wynalazku lub wzoru użytkowego,
- 5/ datę zastosowania projektu,
- 6/ kwotę wynagrodzenia twórcy /twórców/ przysługującego od jednostki z tytułu stosowania projektu,
- 7/ uzasadnienie wniosku,
- 8/ spis załączonych dokumentów,
- 9/ oznaczenie daty i miejsca sporządzenia wniosku,
- 10/ podpis kierownika jednostki.

5. Do wniosku należy dołączyć następujące dokumenty:

1/ odpis lub poświadczoną za zgodność z oryginałem przez komórkę do spraw osobowych jednostki kserokopię lub fotokopię dokumentu patentowego /dokumentu ochronnego/ wraz z odpisem wynalazku /wzoru użytkowego/, zastrzeżeniami patentowymi /ochronnymi/ i rysunkami /opis patentowy lub opis ochronny/ oraz świadectwami autorskimi;

2/ dokument stwierdzający zastosowanie wynalazku lub wzoru użytkowego w normalnej produkcji;

3/ opinię właściwej jednostki organizacyjnej lub organizacji na temat walorów użytkowych wyrobów i ich cen oraz dostępności na rynku,

a także efektów użytkowych uzyskiwanych w gospodarce narodowej.

6. W przypadku stwierdzenia przez Urząd Postępu, że wniosek nie odpowiada wymaganiom określonym w pkt 4 i 5, Urząd Postępu zwraca jednostkę do usunięcia jego usterek w wyznaczonym terminie pod rygorem zwrotu wniosku. W przypadku nie usunięcia usterek wniosku w terminie, Urząd Postępu zwraca wniosek jednostce.

7. Z wnioskiem o przyznanie nagrody występuje Urząd Postępu na podstawie opinii międzyresortowej komisji powołanej przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń zwanej dalej "Komisją". Opinia Komisji powinna zawierać uzasadnienie i wysokość proponowanej nagrody.

8. O przyznaniu nagrody Urząd Postępu zawiadamia pisemnie jednostkę, która powiadamia zainteresowanych twórców.

9. W przypadku, gdy komisja stwierdzi brak merytorycznego uzasadnienia do wystąpienia przez Urząd Postępu z wnioskiem o przyznanie nagrody, Urząd Postępu zawiadamia pisemnie jednostkę o odmowie wystąpienia z wnioskiem, podając przyczyny tej odmowy.

10. Twórcy, którym przyznano nagrody otrzymują dyplomy Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, które wręcza się uroczyście.

Zatwierdzam:

Przewodniczący Komitetu do Spraw Nauki
i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów

6. Eksport i import osiągnięć naukowo technicznych

W dziedzinie eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń opracował uchwałę nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych /poz. 6.1. Zbioru/. Uchwała rozszerza zakres pojęcia "osiągnięcia naukowo-technicznego" o aparaturę naukowo-badawczą, pomiarową itp., eksportowaną w pojedynczych egzemplarzach lub serii modelowej oraz o usługi techniczne mające na celu opracowanie eksportowanych osiągnięć naukowo-technicznych. Zakres przedmiotowy osiągnięcia został także rozszerzony o wzorce chemiczne i fizyczne, programy komputerowe i nowe czynne mikroorganizmy.

Zgodnie z zasadami reformy gospodarczej całkowicie urezygnowano z nakazowego systemu planowania eksportu osiągnięć. Zachowana została zasada opracowywania wieloletnich programów rozwoju eksportu oraz formułowania ofert eksportowych. Istotne zmiany zostały wprowadzone w regulacji zasad wynagradzania twórców osiągnięć naukowo-technicznych sprzedanych za granicę.

Analogicznie jak w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29.06.1984 r. w sprawie projektów wynalazczych, wprowadzono wynagrodzenie dewizowe za eksport osiągnięć nie chronionych. Za taką formą wynagrodzeń przemawia potrzeba szerokiego wyjścia z ofertą eksportową tych rozwiązań, które aczkolwiek nie zgłaszane z różnych względów do ochrony patentowej są nowoczesnymi i postępowymi rozwiązaniami na światowym poziomie. Na wniosek środowisk naukowo-badawczych i projektowanych w uchwale ustanowiono nowe stymulatory

dla przedsiębiorstw handlu zagranicznego, zwłaszcza jednostek koncesyjnych, za eksport osiągnięć, w tym także w ramach kompletnych obiektów przemysłowych.

W części importowej przyjęto, że założenia i kierunki polityki w zakresie importu zagranicznych osiągnięć naukowych i technicznych opracowywać będzie Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, przedkładając je do zatwierdzenia Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów. Określono kryteria i procedurę zakupu licencji. Zgodnie z przyjętymi założeniami wzmocniono rolę centrum gospodarczego przy ustalaniu, nadzorowaniu i sterowaniu generalnymi kierunkami polityki licencyjnej.

W Narodowym Planie Społeczno-Gospodarczym założenia importu licencji stanowiąc będą kryteria oceny i akceptacji przedstawionych przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń rocznych i wieloletnich wykazów zakupu licencji. Akceptowane przez Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów wykazy stanowiąc będą bazę do kreowania odpowiedniej polityki handlowej i kredytowej Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Narodowego Banku Polskiego wobec przedsiębiorstw, które będą występowały o zakup licencji.

Zgodnie z wnioskami Najwyższej Izby Kontroli, w projekcie uchwały została jednoznacznie określona odpowiedzialność licencjobiorcy za celowość gospodarczą nabywanej licencji, terminowe jej wdrożenie i uzyskanie planowanych efektów ekonomiczno-technicznych. Decyzje w sprawie nabycia licencji objętych zatwierdzonymi wykazami podejmuje licencjobiorca.

Na podstawie delegacji zawartej w § 23 tej uchwały Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń i prezesem Głównego Urzędu Statystycznego wydał zarządzenie z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji eksportu i importu osiągnięć nauko-

wych i technicznych /poz. 6.2. Zbioru/. Zawiera ono:

- ramowe zasady sporządzania i negocjowania umów dotyczących eksportu i importu osiągnięć oraz wymogi uzyskiwania pozwoleń wywozu i przywozu;
- zasady postępowania przy udostępnianiu i nabywaniu dokumentacji technicznej;
- zakres danych charakteryzujących udostępnione osiągnięcia i nabyte licencje;
- zasady dokonywania analizy warunków zawartych umów w okresach dwuletnich i przekazywania jej wyników zainteresowanym jednostkom handlu zagranicznego.

6.1. Uchwała Nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych.

W celu bardziej efektywnego wykorzystania na cele eksportowe do-robku i możliwości jednostek naukowych, jednostek badawczo-rozwojowych, biur projektowych i innych jednostek gospodarki społecznej, a także bardziej efektywnego wykorzystania osiągnięć światowej nauki i techniki w gospodarce narodowej oraz na podstawie art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych /Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74, Nr 26, poz. 129, Nr 34, poz. 181 i Nr 54, poz. 275 oraz z 1985 r. Nr 37, poz. 174/ Rada Ministrów uchwała, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Uchwała określa:

1/ zasady organizacji, realizacji i rozwoju eksportu osiągnięć

naukowych i technicznych, rozliczania wpływów uzyskanych z eksportu osiągnięć naukowych i technicznych przez jednostki gospodarki uspołecznionej będące właścicielami lub dysponentami takich osiągnięć oraz wynagradzania twórców osiągnięć naukowych i technicznych będących przedmiotem eksportu;

2/ zasady importu osiągnięć naukowych i technicznych przez jednostki gospodarki uspołecznionej oraz zasady ich wykorzystywania w gospodarce narodowej.

2. Przepisy uchwały stosuje się również do osiągnięć naukowych i technicznych udostępnianych w związku z eksportem kompletnego obiektu przemysłowego, obiektu budownictwa lub innych obiektów.

§ 2. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

1/ osiągnięciach naukowych i technicznych, zwanych dalej "osiągnięciami", rozumie się przez to:

a/ rozwiązania chronione w całości lub w części prawami wyłącznymi /wynalazki i wzory użytkowe/,

b/ rozwiązania nie chronione prawami wyłącznymi, nie chronione projekty wynalazcze, wyniki prac badawczych, doświadczalnych, konstrukcyjnych, projektowych, organizacyjnych, sposoby i metody specjalistycznych badań, prób i pomiarów, doświadczenia i umiejętności produkcyjne, nowe czynne mikroorganizmy, wyniki prac rozwijających przedmiot nabytych licencji, programy komputerowe /"know-how"/,

c/ eksportowaną i importowaną w pojedynczych lub prototypowych egzemplarzach aparaturę naukową, badawczą, pomiarową lub laboratoryjną oraz wzorce fizyczne i chemiczne niezbędne do zrozumienia osiągnięcia naukowego lub technicznego,

d/ usługi techniczne mające na celu opracowanie osiągnięć naukowo-technicznych, np.: prace doświadczalne i analityczne, badania laboratoryjne i przemysłowe, doradztwo techniczne i ekonomiczne, realizowane głównie przez jednostki naukowo-badawcze i biura projektowe;

2/ eksporcie osiągnięć - rozumie się przez to odpłatne udostępnia-

nie osiągnięcia zagranicznej osobie fizycznej lub prawnej, a także przedsiębiorstwu zagranicznego prowadzącemu działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli będzie ono przez to przedsiębiorstwo w dowolnej formie wykonywane, wykorzystywane lub stosowane za granicą;

3/ licencji - rozumie się przez to uzyskanie uprawnień do wykorzystania zagranicznych osiągnięć;

4/ licencjodawcy - rozumie się przez to osobę fizyczną lub prawną, z którą jest zawierana umowa licencyjna;

5/ licencjobiorcy - rozumie się przez to jednostkę gospodarki uspołecznionej, na której rzecz nabyto licencję;

6/ jednostce handlu zagranicznego - rozumie się przez to jednostkę gospodarki uspołecznionej uprawnioną przez ministra handlu zagranicznego do prowadzenia działalności w zakresie handlu zagranicznego.

Rozdział 2

Eksport osiągnięć

§ 3. 1. Jeżeli osiągnięcie nie będzie udostępnione za granicą w formie efektywnego eksportu wyrobu produkowanego w oparciu o to osiągnięcie lub nie będzie zastosowane i wykorzystywane w kraju albo nie wystąpią inne przeciwwskazania, może być ono za zgodą Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń przedmiotem eksportu w formie udostępnienia lub licencji nie towarzyszącej dostawom towarowym.

2. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1, wydaje Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń po uzyskaniu opinii organu założycielskiego lub nadzorującego działalność danej jednostki organizacyjnej oraz Ministra Handlu Zagranicznego.

3. Eksport osiągnięć jest realizowany na podstawie kontraktów handlowych.

§ 4. 1. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, w porozumieniu z ministrem handlu zagranicznego koordynuje - zgodnie z wytycznymi Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów - organizację, realizację i rozwój eksportu osiągnięć w drodze określania zasad i trybu sporządzania programów ich eksportu oraz kierunków działalności promocyjnej i akwizycyjnej.

2. Ministrowie /kierownicy urzędów centralnych/ opracowują, w uzgodnieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, wieloletnie programy i oferty w zakresie eksportu osiągnięć.

3. Programy i oferty, o których mowa w ust. 2, Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń przedstawia Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów do akceptacji.

§ 5. 1. Eksportu osiągnięcia naukowego i technicznego dokonują jednostki handlu zagranicznego.

2. Przed wszczęciem negocjacji dotyczących eksportu osiągnięcia powinna być zawarta umowa pomiędzy jego właścicielem /dysponentem/ a jednostką eksportującą, określająca warunki i zasady rozliczania wpływów dewizowych uzyskanych w wyniku realizacji eksportu osiągnięcia, a także wysokość odpisu, o którym mowa w § 7 ust. 1.

§ 6. 1. Jednostce gospodarki uspołecznionej uprawnionej z patentu na wynalazek lub z prawa ochronnego na wzór użytkowy, a w przypadku nie chronionego projektu wynalazczego - jednostce, która udostępniła projekt do wykorzystania za granicą, przysługują z tytułu dokonania eksportu kwoty ustalone i wypłacone zgodnie z odrębnymi przepisami.

2. Innym niż określone w ust. 1 jednostkom gospodarki uspołecznionej będącym właścicielami /dysponentami/ osiągnięcia z tytułu jego

eksportu przysługują kwoty ustalone i wypłacane:

1/ przy wpływach w walucie przyjętej w rozliczeniach z państwem zaliczonym do I obszaru płatniczego, po odliczeniu prowizji jednostki, o której mowa w § 5, ust. 1, wynagrodzenia twórcy lub twórców osiągnięcia oraz wydatków dewizowych związanych z realizacją kontraktu - w wysokości 10% kwoty uzyskanej z tytułu eksportu tego osiągnięcia;

2/ przy wpływach w walucie państwa zaliczonego do II obszaru płatniczego, z uwzględnieniem zasad określonych w pkt 1 - w wysokości określonej w odrębnych przepisach dotyczących tworzenia i dysponowania częścią środków dewizowych z tytułu sprzedaży towarów i usług w eksporcie, nie mniej jednak niż 30% tej kwoty w walucie, w której uzyskano płatność;

3/ w walucie polskiej - równowartość pozostałej kwoty przeliczonej według obowiązującego kursu.

3. Wpływy z tytułu eksportu osiągnięcia wyłącza się z podstawy naliczania kwot, o których mowa w ust. 2 pkt 2, określonych w odrębnych przepisach, jeżeli ustalona dla jednostki gospodarki społeczno-nej kwota jest niższa niż 30%.

4. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, kwoty, o których mowa w ust. 1 i w ust. 2 pkt 1 i 2, mogą być wykorzystywane na zakup niezbędnych maszyn, urządzeń, towarów, licencji, dokumentacji technologicznych i projektowych aparatury naukowo-badawczej i usług na potrzeby własnej produkcji na zakup prasy fachowej, książek i wydawnictw zagranicznych na pokrycie kosztów uczestnictwa w sympozjach naukowych, targach, według zasad określonych w odrębnych przepisach oraz na pokrycie kosztów uzyskania i utrzymania ochrony wynalazków i wzorów użytkowych za granicą.

§ 7. 1. Jednostki handlu zagranicznego otrzymują odpis dewizowy z przeznaczeniem na akwizycję i promocję osiągnięć. Wysokość odpisu jest ustalona pomiędzy jednostką eksportującą dane osiągnięcia a właścicielem /dysponentem/ tego osiągnięcia.

2. Wysokość odpisu dewizowego, o którym mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 5% ceny transakcyjnej danego osiągnięcia, o którym mowa w § 1 ust. 2 - ceny osiągnięcia wydzielonej z ceny całego kontraktu z tym jednak, że odpis ten nie powinien wynosić mniej niż 3% tej ceny.

3. Kwota odpisu dewizowego, o której mowa w ust. 1, jest wliczana do dewizowych wydatków transakcji pomniejszając wpływy uzyskane z realizacji kontraktu handlowego.

§ 8. 1. Twórcy projektu wynalazczego przysługuje z tytułu wykonywania prawa za granicą lub udostępniania za granicą nie chronionego projektu wynalazczego wynagrodzenia w wysokości określonej w odrębnych przepisach.

2. Twórcy osiągnięcia nie będącego projektem wynalazczym przysługuje wynagrodzenie w walucie wpływu w wysokości 10% kwoty uzyskanej z eksportu, po odliczeniu wydatków dewizowych związanych z realizacją kontraktu handlowego. Wynagrodzenie jest wypłacane w sposób określony w przepisach dewizowych.

3. Wypłata wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 2, następuje z chwilą wpływu kwoty należnej od kontrahenta zagranicznego do właściwego banku krajowego.

4. Jeżeli ustalenie pełnej podstawy obliczania wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 2, w okresie realizacji kontraktu nie jest możliwe, wynagrodzenie może być wypłacone zaliczkowo w wysokości od 10 do 20% przysługującego wynagrodzenia w ciężar uzyskanych z zagranicy wpływów i rozliczane ostatecznie po ustaleniu wielkości wpływów i wydatków dewizowych związanych z realizacją kontraktu handlowego.

5. W razie udostępnienia osiągnięcia kontrahentowi zagranicznemu na zasadach wymiany na wyrób lub usługę /nie na warunkach sprzedaży/, twórca lub twórcom takiego osiągnięcia przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej w ust. 2. Za podstawę obliczenia wynagrodzenia przyjmuje się wartość osiągnięcia pomniejszoną o wydatki dewizowe

transakcji. Wynagrodzenie wypłaca jednostka, na której rzecz jest realizowana transakcja wymiany, na wniosek jednostki, o której mowa w § 5 ust. 1.

§ 9. W razie eksportu osiągnięć, o których mowa w § 1 ust. 2, za podstawę obliczania odpisów dewizowych dla jednostki gospodarki uspołecznionej /§ 6/ oraz wynagrodzeń twórców /§ 8/ przyjmuje się nadwyżkę wpływów uzyskaną z realizacji kontraktu handlowego nad wydatkami w części określonej proporcjonalnie do udziału wartości wyeksportowanego osiągnięcia w wartości całego kontraktu.

Rozdział 3

Import licencji

§ 10. 1. Import licencji powinien odpowiadać założeniom i kierunkom określonym w narodowym planie społeczno-gospodarczym.

2. Założenia, o których mowa w ust. 1, przygotowuje w ramach prac nad projektem narodowego planu społeczno-gospodarczego Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń i przedstawia je Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów do zatwierdzenia.

§ 11. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, na których rzecz ma być nabyta licencja, w terminach właściwych do opracowania projektów narodowego planu społeczno-gospodarczego i centralnego planu rocznego zgłaszają organom założycielskim i jednostkom nadzorującym propozycje zakupu licencji wraz z:

- 1/ charakterystyką techniczną przedmiotu licencji;
- 2/ zestawieniem przewidywanych nakładów i efektów w okresie ważności umowy licencyjnej;
- 3/ wskazaniem źródeł finansowania nabycia, wdrożenia i rozwoju licencji;

4/ opinią jednostki badawczo-rozwojowej o braku możliwości rozwiązania problemu w wymaganym okresie przez krajowe jednostki ba-

dawczo-rozwojowe.

2. Tematyka licencji proponowanych do nabycia powinna uwzględniać zadania ujęte w planach, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- 1/ wykaz przedsięwzięć zaliczonych do inwestycji centralnych wraz z założeniami techniczno-ekonomicznymi;
- 2/ plany rozwoju nauki i techniki, w tym zamówienia rządowe w zakresie wdrażania wyników prac naukowo-badawczych, w razie gdy licencja stanowi nowe rozwiązanie uzupełniające;
- 3/ zadania w zakresie wzrostu eksportu i racjonalizacji importu;
- 4/ plany rozwoju jednostek gospodarki uspołecznionej;
- 5/ programy rozwoju branż i gałęzi.

3. Organy założycielskie i jednostki nadzorujące działalność przyszłych licencjobiorców w toku prac nad projektami planów, o których mowa w ust. 1, sporządzają wykazy licencji przewidzianych do nabycia i przekazują je Ministrowi-Kierownikowi Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

4. W wykazach, o których mowa w ust. 3, należy wyodrębnić:

- 1/ tematy licencji niezbędne do realizacji zadań narodowego planu społeczno-gospodarczego i centralnego planu rocznego ze wskazaniem źródeł i sposobów finansowania;
- 2/ inne niż określone w pkt 1 tematy licencji przewidzianych do zakupu.

5. Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń sporządza wykaz propozycji, o których mowa w ust. 3 i przedstawia go Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów do akceptacji.

6. Tematy licencji o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej Przewodniczący Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów przedstawia do zatwierdzenia Prezydium Rządu.

7. W razie zaistnienia potrzeby zakupu licencji nie ujętej w wykazach, o których mowa wyżej, stosuje się odpowiednio tryb postępowania określony w ust. 5 i 6.

§ 12. Podjęcie dalszych prac związanych z nabyciem licencji następuje po zamieszczeniu tematu licencji w zatwierdzonym wykazie, o którym mowa w § 11 ust. 5.

§ 13. Decyzję w sprawach nabycia, wdrożenia i rozwoju przedmiotu licencji objętych wykazami, o których mowa w § 11 ust. 5, podejmuje licencjobiorca na podstawie wniosku i opinii, o których mowa w § 16, w granicach posiadanych bądź uzyskanych na ten cel środków dewizowych.

§ 14. Nabywana licencja powinna być zgodna z Polskimi Normami i innymi przepisami dotyczącymi ochrony życia i zdrowia człowieka, bezpiecznych, higienicznych i dogodnych warunków pracy, gospodarki energetycznej, ochrony środowiska naturalnego oraz miar i narzędzi pomiarowych, a także zapewniać odpowiednio:

- 1/ perspektywiczny rozwój przedmiotu licencji,
- 2/ oszczędność energii, paliw i surowców oraz racjonalne wykorzystanie krajowych zasobów,
- 3/ wysoką jakość i rentowność produkcji,
- 4/ wzrost wydajności pracy,
- 5/ wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych,
- 6/ rozwój produkcji eksportowej.

§ 15. 1. Licencjobiorca ponosi odpowiedzialność za celowość gospodarczą nabywanej licencji oraz terminowe wdrożenie i uzyskanie zakładowych efektów ekonomiczno-technicznych, a także za zapewnienie środków finansowych.

Przyszły licencjobiorca jest zobowiązany do:

- 1/ porównania kosztów nabycia i zagospodarowania przedmiotu licencji z kosztami realizacji wariantu bezlicencyjnego, zgodnie z anali-

złą ekonomiczną dokonaną według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały;

2/ uzyskania ekspertyz z zakresu ekonomiki, techniki i eksploatacji przedmiotu licencji oraz zabezpieczenia interesów strony polskiej;

3/ dokonania rozpoznania na temat zgodności systemu normalizacyjnego licencjodawcy ze stosowanym w kraju systemem normalizacyjnym oraz systemem miar;

4/ przeprowadzenia badań stanu techniki i ochrony prawnej /badania patentowe/ poszczególnych ofert w kraju i za granicą;

5/ rozpoznania, czy państwa zaliczone do I obszaru płatniczego dysponują rozwiązaniem dotyczącym przedmiotu licencji;

6/ wyboru najkorzystniejszej oferty zagranicznej z punktu widzenia ekonomiczno-technicznych uwarunkowań jej gospodarczego zastosowania, a także możliwości uzyskania surowców i materiałów państw zaliczonych do I obszaru płatniczego do produkcji licencyjnej;

7/ upowszechniania w jednostkach gospodarki społecznej rozwiązań i doświadczeń wynikających z nabytych licencji, jeżeli przewidują to warunki umowy licencyjnej.

3. Zadania, o których mowa w ust. 2, licencjobiorca realizuje we współdziałaniu z jednostkami naukowymi, jednostkami badawczo-rozwojowymi jednostkami handlu zagranicznego i jednostkami uczestniczącymi we wdrażaniu przedmiotu licencji.

§ 16. Wniosek w sprawie nabycia licencji sporządza licencjobiorca według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do uchwały i przedstawia do zaopiniowania:

1/ głównemu odbiorcy - w zakresie przydatności eksploatacyjnej przedmiotu licencji;

2/ ministrowi /kierownikowi urzędu centralnego/ właściwemu ze względu na przedmiot licencji;

3/ właściwemu bankowi w zakresie zdolności kredytowej przyszłego licencjobiorcy, jeżeli zamierza ubiegać się o uzyskanie kredytu

bankowego na sfinansowanie kosztów inwestycji związanych z wdrożeniem przedmiotu licencji;

4/ Głównemu Inspektorowi Gospodarki Energetycznej - w zakresie doboru paliw i energii oraz wielkości produkcji przeznaczonej na rynek krajowy, jeżeli nabywana licencja dotyczy produkcji urządzeń energetycznych;

5/ Prezesowi Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości - w zakresie zgodności z krajowym systemem normalizacji miar.

Licencjobiorca zasięga informacji w Centralnym Rejestrze Licencji, czy i ewentualnie przez kogo licencja taka została już nabyta.

§ 17. Nabycie licencji na potrzeby eksportu do państw zaliczonych do I obszaru płatniczego wymaga uprzedniego potwierdzenia odbioru wyrobu, wytwarzanego na podstawie licencji odpowiednimi protokołami o współpracy gospodarczej z danym państwem.

§ 18. 1. Wartość importu kooperacyjno-zaopatrzeniowego na potrzeby produkcji wyrobu licencyjnego nie może przekraczać 25% ogółu kosztów materiałów i elementów zużywanych do produkcji wyrobu.

2. Jeżeli wartość importu kooperacyjno-zaopatrzeniowego jest wyższa niż określona w ust. 1, zawarcie umowy licencyjnej na wytwarzanie wyrobów przeznaczonych na eksport lub wyrobów dotychczas importowanych z państw zaliczonych do II obszaru płatniczego wymaga zgody organu założycielskiego lub jednostki nadzorującej.

§ 19. Termin wdrożenia licencji nie wymagających przedsięwzięć inwestycyjnych nie powinien przekraczać 12 miesięcy od daty wejścia w życie umowy licencyjnej.

§ 20. 1. Licencjobiorca w terminie 12 miesięcy od daty wejścia w życie umowy licencyjnej jest obowiązany do dokonania analizy ekonomiczno-technicznej przedmiotu licencji w celu podjęcia decyzji dotyczącej jego dalszego rozwoju. W razie podjęcia decyzji o rozwoju przedmiotu licencji, licencjobiorca jest obowiązany do opracowania odpowied-

niego programu rozwoju oraz eksportu wyrobu licencyjnego.

2. Prace nad programem, o którym mowa w ust. 1. prowadzi licencjobiorca przy współpracy z właściwymi jednostkami naukowymi, jednostkami badawczo-rozwojowymi oraz jednostkami handlu zagranicznego, kierując się rentownością, a także perspektywą rozwoju i zbytu produkcji licencyjnej w kraju i za granicą.

3. W razie podjęcia prac związanych z realizacją programu, o którym mowa w ust. 1, ma podstawowe znaczenie dla jednostki gospodarki narodowej, lecz przekracza możliwości finansowe licencjobiorcy, organ założycielski, jednostka nadzorująca lub Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, po dokonaniu oceny znaczenia tych prac, może współuczestniczyć w ich finansowaniu w trybie i na zasadach określonych w przepisach o finansowaniu prac badawczo-rozwojowych.

§ 21. Kontrola i sprawozdawczość w zakresie wdrażania i rozwoju oraz efektów ekonomiczno-technicznych nabytej licencji jest prowadzona w okresie ważności umowy licencyjnej, nie krócej jednak niż do czasu zwrotu wydatków związanych z jej uzyskaniem i wdrożeniem.

Rozdział 4

Przepisy wspólne

§ 22. 1. Za handlową i prawną stroną umowy o sprzedaży lub nabyciu osiągnięcia odpowiada jednostka handlu zagranicznego. Zawierana umowa powinna w szczególności zapewniać maksymalnie korzystne warunki handlowe, finansowe i techniczne, w tym również - przy imporcie osiągnięć - gwarancję finansową licencjodawcy w zakresie niezawodności technologii i urządzeń oraz zgodności z obcymi prawami wyłącznymi.

2. Jednostka handlu zagranicznego dokonuje rejestracji umowy w Centralnym Rejestrze Licencji niezwłocznie po wejściu w życie umowy i przekazuje jeden egzemplarz do Rejestru, gdzie jest przechowywa-

ny przez 5 lat, licząc od dnia wygaśnięcia umowy.

§ 23. 1. Minister handlu zagranicznego ustala:

1/ ramowe zasady sporządzania i negocjowania umów dotyczących eksportu i importu osiągnięć oraz wymogi uzyskiwania pozwoleń wywozu i przywozu;

2/ zasady postępowania przy udostępnianiu i nabywaniu dokumentacji technicznej;

3/ zakres danych charakteryzujących udostępnienie osiągnięcia i nabyte licencje na potrzeby Centralnego Rejestru Licencji;

4/ zasady dokonywania analizy warunków zawartych umów w okresach dwuletnich i przekazywania jej wyników zainteresowanym jednostkom handlu zagranicznego.

2. Zakres danych, o których mowa w ust. 1, pkt 3, minister handlu zagranicznego ustala w porozumieniu z Ministrem-Kierownikiem Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń oraz Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 24. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego dostosuje zasady sprawozdawczości statystycznej z realizacji eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz z nabycia wdrożenia i rozwoju licencji do przepisów niniejszej uchwały.

Rozdział 5

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 25. Import osiągnięć naukowych i technicznych oraz ich wykorzystywanie na potrzeby obronności kraju regulują odrębne przepisy.

§ 26. Zasady ustalenia i wypłacania właścicielom osiągnięć i ich twórcom kwot, o których mowa w § 6 i 8, z tytułu udostępnienia osiągnięcia za granicę na podstawie kontraktów handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały i nie rozliczonych przed tym dniem, stosuje się do wypłat dokonywanych po dniu jej wejścia w życie.

§ 27. Tracą moc:

1/ uchwała nr 77 Rady Ministrów z dnia 29 maja 1979 r. w sprawie eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych /Monitor Polski Nr 16, poz. 94/;

2/ uchwała nr 56 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1978 r. w sprawie nabywania licencji na stosowanie zagranicznych rozwiązań naukowo-technicznych i doświadczeń produkcyjnych w gospodarce narodowej.

§ 28. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik nr 1 do uchwały nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. /poz. 246/

Wzór

Analiza ekonomiczna

1. Analiza nabycia licencji powinna udzielić odpowiedzi na pytanie, czy z ekonomicznego punktu widzenia celowe jest nabycie licencji oraz czy jest możliwe osiągnięcie określonych rozwiązań technicznych w drodze własnych badań i prac rozwojowych.

2. Zamierzenia związane z zakupem licencji zagranicznej powinny spełnić wymagania określone w zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 26 lipca 1974 r. w sprawie kryteriów i metod oceny ekonomicznej efektywności inwestycji produkcyjnych i innych zamierzeń rozwojowych /Monitor Polski Nr 28, poz. 167/.

3. W razie niemożności przeprowadzenia analizy, o której mowa w ust. 2, zamierzenie powinno spełniać przynajmniej kryterium uproszczone.

4. Uproszczonym kryterium obowiązującym przy zakupie licencji

jest spełnienie warunku:

$$B + N + IX \cdot k \cdot kH / D + J / + M$$

gdzie $D = O + Z$.

Lp.	Wielkości ekonomiczne	Symbole kosztów globalnych
1	2	3
1	Nakłady na prace badawcze i rozwojowe konieczne do opracowania nowej techniki przez krajowe jednostki badawczo-rozwojowe /w złotych/, bez uwzględnienia nakładów poniesionych do momentu podjęcia decyzji o zakupie licencji	B
2	Nakłady niezbędne do nabycia licencji zagranicznej - w walucie zagranicznej	D
3	Opłaty licencyjne stałe - w walucie zagranicznej	O
4	Opłaty zmienne /royalties/ - w walucie zagranicznej	Z
5	Kurs przeliczeniowy waluty zagranicznej na złote	k
6	Krajowe nakłady inwestycyjne w złotych, niezbędne do przemysłowego zastosowania nowej techniki opracowanej własnymi siłami	N
7	Nakłady inwestycyjne dewizowe, niezbędne do zastosowania nowej techniki opracowanej przez krajowe jednostki badawczo-rozwojowe - w walucie zagranicznej	I

1	2	3
8	Krajowe nakłady w złotych, niezbędne do przemysłowego zastosowania nowej techniki uzyskanej w drodze nabycia licencji	M
9	Nakłady inwestycyjne dewizowe, niezbędne do zastosowania nowej techniki uzyskanej w drodze nabycia licencji - w walucie zagranicznej	J

Załącznik nr 2 do uchwały nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. /poz. 246/

Wzór

Wniosek w sprawie nabycia licencji

..... Poufne
Organ założycielski /jednostka nadzorująca/ /po opracowa-
niu/
..... Licencjodawca Egz.Nr

Wniosek w sprawie nabycia licencji na:

.....
.....

powinien zawierać:

1. Określenie celu nabycia licencji oraz mówienie osiągnięcia sprawdzalnego postępu technicznego.
2. Przedmiot licencji z podaniem charakterystyki obejmującej opis i parametry techniczne i eksploatacyjne maszyn, urządzeń i wyrobów, nowoczesność rozwiązań konstrukcyjnych, nowoczesność procesów technologicznych itp. oraz omówienie systemu miar i zagadnień normalizacyjnych.

zacyjnych w wyrobie licencyjnym w aspekcie zgodności z polskimi normami i przepisami o miarach.

3. Analizę ekonomiczną - uzasadnienie zakupu licencji, z podaniem okresu zwrotu planowanych nakładów inwestycyjnych /Tk/ oraz wskaźnika efektywności /E/.

4. Informację o możliwościach nawiązania współpracy z państwami zaliczonymi do I obszaru płatniczego, zawierającą również dane dotyczące:

1/ możliwości nabycia w tych państwach rozwiązania przedmiotu licencji;

2/ możliwości uzyskania w tych państwach surowców i materiałów oraz nawiązania kooperacji przemysłowej.

5. Sytuację patentową w Polsce i za granicą w odniesieniu do proponowanej do nabycia licencji.

6. Najważniejsze postanowienia umowy licencyjnej w okresie jej trwania i po jej wygaśnięciu, w tym okres trwania umowy, zakres praw produkcji, zbytu, eksportu, "terytorium" zbytu, zasady odpowiedzialności, warunki gwarancji, zakres szkolenia, przekazywanie udoskonaleń itp.

7. Wnioskowanego licencjodawcę i techniczno-ekonomiczne uzasadnienie jego wyboru po rozpatrzeniu ofert z minimum dwóch firm, ze wskazaniem firmy preferowanej przez wnioskodawcę.

Firma	Kraj
.....
.....

8. Koszt zakupu licencji /w okresie trwania umowy licencyjnej:

1/ opłaty licencyjne stałe tys.zł

2/ opłaty licencyjne zmienne tys.zł

3/ opłaty licencyjne razem tys.zł

oraz podanie waluty, trybu i sposobu regulowania należności licencyjnych, ewentualnie innych zobowiązań finansowych według uzgodnień

między jednostką handlu zagranicznego a licencjodawcą lub wstępnie uzgodnionego projektu umowy.

Uwaga: wskazać źródło pokrycia opłat licencyjnych

9. Wykaz licencji towarzyszących związanych z zakupem licencji na wyrób główny, z podaniem następujących danych:

Przedmiot sublicencji na podzespół lub materiał - firma, kraj	Kooperant krajowy	Potwierdzenie umową uruchomienia produkcji przedmiotu sublicencji
.....

10. Potrzeby i możliwości powiązania proponowanej licencji z umową o dostawy polskich towarów oraz stwierdzenia, czy takie umowy z danym partnerem lub w danym przedmiocie są zawierane bądź przewidziane do zawarcia.

11. Rodzaj /określić dokładnie/ i wielkość towarzyszącego importu związanego z zakupem licencji na wyrób główny i licencji towarzyszącej, z podaniem danych odnośnie do wartości tożłożenia w czasie, kierunku importu w podziale na:

- 1/ surowce, materiały i półfabrykaty, z podaniem specyfikacji;
- 2/ maszyny i urządzenia, wraz z częściami zamiennymi do tych maszyn;
- 3/ specjalne oprzyrządowanie;
- 4/ zespoły i części do montażu oraz części zamienne do wyrobu licencyjnego, z podaniem specyfikacji;
- 5/ usługi;

według wzoru:

Lp.	Rodzaj importu	Kierunek zakupu: I obszar płatniczy, II obszar płatniczy	Wartość importu w tys. zł w latach					Wartość importu razem
			19..	19..	19..	19..	19..	
..

Uwaga: omówić podjęte działania w celu minimalizacji importu inwestycyjnego, kooperacyjnego i zaopatrzeniowego.

12. Stwierdzenie o zapewnieniu środków dewizowych na poszczególne pozycje importu wymienione w ust. 11.

13. Wielkość nakładów i środków potrzebnych do wykorzystania licencji w praktyce gospodarczej, w tym koszty inwestycji i inne koszty związane z zastosowaniem licencji w praktyce gospodarczej.

14. Zakładaną wielkość bezpośredniego i pośredniego eksportu wyrobu licencyjnego w okresie trwania umowy, ze szczególnym uwzględnieniem rynków państw zaliczonych do II obszaru płatniczego, a także przewidywaną efektywność tego eksportu oraz omówienie możliwości i działań podjętych w celu intensyfikacji produkcji eksportowej.

15. Nazwy głównych kooperantów, którzy zastosują licencję. Stopień zapewnienia surowców, materiałów i podzespołów do produkcji licencyjnej.

16. Termin zastosowania przedmiotu umowy licencyjnej w praktyce gospodarczej /wykonanie pierwszej sztuki, serii informacyjnej/, zakładaną wielkość produkcji docelowej i termin jej osiągnięcia.

17. Wykaz głównych użytkowników i odbiorców wyrobu licencyjnego.

18. Załączniki:

1/ opinie wymienione w § 16 uchwały;

2/ opinię placówki badawczo-rozwojowej dla danego typu wyrobu o technicznej stronie nabywanej licencji, z uwzględnieniem zagadnień normalizacyjnych oraz możliwości dalszego rozwoju i doskonalenia przedmiotu licencji;

3/ pisemne oświadczenie właściwej jednostki handlu zagranicznego o możliwości eksportu wyrobu licencyjnego;

4/ opinię rzeczownika patentowego licencjobiorcy co do sytuacji patentowej przedmiotu licencji;

5/ projekt umowy licencyjnej;

6/ opinię Polskiego Rejestru Statków, w razie gdy przedmiotem licencji są mechanizmy, materiały i wyroby wyposażenia okrętowego.

Podpisy i pieczętki:

.....
Zespół opracowujący

.....
Dyrektor /Licencjobiorca/

telefon

telex

6.2. Zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych.

Na podstawie § 23 uchwały nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych /Monitor Polski Nr 37, poz. 246/ zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Zarządzenie określa:

1/ ramowe zasady sporządzania i negocjowania umów dotyczących eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych oraz wymogi uzyskania pozwoleń wywozu i przywozu;

2/ zasady postępowania przy udostępnianiu i nabywaniu dokumentacji technicznej;

3/ zakres danych charakteryzujących udostępnione osiągnięcia naukowe i techniczne oraz nabyte licencje na potrzeby Centralnego Rejestru Licencji;

4/ zasady dokonywania analiz warunków zawartych umów w okresach dwuletnich i przekazywania ich wyników zainteresowanym jednostkom handlu zagranicznego.

§ 2. Przepisy zarządzenia stosuje się przy udostępnianiu i nabywaniu osiągnięć na podstawie kontraktów handlowych, w tym także w ramach kompletnych obiektów przemysłowych, obiektów budownictwa lub innych obiektów.

§ 3. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

1/ Centrum - rozumie się przez to Centrum Informatyki Handlu Zagranicznego w Warszawie;

2/ dokumentacji technicznej - rozumie się przez to rysunki techniczne, konstrukcyjne i inne, w tym specyfikacje, normy techniczne, listy wyposażenia, instrukcje, nie posiadające znamion własności przemysłowej lub know-how;

3/ kontraktach - rozumie się przez to umowy o korzystanie z osiągnięć, zawierane między jednostką handlu zagranicznego a kontrahentem zagranicznym;

4/ rejestrze - rozumie się przez to Centralny Rejestr Licencji;

5/ osiągnięciach - rozumie się przez to osiągnięcia naukowe i techniczne określone w § 2 pkt 1 uchwały;

6/ uchwale - rozumie się przez to uchwałę nr 184 Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie eksportu i importu osiągnięć

nień naukowych i technicznych /Monitor Polski Nr 37, poz. 246/.

Rozdział 2

Ramowe zasady sporządzania i negocjowania umów dotyczących eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych oraz wymogi uzyskania pozwoleń wywozu i przywozu

§ 4. 1. Eksport i import osiągnięć realizują jednostki handlu zagranicznego właściwe ze względu na przedmiot transakcji.

2. Jednostka handlu zagranicznego /zleceniobiorca/ działa na podstawie zawartej ze zleceniodawcą umowy.

§ 5. Przy zawieraniu i wykonywaniu kontraktów należy dążyć do maksymalnego zabezpieczenia interesu gospodarki narodowej, uwzględniając wytyczne do opracowania kontraktów eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych zawarte w załączniku nr 1 do zarządzenia.

§ 6. 1. Jednostka handlu zagranicznego przystępuje do czynności przygotowawczych w celu udzielenia licencji na korzystanie z osiągnięć po uprzednim przedłożeniu przez zleceniodawcę, będącego właścicielem /dysponentem/ osiągnięcia opinii organu założycielskiego lub nadzorującego o celowości eksportu osiągnięcia, jeżeli osiągnięcie jest zastosowane w praktyce gospodarczej, a w przypadku, o którym mowa w § 3 ust. 1 uchwały, decyzji Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

2. Po zakończeniu negocjacji i ocenie ich wyników zleceniobiorca przystępuje do zawarcia kontraktu z kontrahentem zagranicznym. Przed podpisaniem kontrakt powinien być parafowany przez zleceniodawcę.

§ 7. Jednostka handlu zagranicznego podejmuje czynności przygotowawcze w celu nabycia licencji na korzystanie z osiągnięć na rzecz zleceniodawcy po uprzednim stwierdzeniu, że proponowany zakup mieś-

ci się w wykazie licencji, o którym mowa w § 11 ust. 5 uchwały. Zleceniobiorca może uzależnić podjęcie czynności przygotowawczych od przedłożenia przez zleceniodawcę zaświadczenia właściwego banku, stwierdzającego posiadanie przez przyszłego licencjobiorcę wystarczających środków dewizowych i złotych na sfinansowanie zamierzonego kontraktu lub możliwości ich uzyskania na ten cel.

§ 8. 1. Dyrektor jednostki handlu zagranicznego powołuje, w porozumieniu ze zleceniodawcą, grupę negocjacyjną dla przeprowadzenia negocjacji z kontrahentem zagranicznym.

2. W skład grupy negocjacyjnej powinni wchodzić przedstawiciele zleceniobiorcy i zleceniodawcy oraz inni specjaliści, których udział w pracach zespołu jest niezbędny do wykonania zadań określonych w ust. 3.

3. Do zadań grupy negocjacyjnej w szczególności należy:

1/ zebranie informacji technicznych i handlowych niezbędnych do przygotowania negocjacji;

2/ opracowanie planu negocjacji z kontrahentami, łącznie z przygotowaniem projektu kontraktu;

3/ przeprowadzenie negocjacji;

4/ opracowanie sprawozdania obejmującego projekty negocjowanych kontraktów wraz z wnioskami w sprawie zawarcia kontraktu.

§ 9. Na podstawie sprawozdania grupy negocjacyjnej i innych danych zleceniodawca - przy udziale zleceniobiorcy - przygotowuje wniosek, o którym mowa w § 16 uchwały, w celu uzyskania niezbędnych opinii i decyzji o nabyciu licencji od właściwych instytucji i organów.

§ 10. Sprawozdania, protokoły i analizy prac grupy negocjacyjnej oraz wnioski opracowane przez zleceniobiorcę i zleceniodawcę mają charakter poufny.

§ 11. Po uzyskaniu przez zleceniodawcę niezbędnych decyzji lub opinii potrzebnych do zawarcia kontraktu z kontrahentem zagranicznym

zleceniobiorca przystępuje do zawarcia kontraktu. Przed podpisaniem kontrakt powinien być parafowany przez zleceniodawcę.

§ 12. 1. W celu uzyskania pozwolenia wywozu osiągnięcia należy przedłożyć Ministerstwu Handlu Zagranicznego kontrakt wraz z tłumaczeniem na język polski oraz opinię radcy prawnego jednostki handlu zagranicznego, a także opinie lub decyzje, o których mowa w § 6 ust. 1.

2. W celu uzyskania pozwolenia przywozu licencji należy przedłożyć Ministerstwu Handlu Zagranicznego wniosek, o którym mowa w § 16 uchwały, kontrakt wraz z tłumaczeniem na język polski i wymagane uchwałą opinie, a także niezbędne uzasadnienie okoliczności przemawiających za zawarciem kontraktu na wynegocjowanych warunkach, jeżeli zawiera on postanowienia niezgodne z zaleceniami zawartymi w § 2 pkt 3-5 i § 3 załącznika nr 1 do zarządzenia.

Rozdział 3

Zasady postępowania przy udostępnianiu i nabywania dokumentacji technicznej

§ 13. Jednostka handlu zagranicznego podejmuje czynności przygotowawcze w celu sprzedaży lub nabycia dokumentacji technicznej na podstawie umowy zawartej ze zleceniodawcą.

§ 14. 1. W celu uzyskania pozwolenia przywozu dokumentacji technicznej należy przedłożyć wniosek Ministerstwu Handlu Zagranicznego.

2. Wniosek powinien zawierać dane określające:

- 1/ nazwę kupującego i zleceniodawcy,
- 2/ nazwę sprzedawcy,
- 3/ cel nabycia dokumentacji technicznej,
- 4/ przedmiot dokumentacji technicznej z podaniem danych techniczno-eksploatacyjnych,

- 5/ uzasadnienie wyboru sprzedawcy dokumentacji technicznej,
- 6/ koszt nabycia dokumentacji technicznej z podaniem waluty, trybu i sposobu regulowania należności,
- 7/ rodzaj i wielkość towarzyszącego importu maszyn i urządzeń oraz elementów i materiałów niezbędnych do produkcji wyrobu na podstawie nabytej dokumentacji,
- 8/ wielkość nakładów inwestycyjnych i innych środków niezbędnych do wykorzystania dokumentacji;
- 9/ zakładaną wielkość produkcji w oparciu o nabytą dokumentację oraz przewidywanego eksportu na poszczególne obszary płatnicze,
- 10/ posiadanie przez zleceniodawcę środków dewizowych i złotych na sfinansowanie zamierzonego zakupu.

§ 15. 1. W celu uzyskania pozwolenia wywozu dokumentacji technicznej należy przedłożyć Ministerstwu Handlu Zagranicznego kontrakt wraz z tłumaczeniem na język polski.

2. W celu uzyskania pozwolenia przywozu dokumentacji technicznej należy przedłożyć Ministerstwu Handlu Zagranicznego wniosek, o którym mowa w § 14, oraz kontrakt wraz z tłumaczeniem na język polski.

Rozdział 4

Zakres danych charakteryzujących eksport i import osiągnięć naukowych i technicznych, gromadzonych i udostępnianych przez Centralny Rejestr

Licencji

§ 16. 1. Rejestr obejmuje zbiór:

- 1/ informacji o nabytych osiągnięciach naukowych i technicznych,
- 2/ informacji o sprzedanych osiągnięciach naukowych i technicznych.

2. Prowadzenie rejestru powierza się Centrum.

3. Zakres danych gromadzonych w rejestrze określa załącznik nr 2 do zarządzenia. Dane te opracowywane są według stanu istniejącego w momencie zawarcia kontraktu.

4. Rejestr składa się z części jawnej dla kontraktów o charakterze jawnym i części poufnej dla kontrahentów o charakterze poufnym.

§ 17. 1. W rejestrze zaposiwo podlegają wszystkie sprzedane i nabyte osiągnięcia.

2. Tryb zgłaszania informacji o sprzedanych i nabytych osiągnięciach określa odrębna instrukcja.

§ 18. 1. Jednostki handlu zagranicznego są obowiązane do:

- 1/ zgłoszenia do rejestru informacji o sprzedanych lub nabytych osiągnięciach w ciągu 14 dni od wejścia w życie kontraktu,
 - 2/ przekazania do rejestru jednego egzemplarza kontraktu wraz z tłumaczeniem na język polski o sprzedanym lub nabytym osiągnięciu.
2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie przedłużenia lub rozszerzenia zakresu kontraktu.

§ 19. Centrum jest obowiązane do:

- 1/ sporządzania półrocznych i rocznych wyciągów z rejestru w terminie 45 dni po upływie okresu sprawozdawczego;
- 2/ przechowywania zawartych kontraktów przez czas obejmujący okres ich ważności oraz 5 lat po ich wygaśnięciu;
- 3/ przekazywania wyciągów ze sprawozdań i analiz:
 - a/ Urzędowi Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń,
 - b/ Ministerstwu Handlu Zagranicznego,
 - c/ Głównemu Urzędowi Statystycznemu,
 - d/ zainteresowanym instytucjom i jednostkom gospodarki uspołecznionej na ich wniosek.

§ 20. Jednostki korzystające z informacji zawartych w rejestrze ponoszą koszty związane z opracowaniem tych informacji.

Rozdział 5

Zasady dokonywania analizy warunków zawartych umów w okresach dwuletnich i przekazywania jej wyników zainteresowanym jednostkom handlu zagranicznego

§ 21. 1. Centrum dokonuje co dwa lata analizy handlowych i prawnych warunków zawartych kontraktów, przy czym pierwsza analiza, obejmująca okres 1986-1987, zostanie przeprowadzona po dniu 1 stycznia 1988 r.

2. Centrum przekazuje wyniki analiz Ministerstwu Handlu Zagranicznego oraz zainteresowanym jednostkom handlu zagranicznego.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

§ 22. Tracą moc:

1/ zarządzenie nr 16 Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 20 lutego 1976 r. w sprawie zasad współpracy przedsiębiorstw handlu zagranicznego z licencjobiorcami oraz trybu postępowania przy nabywaniu licencji na stosowanie zagranicznych rozwiązań naukowo-technicznych i doświadczeń produkcyjnych w gospodarce narodowej /Dz. Urz. MHZiGM Nr 3, poz. 11/;

2/ zarządzenie nr 17 Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 20 lutego 1976 r. w sprawie centralnego rejestru licencji oraz zasad zgłaszania przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego nabytych licencji i dokumentacji technicznej do tego rejestru /Dz. Urz. MHZiGM Nr 3, poz. 12/;

3/ zarządzenie nr 79 Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 4 grudnia 1979 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy nabywaniu dokumentacji technicznej na nie chronione prawami wyłączności rozwiązania naukowo-techniczne i doświadczenia produkcyjne, uzyskanej bez ograniczeń jej wykorzystania i nie zwią-

zanej z nabyciem licencji /Dz.Urz. MHZiGM Nr 10, poz. 54/.

§ 23. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że rejestracji podlegają wszystkie sprzedane i nabyte osiągnięcia po dniu 1 stycznia 1986 r.

Minister Handlu Zagranicznego: A.Wójcik

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 28 stycznia 1986 r. /poz. 67/

Wytyczne do opracowania kontraktów eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych

§ 1. Kontrakt powinien określać:

- 1/ zwięźle charakterystykę osiągnięcia i cel, dla którego licencjobiorca nabywa objęte licencją osiągnięcia;
- 2/ strony, datę i miejsce zawarcia kontraktu;
- 3/ osiągnięcia będące przedmiotem licencji /w przypadku kontraktów know-how określenie przekazywanych informacji, doświadczeń itp. z oznaczeniem, które z nich mają charakter poufny, a które stanowią przedmiot świadczenia usług/;
- 4/ tytuł prawny licencjobiorcy do udostępnianych osiągnięć /właściciel patentu, dysponent poufnego know-how, licencjobiorca uprawniony do udzielenia sublicencji itp./;
- 5/ zakres przedmiotowy /produkcja, używanie, sprzedaż/, obszar zastosowania i zasięg terytorialny upoważnienia licencyjnego;
- 6/ czy licencja ma charakter wyłączny;
- 7/ zakres odpowiedzialności licencjodawcy w razie naruszenia praw osób trzecich w wyniku korzystania z licencji przez licencjobiorcę;
- 8/ sposób przekazania przez licencjodawcę osiągnięć, doświad-

czeń i innych uzgodnionych form pomocy przy uruchamianiu licencji;

9/ sposób zapłaty /zapłata jednorazowa, w ratach lub opłaty okresowe/, terminy płatności, obciążenia podatkowe itp., dokładne oznaczenie sposobu ustalenia i weryfikacji danych stanowiących podstawę wynagrodzenia, waluty, kurs wymiany i sposób płatności;

10/ prawa i obowiązki stron na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania kontraktu, w szczególności warunki i skutki unieważnienia i wygaśnięcia praw wyłącznych, odstąpienia od kontraktu przez każdą ze stron, przesłanki i skutki wypowiedzenia /odstąpienia kontraktu/;

11/ okres obowiązywania kontraktu i skutki jego wygaśnięcia;

12/ wybór prawa rządzącego kontraktem i sposób rozstrzygania sporów;

13/ warunki wejścia w życie kontraktu.

§ 2. W kontraktach importu licencji licencjobiorca powinien zapewnić sobie w szczególności:

1/ informację, w jakich krajach objętych upoważnieniem licencyjnym uzyskano patenty, prawa ochronne lub dokonano zgłoszeń patentowych na osiągnięcia będące przedmiotem kontraktu: w przypadku kontraktów know-how określenie prawdopodobnego kręgu osób, które dysponują sekretem poza licencjodawcą;

2/ określenie komu i w jakich krajach udzielono licencji na osiągnięcia stanowiące przedmiot kontraktu;

3/ możliwość dalszego korzystania z przedmiotu licencji po ustaniu kontraktu, chyba że wypowiedzenie lub rozwiązanie kontraktu nastąpi z winy licencjobiorcy;

4/ gwarancję finansową licencjodawcy w przedmiocie niezawodności przekazywanej technologii i urządzeń oraz odpowiedzialności za to, że korzystanie z nich na terytorium kontraktu nie narusza praw wyłącznych osób trzecich;

5/ gwarancję przydatności nabywanych osiągnięć do celu określonego w preambule kontraktu oraz gwarancję osiągnięcia określonych parametrów technicznych, technologicznych i jakościowych;

6/ niezbędną pomoc techniczną licencjodawcy przy szkoleniu własnego personelu oraz wdrażaniu licencji;

7/ prawo do korzystania z dalszych uprawnień przedmiotu licencji dokonanych przez licencjodawcę w czasie trwania kontraktu na tych samych zasadach, jak w odniesieniu do pierwotnego przedmiotu kontraktu;

8/ prawo do udzielenia sublicencji i zlecenia czynności niezbędnych do uruchomienia produkcji licencyjnej dowolnemu przedsiębiorstwu polskiemu;

9/ klauzulę największego uprzywilejowania.

§ 3. Kontrakty licencyjne nie powinny zawierać klauzul, które mogą wywierać negatywny wpływ na rozwój ekonomiczny lub technologiczny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub na międzynarodowy obrót osiągnięciami. Dotyczy to w szczególności:

1/ zobowiązania licencjodawcy do jednostronnego, nieodpłatnego udostępnienia licencjodawcy udoskonaleń przekazanych osiągnięć;

2/ zobowiązania licencjodawcy do powstrzymania się od podejmowania kroków prawnych, które zmierzają do kwestionowania ważności patentów i innych praw wyłącznych, jak również tytułu prawnego licencjodawcy do know-how będącego przedmiotem udostępnienia; dotyczy to również kwestionowania poufności statusu know-how;

3/ zobowiązania licencjodawcy do wprowadzenia do obrotu towarów licencyjnych wyłącznie za pośrednictwem sieci handlowej licencjodawcy lub wskazanej przez niego osoby, chyba że jest to uzasadnione koniecznością zachowania w tajemnicy przekazanego know-how albo niezbędne do dystrybucji towarów licencyjnych na danym rynku;

4/ zobowiązania licencjodawcy do przestrzegania określonej polityki cen przy sprzedaży towarów wytwarzanych przy zastosowaniu

dostarczonej technologii;

5/ ograniczenia licencjodawcy w zakresie adaptacji przekazanej technologii, jeżeli licencjodawca czyni to na własne ryzyko i dla wytwarzania towarów /świadczenia usług/, które nie są opatrzone znakiem towarowym, firmą lub innym oznaczeniem pochodzenia, wskazującym na pochodzenie towaru /usługi/ lub zastosowanych osiągnięć z przedsiębiorstwa licencjodawcy;

6/ ograniczenia swobody licencjodawcy w zakresie nabywania, sprzedaży lub współpracy naukowo-technicznej dotyczącej osiągnięć i produktów będących przedmiotem umowy albo konkurencyjnych osiągnięć /towarów/;

7/ uzależnienia udzielenia licencji do nabycia towarów, dóbr materialnych lub usług ze źródła wskazanego przez licencjodawcę, chyba że jest to niezbędne do sprostania udzielonym przez niego gwarancjom wydajności, jakości itp., ochronie reputacji znaku towarowego, firmy itp., objętego licencją, albo gdy wskazanie specyfiki dotyczącej towarów "związanych" jest praktycznie niemożliwe lub gdy powodowałoby to konieczność wyjawienia sekretów nie objętych kontraktem;

8/ zobowiązań wyłączających lub poważnie ograniczających eksport towarów licencyjnych /np. przez zwiększenie stawek opłat licencyjnych, ograniczenia ilościowe itp./, z wyjątkiem zakazów dotyczących sprzedaży do krajów, w których licencjodawca dysponuje ważnymi prawami własności przemysłowej na takie towary /usługi/ albo w których licencjodawca udzieli już wcześniej licencji wyłącznej na korzystanie z tych samych osiągnięć;

9/ ograniczeń w zakresie używania osiągnięć objętych licencją po wygaśnięciu kontraktu, z wyjątkiem sytuacji, gdy są one nadal chronione przez prawa wyłączne lub nie utraciły poufnego charakteru;

10/ zobowiązań licencjodawcy do jakichkolwiek świadczeń pokontraktowych w okresie dłuższym niż trzy lata po zakończeniu kontraktu, chyba że przedwczesne wypowiedzenie /odstąpienie/ kontraktu na-

stąpiło z wyłącznej winy licencjobiorcy; zakaz ten nie dotyczy obowiązku przedsięwzięcia niezbędnych starań o utrzymanie w tajemnicy know-how dopóty dopóki osiągnięcia takie nie zostaną ujawnione przez licencjodawcę lub osoby trzecie;

11/ postanowień kontraktowych zobowiązujących licencjobiorcę do kontynuowania opłat lub innych świadczeń po wygaśnięciu albo unieważnieniu praw ochrony własności przemysłowej bądź utracie poufnego charakteru przez know-how, które stanowiły przedmiot kontraktu;

12/ kontraktów licencyjnych zawieranych na okres dłuższy niż 10 lat lub przewidujących ich automatyczne przedłużanie bez zgody licencjobiorcy /bez renegocjacji wszystkich istotnych postanowień kontraktu/.

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 28 stycznia 1986 r. /poz. 67/

Zakres danych gromadzonych w rejestrze

1. Numer: rejestru

2. Numer identyfikacyjny TIES^{x/}

3. Dane charakteryzujące nabywcę osiągnięcia naukowo-technicznego:

1/ kod kraju,

2/ jednostka handlu zagranicznego pośrednicząca,

3/ nazwa przedsiębiorstwa nabywcy,

4/ adres przedsiębiorstwa nabywcy,

5/ charakterystyka głównej dziedziny działalności gospodarczej^{x/},

6/ krajowy kod gałęzi^{x/},

7/ kod gałęzi /ISIC/^{x/},

8/ krajowy kod przedsiębiorstwa,

- 9/ kod przedsiębiorstwa /UN CTC/ ,
- 10/ typ przedsiębiorstwa^{x/} ,
- 11/ udział zagranicy w kapitale zakładowym^{x/} ,
- 12/ kraje pochodzenia kapitału obcego^{x/} ,
- 13/ udział sprzedawcy w kapitale zakładowym nabywcy^{x/} ,
- 14/ liczba zatrudnionych^{x/} ;
- 15/ wartość sprzedaży^{x/} ,
- 16/ udział wydatków na B+R w wartości sprzedaży^{x/} ,

4. Dane charakteryzujące sprzedawcę:

- 1/ kod kraju,
- 2/ nazwa przedsiębiorstwa,
- 3/ adres przedsiębiorstwa,
- 4/ kod przedsiębiorstwa /UN CTC/ ,

5. Dane o kontrakcie:

- 1/ typ kontraktu,
- 2/ klasa kontraktu,
- 3/ umowy towarzyszące,
- 4/ przedmiot kontraktu,
- 5/ proces technologiczny,
- 6/ krajowy kod gałęzi,
- 7/ kod gałęzi /ISIC/ ,
- 8/ krajowy kod produktu,
- 9/ kod produktu /SITC/ ,
- 10/ okres ważności,
- 11/ typ współpracy,
- 12/ warunki:
 - a/ opłaty zmienne,
 - b/ opłaty stałe,
 - c/ honoraria,
 - d/ wydatki personelu sprzedawcy pokrywane przez nabywcę,

6. Dane na temat przedsięwzięcia^{x/}:

- 1/ rozmiary produkcji,
- 2/ sprzedaż netto,
- 3/ eksport,
- 4/ import,
- 5/ wydatki na B+R,
- 6/ zatrudnienie,
- 7/ zysk przed opodatkowaniem,
- 8/ liczba osób przeszkolonych,
- 9/ liczba personelu zagranicznego,
- 10/ przewidywane płatności roczne.

7. Dane pozwalające na ocenę kontraktu:

- 1/ przewidywane wpływy /płatności/ kontraktowe ogółem,
- 2/ przewidywany import ogółem,
- 3/ przewidywany eksport ogółem,
- 4/ bilans dewizowy netto,
- 5/ udział sprzedawcy w przewidywanych zyskach nabywcy,
- 6/ pożądane klauzule:
 - a/ gwarancje,
 - b/ kary za niewykonanie gwarancji,
- 7/ klauzule restrykcyjne.

Objaśnienia:

- x/ - dotyczy wyłącznie importu licencji.
- TIES - Technological Information Exchange System /system wymiany informacji o transferze technologii/.
- ISIC - International Standard Industrial Classification /klasyfikacja przemysłu ONZ/.
- UN CTC - United Nations Centre for Transnational Corporations
/Centrum ONZ do Dpraw Korporacji Międzynarodowej/.
- B+R - Badania + rozwój.

SITC - Standard International Trade Classification /klasyfikacja
towarowa ONZ/.

7. Współpraca naukowo-techniczna z zagranicą

Urząd Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń w zakresie współpracy z zagranicą przygotował Uchwałę Rady Ministrów Nr 48 z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego.

Uchwała ma na celu zapewnienie niezbędnych warunków organizacyjnych, ekonomicznych i prawnych do realizacji podpisanego na 41 posiedzeniu Sesji RWPG dnia 17 grudnia 1985 r. Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego podpisanego 19 września 1985 r.

Wydane zostały następujące zarządzenia wykonawcze do w/w Uchwały:

1. Zarządzenie Nr 12 ministra-kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 12 lipca 1986 r. w sprawie powołania zespołów ekspertów dla poszczególnych priorytetowych kierunków Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego /poz. 7.1/.

2. Zarządzenie Nr 8 przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z 5 sierpnia 1986r. w sprawie powołania Rady Koordynacyjnej przy Komitecie do Spraw Nauki i Postępu Technicznego /poz. 7.2/.

3. Zarządzenie Nr 12 przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 24 października 1986 r. w sprawie zasad koordynowania przez jednostki wiódące działalności jednostek organizacyjnych, biorących udział w realizacji poszczególnych problemów objętych Kompleksowym Programem Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowym Polsko-Radzieckim Programem Postępu Naukowo-Technicznego.

7.1. Zarządzenie Nr 12 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 12 lipca 1986 r. w sprawie powołania zespołów ekspertów.

Na podstawie § 2 ust. 4 uchwały Nr 48/86 Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie zapewnienia realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego i wniosków ministrów nadzorujących realizację priorytetowych kierunków postępu naukowo-technicznego - zarządzam, co następuje:

§ 1. Dla zapewnienia realizacji priorytetowych kierunków postępu naukowo-technicznego określonych w załączniku do cytowanej we wstępie uchwały Nr 48/86 Rady Ministrów, powołuję następujące zespoły ekspertów, zwane dalej "Zespołami":

1. Zespół 1 dla kierunków:

a/ "Elektronizacja gospodarki narodowej".

b/ "Wysokojakościowe towary powszechnego użytku /w części dot. wyrobów wytwarzanych na bazie elektroniki/".

Skład osobowy Zespołu określony jest w załączniku Nr 1 do zarządzenia.

2. Zespół II dla kierunku "Kompleksowa automatyzacja".

Skład osobowy Zespołu określony jest w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

3. Zespół III dla kierunków:

a/ "Przyspieszony rozwój energetyki jądrowej",

b/ "Zapewnienie pełniejszego zaspokojenia potrzeb obu krajów na energię i paliwa".

Skład osobowy Zespołu określony jest w załączniku Nr 3 do zarządzenia.

4. Zespół IV dla kierunków:

a/ "Opracowanie nowych materiałów i technologii ich wytwarzania".

b/ "Wysokojakościowe towary powszechnego użytku /w części dot. wyrobów wytwarzanych na bazie chemii i przemysłu lekkiego/".

Skład osobowy Zespołu określony jest w załączniku Nr 4 do zarządzenia.

5. Zespół V dla kierunków:

a/ "Przyspieszony rozwój biotechnologii",

b/ "Rozwój biotechnologii i kompleksu gospodarki żywnościowej".

Skład osobowy Zespołu określony jest w załączniku Nr 6 do zarządzenia.

§ 2. Zespoły, o których mowa w § 1, są roboczymi organami konsultacyjnymi ministra-kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń oraz ministrów nadzorujących i koordynujących poszczególne priorytetowe kierunki Programów.

§ 3. Do zadań Zespołów należy:

1/ opiniowanie celowości udziału strony polskiej w realizacji poszczególnych problemów, tematów i zadań priorytetowych kierunków Programów;

2/ wnioskowanie o rozwijaniu określonego kierunku i specjalizacji strony polskiej w ramach współpracy międzynarodowej;

3/ opiniowanie projektów szczegółowych programów współpracy oraz porozumień, umów i kontraktów dotyczących Programów;

4/ wnioskowanie w toku realizacji Programów o włączeniu bądź

wycofaniu się strony polskiej z udziału w realizacji problemów, tematów i zadań priorytetowych kierunków Programów;

5/ inicjowanie zakupów niezbędnych wzorców, wyrobów, technologii, licencji itp.;

6/ ocenianie wyników współpracy w priorytetowych kierunkach Programów;

7/ przygotowanie ekspertyz, dotyczących problematyki objętej Programami na polecenie ministrów nadzorujących i koordynujących realizację priorytetowych kierunków Programów oraz ministra-kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

§ 4. Przewodniczący Zespołów, o których mowa w § 1, opracują, każdy w zakresie swego działania, regulamin pracy Zespołu, określający zasady i formy jego pracy.

§ 5. Działalność Zespołów jest finansowana ze środków Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych, określonych w § 6, ust. 1 p-kt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad tworzenia oraz gospodarowania środkami centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki /Dz. U. Nr 18 poz. 92/.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister-Kierownik: Konrad Tott

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 12 Ministra-Kierownika UPNTiW z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu I

1. Prof. dr hab. inż. Cezary Ambroziak - przewodniczący, dyrektor Instytutu Technologii Elektronowej.
2. Dr inż. Jerzy Dyczkowski - z-ca przewodniczącego, dyrektor Ze-

spółu Elektroniki UPNTiW.

3. Mgr inż. Jerzy Wiórkiewicz - sekretarz, główny specjalista Zespołu Elektroniki UPNTiW.
4. Dr inż. Jerzy Auerbach, dyrektor OBR Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku.
5. Mgr inż. Jerzy Bartak, dyrektor Departamentu Przemysłu Elektronicznego i Elektrotechnicznego MHiPM.
6. Mgr inż. Zdzisław Bobiatyński, zastępca dyrektora generalnego Centrum Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej.
7. Mgr inż. Mieczysław Dmowski, główny specjalista w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
8. Dr inż. Mieczysław Frącki, dyrektor Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych.
9. Dr inż. Marek Gonera, zastępca Dyrektora Przemysłowego Instytutu Elektroniki.
10. Mgr inż. Tadeusz Janiszewski, zastępca dyrektora Zrzeszenia Przedsiębiorstw Przemysłu Elektronicznego "UNITRA".
11. Doc. dr inż. Jerzy Łączyński, zastępca dyrektora Instytutu Systemów Sterowania.
12. Dr inż. Jan Maroński, zastępca dyrektora Instytutu Podstaw Informatyki PAN.
13. Doc. dr inż. Jerzy Marszałek, dyrektor Instytutu Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów.
14. Prof. dr hab. Bohdan Paszkowski, dyrektor Instytutu Fizyki Politechniki Warszawskiej, członek rzeczywisty PAN.
15. Dr Jerzy Piotrowski, zastępca dyrektora Zakładów Kineskopów Kolorowych "Polkolor".
16. Mgr inż. Henryk Pilko, dyrektor Zrzeszenia Producentów Środków Informatyki, Automatyki i Aparatury Pomiarowej "Mera".
17. Dr inż. Bronisław Piwowar, dyrektor Instytutu Maszyn Matematycznych.

18. Dr inż. Mirosław Recha, dyrektor Warszawskich Zakładów Telewizyjnych.
19. Prof. dr hab. Witold Rosiński, pracownik naukowy Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych PAN.
20. Doc. dr hab. Zenon Szoda, dyrektor generalny PAN.
21. Mgr inż. Janusz Sochacki, dyrektor Departamentu Techniki i Produkcji MŁ.
22. Mgr inż. Włodzimierz Skierkowski, wicedyrektor Departamentu Współpracy z ZSRR i RWPG MHiPM.
23. Prof. dr hab. inż. Jarosław Świdorski, zastępca dyrektora Instytutu Technologii Elektronowej.
24. Prof. dr hab. inż. Alfred Świt, dyrektor Instytutu Technologii Elektronowej Politechniki Warszawskiej.
25. Dr Andrzej Smoliński, główny specjalista w Biurze Postępu Naukowo-Technicznego Komisji Planowania przy RM.
26. Mgr inż. Janusz Sutkowski, dyrektor Zrzeszenia Przedsiębiorstw Przemysłu Teleelektronicznego "TELKOM".
27. Prof. dr inż. Andrzej Zieliński, dyrektor Instytutu Łączności.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 12 ministra-kierownika UPNTiW
z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu II

1. Doc. dr inż. Wojciech Świder - przewodniczący, dyrektor Instytutu Systemów Sterowania.
2. Mgr inż. Jerzy Horodecki - zastępca przewodniczącego, dyrektor Centrum Badawczo-Konstrukcyjnego Obrabiarek.
3. Dr inż. Tadeusz Gałązka - zastępca przewodniczącego, zastępca dyrektora Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów "MERA-PIAP".

4. Mgr inż. Andrzej Jurasz - sekretarz, wicedyrektor Zespołu Środków Produkcji UPNTiW.
5. Dr inż. Zdzisław Adamczyk, kierownik Zakładu w Instytucie Obróbki Skrawaniem.
6. Prof. dr Jerzy Buć, dyrektor Instytutu Mechaniki Precyzyjnej.
7. Mgr inż. Jerzy Dumieński, dyrektor Przedsiębiorstwa Dostaw Transportu Technologicznego i Składowania "TECHMATRANS".
8. Prof. dr inż. Stanisław Dwojak, dyrektor Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów "Mera-Piap".
9. Mgr inż. Henryk Kamiński, dyrektor Departamentu Nauki i Techniki MHiPM.
10. Inż. Ryszard Kaszyński, dyrektor Ośrodka Badawczo-Konstrukcyjnego "KOPRO-TECH".
11. Dr inż. Grzegorz Kierpiczów, dyrektor OBR Podstaw Technologii i Konstrukcji Maszyn "TEKOMA".
12. Mgr inż. Tadeusz Klawiter, główny specjalista w Biurze Postępu Naukowo-Technicznego Komisji Planowania przy RM.
13. Doc. dr inż. Andrzej Kozłowski, zastępca dyrektora Instytutu Mechaniki Precyzyjnej.
14. Mgr inż. Włodzimierz Laskoś, dyrektor OBR Elementów i Układów Pneumatyki.
15. Dr inż. Jan Maroński, zastępca dyrektora Instytutu Podstaw Informatyki PAN.
16. Prof. dr hab. inż. Adam Morecki, pracownik naukowy Instytutu Techniki Lotniczej i Mechaniki Stosowanej Politechniki Warszawskiej.
17. Mgr inż. Henryk Oleksy, dyrektor Zakładów Maszyn i Urządzeń Technologicznych "Unitra-Unima".
18. Mgr inż. Janusz Pilarczyk, zastępca dyrektora Instytutu Spawalnictwa.
19. Mgr inż. Henryk Piłko, dyrektor Zrzeszenia Producentów Środ-

- ków Informatyki, Automatyki i Aparatury Pomiarowej "MERA".
20. Mgr inż. Zbigniew Szepieniec, dyrektor Zrzeszenia Przedsiębiorstw Producentów Obrabiarek, Urzędzeń Technologicznych i Instrumentów "PONAR".
 21. Dr inż. Wiesław Trąmpczyński, z-ca dyrektora Ośrodka Rozwoju Techniki Instytutu Podstaw Problemowych Techniki PAN.
 22. Prof. dr hab. Stefan Węgrzyn, dyrektor Zakładu Systemów Automatyki Kompleksowej PAN.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 12 ministra-kierownika UPNTiW z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu III

1. Mgr inż. Jerzy Bijak - przewodniczący, pełnomocnik Rządu d/s Rozwoju Energetyki Jądrowej, podsekretarz stanu w MGIE.
2. Dr inż. Stanisław Parysiewicz - zastępca przewodniczącego, zastępca dyrektora naczelnego Głównego Instytutu Górniczego.
3. Dr inż. Zbigniew Prus - zastępca przewodniczącego, dyrektor Zespołu Energetyki, Paliw i Energii Atomowej UPNTiW.
4. Mgr inż. Jerzy Aleksandrowicz - sekretarz, główny specjalista w GBSiPE "ENERGOPROJEKT".
5. Mgr inż. Wacława Gawłowska - sekretarz, główny specjalista w UPNTiW.
6. Dr Barbara Bolkowska, główny specjalista w Biurze Postępu Naukowo-Technicznego Komisji Planowania przy RM.
7. Mgr inż. Teodor Czeczenikow, dyrektor OBR Gospodarki Remontowej Energetyki.
8. Prof. dr hab. inż. Tadeusz Chmielniak, dyrektor Instytutu Maszyn i Urzędzeń Energetycznych Politechniki Śląskiej.
9. Doc. dr hab. Stefan Chwaszczewski, zastępca dyrektora Instytutu

Energii Atomowej.

10. Doc. dr inż. Sławomir Denus, dyrektor Instytutu Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy.
11. Doc. inż. Waclaw Dąbek, zastępca dyrektora Centralnego Laboratorium Ochrony Radiologicznej "CLOR".
12. Dr inż. Mirosław Duda, zastępca naczelnego inżyniera w GBSiPE "Energoprojekt".
13. Prof. dr inż. Jerzy Filipowicz, zastępca dyrektora Instytutu Energetyki.
14. Mgr inż. Aleksander Findziński, pierwszy zastępca dyrektora Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa.
15. Inż. Lech Hryckiewicz, dyrektor Elektrowni Jądrowej Żarnowiec w budowie.
16. Dr inż. Jacek Kapuścik, zastępca naczelnego dyrektora d/s naukowo-badawczych Gwarectwa Automatykacji Górnictwa "EMAG".
17. Dr inż. Jerzy Korzemski, dyrektor Przedsiębiorstwa Usług Technicznych Budowy Elektrowni "OBREL".
18. Doc. dr hab. inż. Marian Kielkiewicz, kierownik zakładu w Instytucie Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej.
19. Prof. dr Jerzy Krzyżanowski, dyrektor Instytutu Maszyn Przepływowych PAN.
20. Doc. dr inż. Andrzej Lisicki, dyrektor Instytutu Techniki Ciepłej.
21. Prof. dr Jacek Marecki, przewodniczący Komitetu Problemów Energetyki PAN, pracownik naukowy Instytutu Elektroenergetyki i Automatyki Politechniki Gdańskiej.
22. Prof. dr Jerzy Michna, kierownik Zakładu Badań Podstawowych Problemów Użytkowania Paliw i Energii PAN.
23. Mgr inż. Andrzej Nawrocki, główny projektant w Centrum Naukowo-Produkcyjnym Automatyki Energetycznej.
24. Prof. dr hab. Roman Nej, sekretarz Wydziału VII PAN, przewod-

- niczący Państwowej Rady Gospodarki Energetycznej.
25. Mgr inż. Czesław Nycz, główny specjalista w MGIE.
 26. Prof. dr hab. Józef Raczkowski, dyrektor naczelny Instytutu Górnictwa Naftowego i Gazownictwa.
 27. Doc. dr hab. Marek Sadowski, pracownik naukowy Instytutu Problemów Jądrowych.
 28. Prof. dr hab. Bogumił Staniszewski, przewodniczący Komitetu Termodynamiki i Spalania PAN, dyrektor Instytutu Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej.
 29. Doc. mgr inż. Jan Swiderski, główny specjalista w Centrum Mechanizacji Górnictwa "KOMAC".
 30. Mgr inż. Zdzisław Tyszkiewicz, zastępca dyrektora Wspólnoty Producentów Maszyn i Urządzeń Energetycznych "MEGAT".
 31. Mgr inż. Arkadiusz Zmysłowski, dyrektor Zespołu w PAN.
 32. Prof. dr inż. Ryszard Ziółkowski, zastępca dyrektora Instytutu Energetyki.

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 12 Ministra-Kierownika UPNTiW
z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu IV

1. Prof. dr hab. Stefan Wojciechowski - przewodniczący, prorektor Politechniki Warszawskiej, pracownik Instytutu Inżynierii Materiałowej.
2. Dr inż. Lesław Hofman - z-ca przewodniczącego, dyrektor Zespołu Technologii Chemicznych i Biotechnologii UPNTiW.
3. Mgr inż. Tadeusz Pietraszczyk, dyrektor Zespołu Środków Produkcji UPNTiW.
4. Dr inż. Jerzy Pańczyk - sekretarz, wicedyrektor Zespołu Budownictwa i Ochrony Środowiska UPNTiW.

5. Prof. dr Zbigniew Bojarski, dyrektor Instytutu Fizyki i Chemii Metali Uniwersytetu Śląskiego, przewodniczący Komitetu Nauki o Materiałach PAN.
6. Mgr inż. Jerzy Bradecki, dyrektor Zrzeszenia Producentów Aparatury, Maszyn i Urządzeń Chemicznych "METALCHEM".
7. Prof. dr inż. Jerzy Buć, dyrektor Instytutu Mechaniki Precyzyjnej.
8. Prof. dr Andrzej Bukowski, dyrektor Instytutu Chemii Przemysłowej.
9. Dr inż. Mieczysław Frącki, dyrektor Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych.
10. Dr inż. Marian Grzymkowski, główny specjalista w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
11. Prof. dr Juliusz Foryst, pracownik naukowy w Instytucie Podstaw Metalurgii PAN.
12. Prof. dr hab. Zbigniew Jedliński, dyrektor Instytutu Fizyko-Chemii Technologii Polimerów Politechniki Śląskiej.
13. Mgr inż. Mariusz Kukielski, wicedyrektor Departamentu Efektywności Wykorzystania Materiałów MGMiP.
14. Dr inż. Leopold Leonowicz, wicedyrektor Departamentu Nauki i Techniki MPCHiL.
15. Prof. dr hab. Kazimierz Mamro, pracownik naukowy Instytutu Metalurgii Akademii Górniczo-Hutniczej.
16. Mgr inż. Bogdan Masternak, pracownik naukowy Wojskowej Akademii Technicznej.
17. Prof. dr hab. inż. Roman Pampruch, pracownik naukowo-dydaktyczny Instytutu Inżynierii Materiałowej Akademii Górniczo-Hutniczej im. St. Staszica.
18. Mgr inż. Andrzej Perlik, wicedyrektor Departamentu Współpracy z ZSRR i RWPG MHiPM.
19. Prof. dr Sylwester Porowski, kierownik Zakładu Wysokich Ciś-

nień UNIPRESS PAN.

20. Dr Anna Sredzińska, główny specjalista w Biurze Postępu Naukowo-Technicznego Komisji Planowania przy RM.
21. Mgr inż. Janusz Torbus, wicedyrektor Departamentu Nauki i Techniki MHiPM.
22. Prof. dr inż. Roman Wusatowski, dyrektor Instytutu Metalurgii Żelaza.
23. Prof. dr hab. Henryk Zieliński, dyrektor Instytutu Chemicznej Przeróbki Węgla.

Załącznik Nr 5 do zarządzenia Nr 12 ministra-kierownika UPNTiW z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu V

1. Prof. dr hab. Leon Sedlaczek - przewodniczący, dyrektor Instytutu Mikrobiologii Uniwersytetu Łódzkiego.
2. Prof. dr hab. Tadeusz Gołębiowski - zastępca przewodniczącego, dyrektor Instytutu Przemysłu Fermentacyjnego.
3. Mgr inż. Andrzej Kwiatkowski, dyrektor Zespołu Gospodarki Żywnościowej i Ochrony Zdrowia UPNTiW.
4. Mgr inż. Jerzy Bradecki, dyrektor Zrzeszenia Producentów Aparatury, Maszyn i Urządzeń Chemicznych "METALCHEM".
5. Prof. dr hab. Henryk Czembor, dyrektor Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin.
6. Dr Mieczysław Drózdź, główny specjalista w Biurze Postępu Naukowo-Technicznego Komisji Planowania przy RM.
7. Prof. dr hab. Edward Galas, dyrektor Instytutu Biochemii Technicznej Politechniki Łódzkiej.
8. Dr Bożena Interewicz, główny specjalista w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

9. Prof. dr hab. Michał Korbecki, dyrektor Centralnego Laboratorium Surowic i Szczepionek.
10. Prof. dr hab. Jerzy Lipa, kierownik Zakładu w Instytucie Ochrony Roślin.
11. Dr Andrzej Malinowski, główny specjalista w Ministerstwie Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej.
12. Prof. dr Marian Mordarski, dyrektor Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN im. L.Hirszfelda.
13. Prof. dr hab. Jerzy Rzedzicki, dyrektor Instytutu Chorób Zakaźnych i Inwazyjnych Akademii Rolniczej w Lublinie.
14. Doc. dr Wiesław Rzędowski, dyrektor Instytutu Przemysłu Fermentacyjnego.
15. Dr inż. Wiesław Szelejewski, dyrektor Instytutu Przemysłu Farmaceutycznego "Polfa".
16. Prof. dr hab. Marian Truszczyński, dyrektor Instytutu Weterynarii w Puławach.
17. Prof. dr hab. Leszek Wierzechowski, kierownik Zakładu Biofizyki Instytutu Biochemii i Biofizyki PAN.
18. Dr inż. Edward Żukowski, dyrektor Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Biotechnologii MPChIL.
19. Doc. dr Janusz Żurek, dyrektor Instytutu Ochrony Środowiska.
20. Prof. dr hab. Maciej Żurkowski, dyrektor Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN.

Załącznik Nr 6 do zarządzenia Nr 12 ministra-kierownika UPNTiW z dnia 12 lipca 1986 r.

Skład osobowy Zespołu VI

1. Mgr inż. Jan Chyliński - przewodniczący, główny specjalista w Przemysłowym Instytucie Motoryzacji.

2. Doc. dr inż. Lech Wasilewski, zastępca przewodniczącego, doradca wiceprezesa Rady Ministrów.
3. Mgr inż. Tadeusz Kopczyński - sekretarz, główny specjalista w Departamencie Współpracy z Zagranicą UPNTiW.
4. Inż. Zenon Chojecki, dyrektor Departamentu Współpracy z ZSRR i RWPG - MHiPM.
5. Mgr inż. Henryk Dygaszewicz, dyrektor Zrzeszenia "PREDOM".
6. Doc. dr inż. Andrzej Jaszczyński, dyrektor Przemysłowego Instytutu Motoryzacji.
7. Mgr inż. Ryszard Kapusta, dyrektor Kombinatoru Przemysłowego "Huta Stalowa Wola".
8. Prof. dr inż. Stanisław Lis, pracownik naukowy Instytutu Organizacji i Zarządzania Politechniki Warszawskiej.
9. Dr inż. Władysław Malczyk, dyrektor Fabryki Maszyn Budowlanych i Lokomotyw "FABLOK".
10. Prof. dr inż. Kazimierz Mielec, dyrektor Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych.
11. Dr inż. Zbigniew Piątek, wicedyrektor Departamentu Nauki i Techniki MHiPM.
12. Mgr inż. Czesław Poppe, główny specjalista w MNiSzW.
13. Doc. dr inż. Czesław Skoczylas, zastępca dyrektora Instytutu Lotnictwa d.s. Naukowych.
14. Mgr inż. Jan Skrzypczak, dyrektor Ośrodka Badania Jakości Wyrobów Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego "ZETOM".
15. Mgr inż. Zbigniew Szepieniec, dyrektor Zrzeszenia Przedsiębiorstw Producentów Obrabiarek, Urządzeń Technologicznych i Narzędzi "PONAR".
16. Mgr inż. Marian Słęczak, dyrektor Fabryki Urządzeń Mechanicznych "Ponar-Ostrzeszów".
17. Mgr inż. Jerzy Zaskurski, dyrektor Przemysłowego Instytutu

Maszyn Budowlanych.

18. Prof. dr inż. Ryszard Żurawski, dyrektor Instytutu Obróbki Skrawaniem.

7.2. Zarządzenie Nr 8 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 5 sierpnia 1986 r. w sprawie powołania Rady Koordynacyjnej do spraw realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego.

Na podstawie § 2 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, jego Prezydium oraz Przewodniczącego Komitetu /Dz. U. Nr 21, poz. 92/ oraz § 1 ust. 2 uchwały Nr 48/86 Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w sprawie zapewnienia realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego, zarządza się co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Komitecie do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, zwanym dalej "Komitetem", Radę Koordynacyjną d/s realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do roku 2000 oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego, zwaną dalej "Radą Koordynacyjną" w następującym składzie:

Przewodniczący: Minister-Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń

Wiceprzewodniczący: Zastępca Przewodniczącego Komisji Planowania

przy Radzie Ministrów

Członkowie:

Minister Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego

Minister Górnictwa i Energetyki

Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej

Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej

Minister Łączności

Minister Przemysłu Chemicznego i Lekkiego

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Minister Komunikacji

Prezes Narodowego Banku Polskiego

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej

Minister Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych

Prezes Państwowej Agencji Atomistyki

Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk

Pierwszy Zastępca Ministra Finansów

Podsekretarz Stanu w Urzędzie Postępu Naukowo-Technicznego

i Wdrożeń - odpowiedzialny za pion współpracy z zagranicą

Przewodniczący Zespołu Współpracy Naukowo-Technicznej z Zagranicą
Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów

Sekretarz: Doradca Przewodniczącego Komitetu w Sekretariacie Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów.

§ 2. 1. Rada Koordynacyjna jest organem konsultacyjno-doradczym Komitetu, jego Prezydium i Przewodniczącego, działającym na zasadach ustalonych w regulaminie organizacyjnym Komitetu.

2. Szczegółowy tryb pracy Rady Koordynacyjnej określa regulamin, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Rada Koordynacyjna realizuje zadania określone w § 1 ust. 5 uchwały Nr 48/86 Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w spra-

wie zapewnienia realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego, zwanej dalej "uchwałą", poprzez przedstawienie Komitetowi, jego Prezydium i Przewodniczącemu opinii, ocen i wniosków dotyczących w szczególności:

1/ wyboru organizacyjnych form współpracy międzynarodowej, zapewniających optymalne warunki dla realizacji programów, o których mowa w uchwale - zwanych dalej "programami" - jak na przykład: tworzenie wspólnych międzyresortowych zespołów badawczych, laboratoriów, instytutów, centrów naukowo-technicznych i naukowo-produkcyjnych oraz naukowo-produkcyjno-handlowych;

2/ środków rzeczowych i finansowych niezbędnych do realizacji zadań wynikających z programów oraz sposobów i źródeł ich zapewnienia;

3/ stanu realizacji poszczególnych zadań objętych programami;

4/ przebiegu i rozwoju współpracy bezpośredniej polskich przedsiębiorstw, jednostek naukowo-badawczych i innych jednostek organizacyjnych z jednostkami organizacyjnymi krajów członkowskich RWPG;

5/ okresowych informacji i analiz o stanie realizacji programów przedkładanych Przewodniczącemu Komitetu przez Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń;

6/ Projektów aktów prawnych i umów międzynarodowych dotyczących realizacji programów;

7/ przyznawania przez Prezydium Komitetu nagród za szczególne osiągnięcia w realizacji programów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

WICEPREZES RADY MINISTRÓW
Przewodniczący Komitetu do Spraw Nauki
i Postępu Technicznego przy Radzie
Ministrów: Zbigniew SZALAJDA

Załącznik do zarządzenia Nr 8 Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 5 sierpnia 1986 r.

REGULAMIN działania Rady Koordynacyjnej d/s realizacji Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego krajów członkowskich RWPG do 2000 roku oraz Długofalowego Polsko-Radzieckiego Kompleksowego Programu Postępu Naukowo-Technicznego przy Komitecie do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów.

§ 1. Rada Koordynacyjna realizuje zadania określone w § 3 zarządzenia podejmując opinie, oceny i wnioski na swoich posiedzeniach.

§ 2. 1. Porządek obrad i terminy posiedzeń Rady Koordynacyjnej ustala jej Przewodniczący, zgodnie z planem pracy uchwalonym przez Radę Koordynacyjną.

2. W razie potrzeby posiedzenia Rady Koordynacyjnej mogą być zwoływane z inicjatywy Prezydium Komitetu, Przewodniczącego Komitetu, na wniosek 1/3 liczby członków Rady Koordynacyjnej oraz z inicjatywy własnej Przewodniczącego Rady Koordynacyjnej celem rozpatrzenia w trybie pilnym tematów nie ujętych w planie pracy.

3. Posiedzenia Rady Koordynacyjnej powinny się odbywać nie rzadziej niż dwa razy w ciągu roku.

§ 3. Zawiadomienia o posiedzeniach Rady Koordynacyjnej doręcza się jej członkom wraz z porządkiem obrad i materiałami stanowiącymi przedmiot obrad, nie później niż 7 dni przed terminem posiedzenia.

§ 4. 1. Przewodniczący Rady Koordynacyjnej może zapraszać do udziału w obradach osoby nie będące jej członkami, a w szczególności przewodniczących zespołów problemowych Komitetu oraz ekspertów i koreferentów dla opracowania i przedstawienia Radzie Koordynacyjnej poszczególnych zagadnień będących przedmiotem obrad.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 nie uczestniczą w głosowaniu.

§ 5. 1. Posiedzeniom Rady Koordynacyjnej przewodniczy jej Przewodniczący, a w razie jego nieobecności Wiceprzewodniczący.

2. Obrady Rady Koordynacyjnej są poufne.

3. Opinie, oceny i wnioski zapadają większością głosów członków Rady Koordynacyjnej obecnych na posiedzeniu, w głosowaniu jawnym. W razie równej ilości głosów decyduje głos prowadzącego obrady.

§ 6. 1. Z każdego posiedzenia Rady Koordynacyjnej sporządza się protokół, który podpisuje prowadzący obrady oraz osoba sporządzająca protokół.

2. Członek Rady Koordynacyjnej może zgłosić do protokołu odrębną opinię, ocenę lub wniosek, wraz z uzasadnieniem.

3. Opinie, oceny i wnioski Rady Koordynacyjnej doręczane są Przewodniczącemu Komitetu i członkom Rady Koordynacyjnej oraz stosownie do potrzeb przedkładane pod obrady Komitetu, zespołów problemowych Komitetu, a także przesyłane zgodnie z ustaleniami Przewodniczącego Komitetu do właściwych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej.

§ 7. Bieżącą obsługę Rady Koordynacyjnej prowadzi Sekretariat Komitetu, według zasad ustalonych w § 16 regulaminu organizacyjnego Komitetu.

W zbiorze:

1. Centralne organy administracji państwowej sterujące postępowaniem nauko-
wo-technicznym - str. 21

- 1.1. Ustawa z dnia 3 grudnia 1984 r. o utworzeniu Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 55, poz. 280/.
- 1.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, jego Prezydium oraz Przewodniczącego Komitetu /Dz. U. Nr 21, poz. 92/.
- 1.3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń /Dz. U. Nr 21, poz. 93/.
- 1.4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie przekazania do właściwości Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń spraw należących dotychczas do właściwości Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki /Dz. U. Nr 21, poz. 94/.
- 1.5. Uchwała nr 39/85 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1985 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

2. Planowanie, finansowanie i realizacja centralnych zadań rozwoju nauki i techniki - str. 54

- 2.1. Ustawa z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki /Dz. U. Nr 59, poz. 297/.
- 2.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1986 r. w spra-

wie szczegółowych zasad tworzenia oraz gospodarowania środkami centralnych funduszy na rozwój nauki i techniki /Dz. U. Nr 18, poz. 92/.

- 2.3. Uchwała nr 8 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1986 r. w sprawie zamówień rządowych na realizację zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki /Mon. Pol. Nr 6, poz. 37/.
- 2.4. Zarządzenie nr 3 przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 14 października 1985 r. w sprawie zasad i kryteriów ustalania programów rozwoju nauki i techniki.
- 2.5. Zarządzenie nr 4 przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów z dnia 13 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji i koordynacji centralnych i resortowych zadań z zakresu rozwoju nauki i techniki w systemie kroczącego finansowania.
- 2.6. Zarządzenie Nr 18 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 2 października 1986 r. w sprawie ustanowienia oraz zasad i trybu przyznawania nagrody Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.
- 2.7. Zarządzenie nr 3 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 7 marca 1986 r. w sprawie ustalenia instrukcji o zasadach i trybie opracowania planów realizacyjnych Centralnych Programów Badawczo-Rozwojowych na lata 1986-1990.
- 2.8. Wytoczne Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 8 kwietnia 1986 r. w sprawie zawierania umów generalnych o realizację zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki.
- 2.9. Zarządzenie nr 8 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-

-Technicznego i Wdrożeń z dnia 17 kwietnia 1986 r. w sprawie określenia zakresu w jakim przedsiębiorstwo nie wpłaca kaucji od inwestycji podejmowanych w celu realizacji zamówień rządowych z dziedziny rozwoju nauki i techniki.

3. Jednostki badawczo-rozwojowe - ich status prawny i zasady działania - str. 115

- 3.1. Ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 36, poz. 170/.
- 3.2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej jednostek badawczo-rozwojowych /Dz. U. Nr 61, poz. 316/.
- 3.3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1986 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników jednostek badawczo-rozwojowych oraz trybu postępowania kwalifikacyjnego poprzedzającego zatrudnienie na stanowiskach badawczo-technicznych i zasad przyznawania oraz wysokości dodatków kwalifikacyjnych /Dz. U. Nr 31, poz. 155/.
- 3.4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu łączenia, podziału, przekształcania i likwidacji jednostek badawczo-rozwojowych /Dz. U. z 1986 r. Nr 2, poz. 10/.
- 3.5. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie prowadzenia rejestru jednostek badawczo-rozwojowych /Dz. U. z 1986 r. Nr 2, poz. 11/.
- 3.6. Zarządzenie nr 6 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 21 marca 1986 r. w sprawie zasad zaliczania okresów pracy uprawniających pracowników jednostek badawczo-rozwojowych do dodatków za wysługę lat.
- 3.7. Zarządzenie nr 10 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-

-Technicznego i Wdrożeń z dnia 30 kwietnia 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad postępowania konkursowego na funkcję dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej.

4. Innowacyjność jednostek gospodarki uspołecznionej - str. 207

4.1. Wytyczne Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 20 lutego 1986 r. w sprawie stosowania przepisów o Funduszu Efektów Wdrożeniowych /"Rzeczpospolita" Nr 72 z 27.03.1986 r./.

5. Wynalazczość - str. 224

5.1. Zarządzenie Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 31 stycznia 1986 r. w sprawie zasad obliczania efektów stanowiących podstawę do ustalania wysokości wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze.

5.2. Regulamin przyznawania nagród Prezydium Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów dla twórców z tytułu efektów z używania wyrobów wykonanych według pracowniczych opatentowanych wynalazków lub chronionych wzorów użytkowych, uzyskanych poza jednostką gospodarki uspołecznionej stosującą wynalazek lub wzór użytkowy.

6. Eksport i import osiągnięć naukowych i technicznych - str. 249

6.1. Uchwała Rady Ministrów nr 184 z dnia 15 listopada 1985 r. w sprawie eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych /Mon. Pol. Nr 37, poz. 246/.

6.2. Zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 28 stycznia 1986 r. w sprawie zasad i trybu realizacji eksportu i importu osiągnięć naukowych i technicznych.

7. Międzynarodowa współpraca naukowo-techniczna - str. 286

- 7.1. Zarządzenie Nr 12 Ministra-Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń z dnia 12 lipca 1986 r. w sprawie powołania zespołów ekspertów.
- 7.2. Zarządzenie Przewodniczącego Komitetu do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów w sprawie powołania Rady Koordynacyjnej przy Komitecie do Spraw Nauki i Postępu Technicznego.

Cena zł 1.000,-